

Dziennik Urzędowy C 209

Unii Europejskiej

Tom 51

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

15 sierpnia 2008

<u>Powiadomienie nr</u>	<u>Spis treści</u>	<u>Strona</u>
IV	<i>Zawiadomienia</i>	
ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ		
Trybunał Sprawiedliwości		
2008/C 209/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 197 z 2.8.2008.	1
V	<i>Ogłoszenia</i>	
POSTĘPOWANIA SĄDOWE		
Trybunał Sprawiedliwości		
2008/C 209/02	Sprawy połączone C-39/05 P i C-52/05 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. — Królestwo Szwecji, Maurizio Turco przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Królestwu Danii, Republice Finlandii, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Porady prawne)	2
2008/C 209/03	Sprawa C-462/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia z dnia 12 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczalność — Powaga rzeczy osądzonej — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 4 ust. 5 akapit pierwszy, art. 12 ust. 3 lit. a) i art. 28 ust. 2 lit. e))	3

Cena:
18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2008/C 209/04	Sprawa C-39/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Dotacje na cele inwestycji i zatrudnienia — Obowiązek odzyskania — Brak wykonania — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)	3
2008/C 209/05	Sprawa C-284/06: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Hamburg-Am Tierpark przeciwko Burda GmbH, dawniej Burda Verlagsbeteiligungen GmbH (Przepisy podatkowe — Swoboda działalności gospodarczej — Dyrektywa 90/435/EWG — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wspólny reżim podatkowy stosowany do spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich — Spółka kapitałowa — Wyplata zysku i z tytułu przyrostu wartości majątku — Opodatkowanie u źródła — Zaliczenie na poczet podatku — Traktowanie akcjonariuszy będących rezydentami i akcjonariuszy niebędących rezydentami)	4
2008/C 209/06	Sprawa C-319/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Delegowanie pracowników — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 96/71/WE — Przepisy porządku publicznego — Wypoczynek tygodniowy — Obowiązek przedłożenia dokumentów dotyczących delegowania na prośbę władz krajowych — Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ad hoc posiadającego miejsce zamieszkania w Luksemburgu i przechowującego wszelkie dokumenty niezbędne do przeprowadzenia kontroli)	4
2008/C 209/07	Sprawy połączone C-329/06 i C-343/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Sigmaringen, Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Arthur Wiedemann (C-329/06) przeciwko Land Baden-Württemberg i Peter Funk (C-343/06) przeciwko Stadt Chemnitz (Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)	5
2008/C 209/08	Sprawy połączone od C-334/06 do C-336/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Matthias Zerche (C-334/06), Manfred Seuke (C-336/06) przeciwko Landkreis Mittweida oraz Steffen Schubert (C-335/06) przeciwko Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis (Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)	6
2008/C 209/09	Sprawy połączone C-341/06 P i C-342/06 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. — Chronopost SA (C-341/06 P), La Poste (C-342/06 P) przeciwko Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS, Federal express international (France) SNC, CRIE SA, Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Francuskiej (Odwołanie — Prawidłowość postępowania przed Sądem — Wyrok Sądu — Uchylenie — Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania — Drugi wyrok Sądu — Obsada składu orzekającego — Pomoc państwa — Sektor pocztowy — Przedsiębiorstwo publiczne, na którym spoczywa obowiązek świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym — Wsparcie logistyczne i handlowe udzielone spółce zależnej — Spółka zależna, która nie prowadzi działalności w zmonopolizowanym sektorze — Przeniesienie na tę spółkę zależną działalności w zakresie przesyłek ekspresowych — Pojęcie „pomocy państwa” — Decyzja Komisji — Wsparcie i przeniesienie, które nie stanowią pomocy państwa — Uzasadnienie)	7

2008/C 209/10	Sprawa C-454/06: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesvergabeamt — Austria) — presstext Nachrichtenagentur GmbH przeciwko Republice Austrii (Bund), APA-OTS Originaltext-Service GmbH, APA AUSTRIA PRESSE AGENTUR registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung (Zamówienia publiczne — Dyrektywa 92/50/EWG — Procedury udzielania zamówień publicznych na usługi — Pojęcie udzielania zamówień publicznych)	8
2008/C 209/11	Sprawa C-458/06: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten, Szwecja) — Skatteverket przeciwko Gourmet Classic Ltd (Właściwość Trybunału — Dyrektywa 92/83/EWG — Harmonizacja struktury podatków akcyzowych od alkoholu i produktów alkoholowych — Artykuł 20 tiret pierwszy — Alkohol wchodzący w skład wina do gotowania — Zwolnienie ze zharmonizowanego podatku akcyzowego)	8
2008/C 209/12	Sprawa C-533/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — O2 Holdings Limited & O2 (UK) Limited przeciwko Hutchison 3G UK Limited (Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1 — Wyłączne prawo właściciela znaku towarowego — Używanie oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego w reklamie porównawczej — Ograniczenie skutków znaku towarowego — Reklama porównawcza — Dyrektywy 84/450/EWG i 97/55/WE — Artykuł 3a ust. 1 — Wymogi dopuszczalności reklamy porównawczej — Używanie znaku towarowego konkurenta lub oznaczenia do niego podobnego)	9
2008/C 209/13	Sprawa C-49/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon — Grecja) — Motosykletistiki Omospondia Ellados NPID (MOTOE) przeciwko Elliniko Dimosio (Artykuły 82 WE i 86 WE — Pojęcie przedsiębiorstwa — Stowarzyszenie o celu niezarobkowym, reprezentujące w Grecji Międzynarodową Federację Motocyklową — Pojęcie działalności gospodarczej — Przyznane na mocy ustawy prawo specjalne do wydania pozytywnej opinii w przedmiocie wniosków o zezwolenie na organizację wyścigów motocyklowych — Równoczesne wykonywanie działalności polegającej na organizacji wyścigów motocyklowych oraz na zawieraniu umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie)	10
2008/C 209/14	Sprawa C-188/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Commune de Mesquer przeciwko Total France SA, Total International Ltd (Dyrektywa 75/442/EG — Zarządzanie odpadami — Pojęcie odpadu — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Poprzedni posiadacz odpadów — Wytwórca produktu, z którego pochodzą odpady — Węglowodory i oleje ciężkie — Katastrofa na morzu — Konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami — Fundusz IOPC)	10
2008/C 209/15	Sprawa C-219/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW przeciwko Belgische Staat (Artykuł 30 WE — Rozporządzenie (WE) nr 338/97 — Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory — Zakaz utrzymywania ssaków niektórych gatunków wymienionych w tym rozporządzeniu lub nieobjętych nim — Utrzymywanie dozwolone w innych państwach członkowskich)	11
2008/C 209/16	Sprawa C-220/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Łączność elektroniczna — Wyznaczenie przedsiębiorstw świadczących usługę powszechną — Nieprawidłowa transpozycja)	12
2008/C 209/17	Sprawa C-272/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koordynacja procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	12

2008/C 209/18	Sprawa C-201/05: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation przeciwko The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation (Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednio — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy z akcji otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem — Uregulowania dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) — Sytuacja dotycząca państw trzecich — Kwalifikacja skarg wniesionych przeciwko administracji podatkowej — Odpowiedzialność państwa członkowskiego za naruszenia prawa wspólnotowego)	13
2008/C 209/19	Sprawy połączone C-23/07 i C-24/07: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormòns Soc. cons. arl (C-24/07) przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia (Rolnictwo — Rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, 753/2002 i 1429/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Etykietowanie win — Używanie nazw odmian winorośli lub ich synonimów — Oznaczenie geograficzne „Tokaj” dla win pochodzących z Węgier — Możliwość używania nazwy szczepu „Tokai friulano” albo „Tokai italico” jako dodatku do oznaczeń geograficznych niektórych win pochodzących z Włoch — Wyłączenie po upływie trzynastoletniego okresu przejściowego, który przypada na dzień 31 marca 2007 r. — Ważność — Podstawa prawna — Artykuł 34 WE — Zasada niedyskryminacji — Zasady międzynarodowego prawa traktatów — Przystąpienie Węgier do Unii Europejskiej — Artykuły 22-24 porozumienia TRIPS)	14
2008/C 209/20	Sprawa C-109/07: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prud'homme de pêche — Francja) — Jonathan Pilato przeciwko Jean-Claude Bourgault (Pojęcie sądu krajowego — Brak właściwości Trybunału)	15
2008/C 209/21	Sprawa C-186/07: Postanowienie Trybunału z dnia 16 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Canarias — Hiszpania) — Club Náutico de Gran Canaria przeciwko Comunidad Autónoma de Canarias (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Usługi związane ze sportem i kulturą fizyczną — Stosowanie do Wysp Kanaryjskich — Sytuacja czysto krajowa — Odesłanie — Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)	16
2008/C 209/22	Sprawa C-344/07 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 kwietnia 2008 r. — Focus Magazin Verlag GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Merant GmbH (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Oznaczenie słowne „FOCUS”)	16
2008/C 209/23	Sprawa C-386/07: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 5 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Hospital Consulting Srl, ATI HC, Kodak SpA, Tecnologie Sanitarie SpA przeciwko Esaote SpA, ATI, Ital Tbs Telematic & Biomedical Service SpA, Draeger Medica Italia SpA, Officina Biomedica Divisione Servizi SpA (Regulamin — Artykuł 92 § 1 i 104 § 3 — Wspólnotowe przepisy z zakresu konkurencji — Krajowe przepisy dotyczące taryfy honorariów adwokackich — Ustalenie minimalnego honorarium — Częściowa niedopuszczalność — Pytania, na które odpowiedź może być wywnioskowana z orzecznictwa Trybunału)	17
2008/C 209/24	Sprawa C-456/07: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 21 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Republika Słowacka) — Karol Mihal przeciwko Daňový úrad Košice V (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Szósta dyrektywa VAT — Podatnicy — Artykuł 4 ust. 5 akapit pierwszy — Podmioty prawa publicznego — Komornicy sądowi — Osoby fizyczne lub prawne)	17

2008/C 209/25	Sprawa C-42/08: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 22 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — M. Ilhan przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 49-55 WE — Pojazdy silnikowe — Używanie w jednym państwie członkowskim pojazdu silnikowego zarejestrowanego i wypożyczonego w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim)	18
2008/C 209/26	Sprawa C-136/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 Japan Tobacco, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHMI) — Torrefacção Camelo, wniesione w dniu 3 kwietnia 2008 r. przez Japan Tobacco, Inc.	18
2008/C 209/27	Sprawa C-160/08: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	19
2008/C 209/28	Sprawa C-183/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 14 lutego 2008 r. w sprawie T-351/05 Provincia di Imperia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	20
2008/C 209/29	Sprawa C-202/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates SA przeciwko OHIM, wniesione w dniu 16 maja 2008 r. przez American Clothing Associates SA	20
2008/C 209/30	Sprawa C-205/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Umweltssenat (Austria) w dniu 19 maja 2008 r. — Umweltanwalt kraju związkowego Karyntii, inne strony: Rząd kraju związkowego Karyntii, Alpe Adria Energia SpA	21
2008/C 209/31	Sprawa C-207/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Panevėžio apygardos teismas (Litwa) w dniu 20 maja 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Edgarowi Babanowowi	22
2008/C 209/32	Sprawa C-208/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates przeciwko OHIM, wniesione w dniu 20 maja 2008 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	22
2008/C 209/33	Sprawa C-215/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 maja 2008 r. — E. Friz GmbH przeciwko Carsten von der Heyden	23
2008/C 209/34	Sprawa C-221/08: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	23
2008/C 209/35	Sprawa C-222/08: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	24
2008/C 209/36	Sprawa C-226/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Oldenburg (Niemcy) w dniu 26 maja 2008 r. — Stadt Papenburg przeciwko Republice Federalnej Niemiec	24
2008/C 209/37	Sprawa C-232/08: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	25
2008/C 209/38	Sprawa C-233/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (České republiky) w dniu 30 maja 2008 r. — Milan Kyrian przeciwko Celní úřad Tábor	26

2008/C 209/39	Sprawa C-236/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier	26
2008/C 209/40	Sprawa C-237/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko Viaticum, Luteciel	27
2008/C 209/41	Sprawa C-238/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko CNRRH, Pierre'owi-Alexisowi Thonetowi, Brunowi Raboinowi i Tiger, franchisingobiorcy „Unicis”	27
2008/C 209/42	Sprawa C-244/08: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	28
2008/C 209/43	Sprawa C-246/08: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii	29
2008/C 209/44	Sprawa C-248/08: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	29
2008/C 209/45	Sprawa C-249/08: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	30
2008/C 209/46	Sprawa C-254/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 16 czerwca 2008 r. — Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in. przeciwko Comune di Casoria	31
2008/C 209/47	Sprawa C-257/08: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	32
2008/C 209/48	Sprawa C-259/08: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	32
2008/C 209/49	Sprawa C-261/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Murcia — Hiszpania w dniu 19 czerwca 2008 r. — María Julia Zurita García przeciwko Delegado del Gobierno en la Región de Murcia	33
2008/C 209/50	Sprawa C-262/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 19 czerwca 2008 r. — CopyGene A/S przeciwko Skatteministeriet	33
2008/C 209/51	Sprawa C-263/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta Domstolen (Szwecja) w dniu 19 czerwca 2008 r. — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening przeciwko Stockholms kommun	34
2008/C 209/52	Sprawa C-266/08: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	35
2008/C 209/53	Sprawa C-270/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej	35
2008/C 209/54	Sprawa C-272/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	35
2008/C 209/55	Sprawa C-273/08: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	36

2008/C 209/56	Sprawa C-282/08: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.	36
2008/C 209/57	Sprawa C-288/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt — Miljööverdomstolen (Szwecja) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Kemikalieinspektionen przeciwko Nordiska Dental AB	37
2008/C 209/58	Sprawa C-396/06: Postanowienie prezesa czwartej izby Trybunału z dnia 11 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — Eivind F. Kramme przeciwko SAS Scandinavian Airlines Danmark A/S	37
2008/C 209/59	Sprawa C-416/06: Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	37
2008/C 209/60	Sprawa C-116/07: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 23 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	38
2008/C 209/61	Sprawa C-194/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA przeciwko Mostra d'Oltremare SpA, Cofathec Servizi SpA, e.a.	38
2008/C 209/62	Sprawa C-470/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	38
2008/C 209/63	Sprawa C-511/07: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	38
2008/C 209/64	Sprawa C-108/08 P: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 kwietnia 2008 r. — Portela & Companhia, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Juan Torrens Cuadrado, Josep Gilbert Sanz	38

Sąd Pierwszej Instancji

2008/C 209/65	Sprawa T-301/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Alitalia przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Rekapitalizacja spółki Alitalia przez władze włoskie — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Decyzja wydana w następstwie wydania przez Sąd wyroku stwierdzającego nieważność wcześniejszej decyzji — Dopuszczalność — Naruszenie art. 233 WE — Naruszenie art. 87 WE i 88 WE — Przesłanki udzielenia zezwolenia na pomoc — Obowiązek uzasadnienia)	39
2008/C 209/66	Sprawa T-266/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Środki przyjęte przez władze niemieckie na rzecz Deutsche Post AG — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensata dodatkowych kosztów powstałych na skutek polityki sprzedaży ze stratą w sektorze przewozu paczek od drzwi do drzwi — Brak korzyści)	39
2008/C 209/67	Sprawa T-50/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Saint-Gobain Gyproc Belgium przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywna — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące)	40

2008/C 209/68	Sprawa T-52/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Knauf Gips przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Dostęp do akt sprawy — Jednolite i ciągle naruszenie — Przepisanie odpowiedzialności — Grzywna — Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien — Współpraca w toku postępowania administracyjnego) 40	40
2008/C 209/69	Sprawa T-53/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — BPB przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Jednolite i ciągle naruszenie — Powrót do naruszenia — Grzywna — Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien — Komunikat w sprawie współpracy) 41	41
2008/C 209/70	Sprawa T-54/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Lafarge przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Przepisanie odpowiedzialności — Skutek odstrasżający — Powrót do naruszenia — Grzywna — Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien) 41	41
2008/C 209/71	Sprawa T-37/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — T Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie (Postępowanie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1954/2003 — Rybołówstwo — Zarządzanie nakładem połowowym — Obszary i zasoby połowowe Wspólnoty — Skarga wniesiona przez jednostkę regionalną — Osoby, których akt dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność) 42	42
2008/C 209/72	Sprawa T-99/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — AC-Treuhand przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadtlenki organiczne — Grzywny — Artykuł 81 WE — Prawo do obrony — Prawo do sprawiedliwego procesu — Pojęcie sprawcy naruszenia — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar (nullum crimen, nulla poena sine lege) — Zasada pewności prawa — Uzasadnione oczekiwania) 42	42
2008/C 209/73	Sprawa T-276/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — Compagnie maritime belge przeciwko Komisji (Konkurencja — nadużycie zbiorowej pozycji dominującej — Konferencja linii żeglugowych — Decyzja nakładająca grzywnę na podstawie wcześniejszej decyzji, której częściowa nieważność została stwierdzona przez Trybunał — Rozporządzenie (EWG) nr 2988/74 — Rozsądny termin — Prawo do obrony — Pewność prawa — Powaga rzeczy osądzonej) 43	43
2008/C 209/74	Sprawa T-429/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Trubowest Handel i Makarov przeciwko Radzie i Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Cła antydumpingowe — Rozporządzenie antydumpingowe (WE) nr 2320/97 — Koszty adwokackie powstałe na szczeblu krajowym — Niedopuszczalność — Szkoda materialna i niematerialna — Związek przyczynowy) 43	43
2008/C 209/75	Sprawa T-48/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Franchet i Byk przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Służba publiczna — Dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) — Sprawa „Eurostatu” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Brak powiadomienia zainteresowanych urzędników i komitetu nadzoru OLAF-u — Przecieki w prasie — Ujawnienie informacji przez OLAF i Komisję — Naruszenie zasady domniemania niewinności — Krzywda moralna — Związek przyczynowy) 44	44
2008/C 209/76	Sprawa T-221/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Huvis przeciwko Radzie (Dumping — Przywóz włókien poliestrowych z Korei — Rozporządzenie kończące przegląd okresowy — Zastosowanie metody innej niż metoda stosowana w pierwotnym okresie dochodzenia — Konieczność zmiany okoliczności — Korekta żądana z uwagi na koszty kredytu — Termin zapłaty — Ciężar dowodu — Zasada dobrej administracji — Artykuł 2 ust. 10 lit. b) i g) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96) 44	44

2008/C 209/77	Sprawy połączone T-296/05 i T-408/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Zabezpieczenie społeczne — Żądanie zwrotu kosztów leczenia w 100 % — Odmowa wyraźna i dorozumiana) 45	45
2008/C 209/78	Sprawa T-323/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Coffee Store przeciwko OHIM (THE COFFEE STORE) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego THE COFFEE STORE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 45	45
2008/C 209/79	Sprawa T-328/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — Apple Computer przeciwko OHIM — TKS-Teknosoft (QUARTZ) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego QUARTZ — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy QUARTZ — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 46	46
2008/C 209/80	Sprawa T-70/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Audi przeciwko OHIM (Vorsprung durch Technik) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Vorsprung durch Technik — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Częściowa odmowa rejestracji przez eksperta — Prawo do bycia wysłuchanym) 46	46
2008/C 209/81	Sprawa T-176/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Sviluppo Italia Basilicata przeciwko Komisji (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (FEDER) — Zmniejszenie pomocy finansowej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Fundusze o kapitale venture — Końcowa data realizacji inwestycji — Postępowanie — Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa — Zasada proporcjonalności — Uzasadnienie — Skarga odszkodowawcza) 47	47
2008/C 209/82	Sprawa T-262/06 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — Komisja przeciwko D (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Stwierdzenie w pierwszej instancji nieważności decyzji Komisji — Choroba zawodowa — Odmowa uznania, że choroba, na którą cierpi funkcjonariusz lub jej pogorszenie ma podłoże zawodowe — Dopuszczalność odwołania — Dopuszczalność zarzutu badanego w pierwszej instancji — Powaga rzeczy osądzonej) 47	47
2008/C 209/83	Sprawa T-302/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Hartmann przeciwko OHIM (E) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Naruszenie prawa — Brak oceny ad casum — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 48	48
2008/C 209/84	Sprawa T-304/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Reber przeciwko OHIM — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy Mozart — Przedmiot sporu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Zasada legalności — Artykuł 7 ust. 1 lit. c), art. 51 ust. 1 lit. a), art. 73 zdanie pierwsze i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 40/94) 48	48
2008/C 209/85	Sprawa T-340/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Stradivarius España przeciwko OHIM — Ricci (Stradivari 1715) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Stardivari 1715 — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe Stradivarius — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 49	49

2008/C 209/86	Sprawa T-56/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Komisja przeciwko Economidisowi (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Unieważnienie w pierwszej instancji decyzji Komisji o obsadzeniu stanowiska kierownika wydziału — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Powołanie innego kandydata — Określenie poziomu stanowiska w ogłoszeniu o wolnym stanowisku — Zasada rozdziału grupy zaszerogowania i funkcji — Zasadność odwołania — Osądzony spór — Oddalenie skargi)	49
2008/C 209/87	Sprawa T-58/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — BYK przeciwko OHIM (Substance for Success) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Substance for Success — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	50
2008/C 209/88	Sprawa T-160/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Lancôme przeciwko OHIM — CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy COLOR EDITION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Interes prawny — Artykuł 55 rozporządzenia nr 40/94)	50
2008/C 209/89	Sprawa T-186/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Ashoka przeciwko OHIM (DREAM IT, DO IT!) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DREAM IT, DO IT! — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	51
2008/C 209/90	Sprawa T-211/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. — AWWW przeciwko FEACVT (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Kryteria wyboru — Kryteria udzielania — Obowiązek uzasadnienia)	51
2008/C 209/91	Sprawa T-333/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. — Entrance Services przeciwko Parlamentowi (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Utrzymanie i konserwacja sprzętu automatycznego, stolarki i podobnego wyposażenia w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty — Poważne wykroczenie zawodowe — Artykuł 93 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002)	51
2008/C 209/92	Sprawy połączone T-234/00 R, T-235/00 R i T-283/00 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Fondazione Opera S. Maria della Carità i in. przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność)	52
2008/C 209/93	Sprawa T-299/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 czerwca 2008 r. — Leclercq przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak działania strony skarżącej — Umorzenie postępowania)	52
2008/C 209/94	Sprawa T-311/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — FMC Chemical i Arysta Lifesciences przeciwko EFSA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)	53
2008/C 209/95	Sprawa T-312/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — FMC Chemical przeciwko EFSA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)	53

2008/C 209/96	Sprawa T-397/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — Dow AgroSciences przeciwko EFSA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga z tytułu odpowiedzialności — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)	54
2008/C 209/97	Sprawa T-185/08 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — VDH Projektentwicklung i Edeka Rhein-Ruhr przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Niedopuszczalność)	54
2008/C 209/98	Sprawa T-498/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 października 2007 r. w sprawie F-112/06, Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, wniesione w dniu 2 maja 2008 r. przez Erikę Krcovą	54
2008/C 209/99	Sprawa T-184/08: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2008 r. — Rui Manuel Alves dos Santos przeciwko Komisji	55
2008/C 209/100	Sprawa T-197/08: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2008 r. — Polson i in. przeciwko Komisji	55
2008/C 209/101	Sprawa T-207/08: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Habanos przeciwko OHIM — Tabacos de Centroamérica (KIOWA)	56
2008/C 209/102	Sprawa T-217/08: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2008 r. — Bundesverband Deutscher Milchviehhalter i.in. przeciwko Radzie	57
2008/C 209/103	Sprawa T-228/08: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2008 r. — Szomborg przeciwko Komisji	57
2008/C 209/104	Sprawa T-232/08: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Luksemburg przeciwko Komisji	58
2008/C 209/105	Sprawa T-234/08: Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — EuroChem MCC przeciwko Radzie	58
2008/C 209/106	Sprawa T-235/08: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Acron i Dorogobuzh przeciwko Radzie	59
2008/C 209/107	Sprawa T-239/08: Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Comtec Translations przeciwko Komisji	60
2008/C 209/108	Sprawa T-240/08: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM — Laboratorios Alcala Farma (oli)	60
2008/C 209/109	Sprawa T-241/08: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — CBI i Abisp przeciwko Komisji	61
2008/C 209/110	Sprawa T-243/08: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2008 r. — Ravensburger przeciwko OHIM — Educa Borrás (EDUCA Memory game)	61
2008/C 209/111	Sprawa T-247/08: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — C-Content przeciwko Urzędowi Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich	62
2008/C 209/112	Sprawa T-249/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Coin przeciwko OHIM — Dynamiki Zoi (FITCOIN)	63
2008/C 209/113	Sprawa T-250/08: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2008 r. — Edward William Batchelor przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	64
2008/C 209/114	Sprawa T-252/08: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. — Tipik przeciwko Komisji	64
2008/C 209/115	Sprawa T-255/08: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — Montero Padilla przeciwko OHIM — Padilla Requena (JOSE PADILLA)	65

2008/C 209/116	Sprawa T-256/08: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Wrigley przeciwko OHIM — Mejerigaarden (POLAR ICE)	66
2008/C 209/117	Sprawa T-20/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. — Grammatikopoulos przeciwko OHIM — National Academy of Recording Arts and Sciences (GRAMMY)	66
2008/C 209/118	Sprawa T-100/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji	66
2008/C 209/119	Sprawa T-417/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2008 r. — Lodato Gennaro & C. przeciwko Komisji	66
2008/C 209/120	Sprawa T-433/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca 2008 r. — Ryanair przeciwko Komisji	67
2008/C 209/121	Sprawa T-41/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Vakakis przeciwko Komisji	67

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2008/C 209/122	Sprawa F-61/05: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2008 r. — Dalmasso przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Zatrudnienie — Zaszeregowanie do grupy funkcyjnej — Wniosek o rewizję zaszeregowania i wynagrodzenia ustalonych przy zatrudnieniu — Były członek personelu pomocniczego zatrudniony w charakterze pracownika kontraktowego — Artykuły 3a i 80 ust. 2 i 3 WZIP — Zadania wynikające z różnych grup funkcyjnych — Równe traktowanie — Skarga bezzasadna)	68
2008/C 209/123	Sprawa F-116/05: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pełny skład) z dnia 24 czerwca 2008 r. — Cerafoli i Paolo Poloni przeciwko BCE (Służba publiczna — Pracownicy EBC — Wynagrodzenie — Metoda corocznej waloryzacji wynagrodzeń — Wykonanie wyroku sądu wspólnotowego — Akt potwierdzający — Niedopuszczalność)	68
2008/C 209/124	Sprawa F-19/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Semeraro przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2004 — Artykuł 43 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia — Awans — Procedura akredytacji)	69
2008/C 209/125	Sprawa F-46/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Skareby przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2004 — Cele — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)	69
2008/C 209/126	Sprawa F-68/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2008 r. — Bakema przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zaszeregowanie do grupy — Grupa funkcyjna IV — Dyplom — Doświadczenie zawodowe)	69
2008/C 209/127	Sprawa F-74/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2008 r. — Longinidis przeciwko Cedefop (Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Przeniesienie — Komisja odwoławcza — Skład i regulamin wewnętrzny — Zachowanie niełojalne — Zakończenie umowy o pracę — Uzasadnienie — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy)	70
2008/C 209/128	Sprawa F-119/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 maja 2008 r. — Kerstens przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Dopuszczalność — Schemat organizacyjny — Akt niekorzystny — Zmiana miejsca pracy — Zmiana funkcji — Interes służby — Równoważność stanowisk — Ukryta kara — Nadużycie władzy)	70

2008/C 209/129	Sprawa F-145/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Pascual-García przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Warunki kwalifikacyjne — Wymagane doświadczenie zawodowe — Odmowa przyjęcia kandydata wpisanego na listę rezerwową — Uznanie komisji konkursowej i organu powołującego) 71	71
2008/C 209/130	Sprawa F-54/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Joseph przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Wniesienie skargi po upływie terminu — Nieprzewidywalne okoliczności — Zatrudnienie — Artykuły 3a, 3b i 85 WZIPW — Czas trwania umowy — Decyzja Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie maksymalnego czasu zatrudnienia niestałego personelu w służbie Komisji — Artykuł 12 regulaminu pracowniczego dotyczący procedury zatrudniania i zatrudnienia pracowników kontraktowych w Komisji — Równe traktowania) 71	71
2008/C 209/131	Sprawa F-5/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji — Zwięzłe przedstawienie zarzutów w skardze — Termin na wniesienie zażalenia — Nowy fakt — Oczywista niedopuszczalność) 72	72
2008/C 209/132	Sprawa F-40/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 czerwca 2008 r. — Baudelet-Leclaire przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Niewpisanie na listę rezerwową — Równe traktowanie) 72	72
2008/C 209/133	Sprawa F-1/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 27 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu (Służba publiczna — Urzędnicy — Art. 35 ust. 1 lit e) regulaminu — Przedstawienie zarzutów i argumentów — Termin na wniesienie zażalenia — Oczywista niedopuszczalność) 72	72
2008/C 209/134	Sprawa F-50/08: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2008 r. — Bartha przeciwko Komisji 73	73
2008/C 209/135	Sprawa F-55/08: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2008 r. — Carlo De Nicola przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu 73	73
2008/C 209/136	Sprawa F-56/08: Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — De Britto Patricio-Dias przeciwko Komisji 74	74
2008/C 209/137	Sprawa F-58/08: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2006 r. — Avogadri i in. przeciwko Komisji 74	74
2008/C 209/138	Sprawa F-59/07: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 30 czerwca 2008 r. — Feral przeciwko Komitetowi Regionów 74	74

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2008/C 209/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Dz.U. C 142 z 7.6.2008.

Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. — Królestwo Szwecji, Maurizio Turco przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Królestwu Danii, Republice Finlandii, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawy połączone C-39/05 P i C-52/05 P) ⁽¹⁾

(**Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozpoznanie (WE) nr 1049/2001 — Porady prawne**)

(2008/C 209/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: K. Wistrand i A. Falk, pełnomocnicy), Maurizio Turco (przedstawiciele: O. Brouwer i C. Schillemans, advocaten)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-C. Piris, M. Bauer i B. Driessen, pełnomocnik), Królestwo Danii (przedstawiciel: B. Weis Fogh, pełnomocnik), Republika Finlandii (przedstawiciele: A. Guimaraes-Purokoski i J. Heliskoski, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Jackson, S. Nwaokolo i T. Harris, pełnomocnicy oraz J. Stratford, barrister), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Petite, C. Docksey i P. Aalto, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: H. G. Sevenster, C. M. Wissels i M. de Grave, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie Turco przeciwko Radzie Unii Europejskiej (T-84/03), którym Sąd oddalił skargę T-84/03 zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Rady częściowo oddalającej wniosok M. Turco o udzielenie dostępu do pewnych dokumentów figurujących w porządku obrad 2455 posiedzenia Rady ds. Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniach 14 i 15 października 2002 r.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie T-84/03 Turco przeciwko Radzie zostaje uchylony w zakresie dotyczącym decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie odmowy udzielenia M. Turcowi dostępu do opinii Służby Prawnej Rady nr 9077/02, dotyczącej projektu dyrektywy Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich i obciążenia M. Turca i Rady kosztami postępowania po połowie.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie odmowy udzielenia M. Turcowi dostępu do opinii Służby Prawnej Rady nr 9077/02.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Królestwo Szwecji w ramach postępowania odwoławczego oraz kosztami poniesionymi przez M. Turca w ramach tego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji, w którym zapadł wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 listopada 2004 r. w sprawie Turco przeciwko Radzie.
- 4) Królestwo Danii, Królestwo Niderlandów, Republika Finlandii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich ponoszą własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym.
- 5) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia z dnia 12 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-462/05) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dopuszczalność — Powaga rzeczy osądzonej — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 4 ust. 5 akapit pierwszy, art. 12 ust. 3 lit. a) i art. 28 ust. 2 lit. e))

(2008/C 209/03)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal, M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (Przedstawiciele: L. Fernandes, Á. Seica Neves oraz R. Aires, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 12 i 28 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — Utrzymanie w mocy obniżonej 5 % stawki opodatkowania, stosowanej do opłat za przejazd przez most na rzece Tag w Lizbonie

Sentencja

- 1) Utrzymując w mocy obniżoną 5 % stawkę podatku od wartości dodanej w stosunku do opłat za przejazd drogowy przez Tag w Lizbonie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 i 28 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/4/WE z dnia 19 stycznia 2001 r.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-39/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Dotacje na cele inwestycji i zatrudnienia — Obowiązek odzyskania — Brak wykonania — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)

(2008/C 209/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Gross i T. Scharf, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i C. Schulze-Bahr, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 249 i art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH oraz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH [notyfikowana jako dokument C (2003) 1520; pomoc nr C-62/00, ex NN 142/99] (Dz.U. L 227, str. 12) — Niepodjęcie w wyznaczonym terminie wszystkich kroków koniecznych w celu odzyskania pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem

Sentencja

- 1) Nie podejmując wszystkich kroków koniecznych w celu odzyskania określonej pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem w art. 1 ust. 2 lit. d) i g) decyzji Komisji z dnia 30 października 2002 r., wymienionej w decyzji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH i Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 1-3 tej decyzji.
- 2) Republika Federalna Niemiec pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Hamburg-Am Tierpark przeciwko Burda GmbH, dawniej Burda Verlagsbeteiligungen GmbH

(Sprawa C-284/06) ⁽¹⁾

(Przepisy podatkowe — Swoboda działalności gospodarczej — Dyrektywa 90/435/EWG — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wspólny reżim podatkowy stosowany do spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich — Spółka kapitałowa — Wyplata zysku i z tytułu przyrostu wartości majątku — Opodatkowanie u źródła — Zaliczenie na poczet podatku — Traktowanie akcjonariuszy będących rezydentami i akcjonariuszy niebędących rezydentami)

(2008/C 209/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof — Niemcy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Hamburg-Am Tierpark

Strona pozwana: Burda GmbH, dawniej Burda Verlagsbeteiligungen GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof (Niemcy) — Wykładnia art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 435/90/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, str. 6), obecnie art. 5 w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. zmieniającą dyrektywę 435/90/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 7., str. 41) — Pojęcie opodatkowania u źródła — Uregulowanie krajowe przewidujące opodatkowanie dochodu i przyrostu wartości majątku spółki zależnej w przypadku wypłaty zysków na rzecz spółki dominującej, podczas gdy nie są one opodatkowane w przypadku zatrzymania zysku w spółce — Wykładnia art. 43, 56 i 58 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące kompensatę wypłaty zysku przez spółkę kapitałową z jej kapitałem własnym, prowadzące do opodatkowania nawet w przypadku wypłaty dywidendy posiadaczom udziałów niebędących rezydentami, którzy nie mogą odliczyć zapłaconego podatku dochodowego od osób prawnych od ich własnego podatku.

Sentencja

1) Przepis prawa krajowego, który przewiduje w przypadku wypłaty zysków przez spółkę zależną na rzecz spółki dominującej opodatko-

wanie dochodów i przyrostu majątku spółki zależnej — które nie zostałyby opodatkowane, gdyby spółka zależna zatrzymała ów zysk zamiast wypłacać go spółce dominującej — nie stanowi opodatkowania u źródła w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy 90/435 z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich.

2) Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianach art. 43 WE) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak § 28 ust. 4 Körperschaftsteuergesetz 1996 (ustawy z 1996 r. o podatku dochodowym od osób prawnych) w wersji znajdującej zastosowanie w sprawie przed sądem krajowym, na podstawie którego opodatkowanie zysków wypłacanych przez spółkę zależną mającą siedzibę w państwie członkowskim na rzecz spółki dominującej podlega temu samemu mechanizmowi korekty, niezależnie od tego czy spółka dominująca ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim, czy też w innym państwie członkowskim, podczas gdy w przeciwieństwie do spółki dominującej będącej rezydentem spółka dominująca niebędąca rezydentem nie uzyskuje od państwa członkowskiego siedziby spółki zależnej prawa zaliczenia podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 30.09.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-319/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Delegowanie pracowników — Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 96/71/WE — Przepisy porządku publicznego — Wypoczynek tygodniowy — Obowiązek przedłożenia dokumentów dotyczących delegowania na prośbę władz krajowych — Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ad hoc posiadającego miejsce zamieszkania w Luksemburgu i przechowującego wszelkie dokumenty niezbędne do przeprowadzenia kontroli)

(2008/C 209/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Enegren i G. Rozet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 WE i 50 WE oraz niewłaściwa transpozycja art. 3 ust. 1 i 10 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, str. 1) — Obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ad hoc zamieszkującego w Luksemburgu, który przechowuje dokumenty niezbędne dla celów kontroli — Zastosowanie przepisów krajowych dotyczących warunków pracy i zatrudnienia, które wykraczają poza wymogi określone w dyrektywie

Sentencja

1) Wielkie Księstwo Luksemburga,

— oświadczając, iż przepisy art. 1 ust. 1 pkt 1, 2, 8 i 11 ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie implementacji dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług oraz przepisów dotyczących kontroli stosowania prawa pracy, stanowią przepisy porządkowe dotyczące krajowego porządku publicznego,

— dokonując niepełnej implementacji art. 3 ust. 1 akapit pierwszy, lit. a) dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług,

— ustanawiając w art. 7 ust. 1 tej ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r. warunki dotyczące dostępu do podstawowych informacji niezbędnych do przeprowadzenia kontroli przez właściwe władze krajowe w sposób niespełniający wymogu jasności konieczny dla zagwarantowania pewności prawnej przedsiębiorstw pragnących delegować pracowników do Luksemburga oraz

— nakładając w art. 8 wyżej wymienionej ustawy obowiązek przechowywania w Luksemburgu dokumentów wymaganych w związku z kontrolą u przedstawiciela ad hoc mającego tam miejsce zamieszkania,

uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71, w związku z jej art. 3 ust. 10, a także na mocy art. 49 WE i 50 WE.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 224 z 16.9.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Sigmaringen, Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Arthur Wiedemann (C-329/06) przeciwko Land Baden-Württemberg i Peter Funk (C-343/06) przeciwko Stadt Chemnitz

(Sprawy połączone C-329/06 i C-343/06) (¹)

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)

(2008/C 209/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Sigmaringen, Verwaltungsgericht Chemnitz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Arthur Wiedemann (C-329/06), Peter Funk (C-343/06)

Strony pozwane: Land Baden-Württemberg (C-329/06), Stadt Chemnitz (C-343/06)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Sigmaringen — Wykładnia art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 i 4 oraz załącznika III do dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 96/47/WE z dnia 23 lipca 1996 r. zmieniającą dyrektywę 91/439/EWG w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 235, s. 1) —

Odmowa uznania ważności prawa jazdy uzyskanego w innym państwie członkowskim w drodze wyłudzenia przez posiadacza, wobec którego w państwie miejsca zamieszkania wydano decyzję administracyjną w sprawie cofnięcia krajowego prawa jazdy z powodu używania narkotyków — Nadużycie prawa

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Verwaltungsgericht Chemnitz — Niemcy) — Matthias Zerche (C-334/06), Manfred Seuke (C-336/06) przeciwko Landkreis Mittweida oraz Steffen Schubert (C-335/06) przeciwko Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis

(Sprawy połączone od C-334/06 do C-336/06) ⁽¹⁾

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak mające miejsce w postępowaniach przed sądami krajowymi, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy nałożonego na zainteresowaną osobę, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego posiadacz nie spełni warunków wymaganych w tym pierwszym państwie członkowskim do wydania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy, w tym badania zdolności do kierowania potwierdzającego, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie.

W tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie, jeżeli na podstawie figurujących w nim wzmianek lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego wiadome jest, że gdy to prawo jazdy zostało wydane, jego posiadacz, wobec którego na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu poprzedniego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego.

- 2) Artykuł 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 zmienionej rozporządzeniem nr 1882/2003 sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie, które zgodnie z tą dyrektywą jest zobowiązane do uznania uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, tymczasowo zawiesiło to uprawnienie, podczas gdy to ostatnie państwo członkowskie bada sposoby wydania tego prawa jazdy. Natomiast w tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie postanowiło zawiesić to uprawnienie, gdy ze wzmianek w tym prawie jazdy lub z innych niepodważalnych informacji pochodzących z tego innego państwa członkowskiego wynika, że warunek miejsca zamieszkania nałożony przez art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy nie był spełniony w chwili wydania tego prawa jazdy.

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Cofnięcie prawa jazdy przez państwo członkowskie z powodu używania narkotyków lub alkoholu — Nowe prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim — Odmowa uznania uprawnienia do kierowania pojazdami w pierwszym państwie członkowskim — Miejsce zamieszkania niezgodne z dyrektywą 91/439/EWG)

(2008/C 209/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Chemnitz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Matthias Zerche (C-334/06), Manfred Seuke (C-336/06), Steffen Schubert (C-335/06)

Strony pozwane: Landkreis Mittweida, Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Chemnitz — Wykładnia art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 2001 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Odmowa uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie po upływie okresu zakazu wobec posiadacza, wobec którego zastosowano środek polegający na cofnięciu prawa jazdy w kraju ze względu na kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, ponieważ zainteresowany nie mógł przedłożyć opinii medyczno-psychologicznej wymaganej w celu uzyskania nowego prawa jazdy w państwie miejsca zamieszkania — Nadużycie prawa

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak mające miejsce w postępowaniach przed sądem krajowym, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.
Dz.U. C 281 z 18.11.2006.

do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy nałożonego na zainteresowaną osobę, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego posiadacz nie spełni warunków wymaganych w tym pierwszym państwie członkowskim do wydania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy, w tym badania zdolności do kierowania potwierdzającego, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie.

W tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie, jeżeli na podstawie figurujących w nim wzmianek lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego wiadome jest, że gdy to prawo jazdy zostało wydane, jego posiadacz, wobec którego na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu poprzedniego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego.

(¹) Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. — Chronopost SA (C-341/06 P), La Poste (C-342/06 P) przeciwko Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS, Federal express international (France) SNC, CRIE SA, Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Francuskiej

(Sprawy połączone C-341/06 P i C-342/06 P) (¹)

(Odwołanie — Prawidłowość postępowania przed Sądem — Wyrok Sądu — Uchylenie — Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania — Drugi wyrok Sądu — Obsada składu orzekającego — Pomoc państwa — Sektor pocztowy — Przedsiębiorstwo publiczne, na którym spoczywa obowiązek świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym — Wsparcie logistyczne i handlowe udzielone spółce zależnej — Spółka zależna, która nie prowadzi działalności w zmonopolizowanym sektorze — Przeniesienie na tę spółkę zależną działalności w zakresie przesyłek ekspresowych — Pojęcie „pomocy państwa” — Decyzja Komisji — Wsparcie i przeniesienie, które nie stanowią pomocy państwa — Uzasadnienie)

(2008/C 209/09)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołania: Chronopost SA (przedstawiciel: D. Berlin, adwokat) (C-341/06 P), La Poste (przedstawiciel: H. Lehman, adwokat) (C-342/06 P)

Druga strona postępowania: Union française de l'express (UFEX), DHL Express (France) SAS, Federal express international (France) SNC, CRIE SA (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i J. Derenne, adwokaci), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i F. Million, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie T-613/97 UFEX i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji 98/365/WE z dnia 1 października 1997 r. w sprawie pomocy przyznanej SFMI-Chronopost przez Francję w zakresie, w jakim stwierdza ona, że ani wsparcie logistyczne i handlowe udzielone przez La Poste swojej spółce zależnej, SFMI-Chronopost, ani przeniesienie klientów usługi Postadex nie stanowią pomocy państwa na rzecz SFMI-Chronopost — Naruszenie prawa do rzetelnego procesu sądowego ze względu na brak bezstronności Sądu (skład orzekający częściowo identyczny ze składem, który wydał wcześniejszy wyrok uchylony przez Trybunał) — Nadużycie władzy i naruszenie art. 230 WE i 253 WE — Błędna interpretacja pojęcia pomocy państwa, a zatem naruszenie art. 87 WE

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie T-613/97 UFEX i in. przeciwko Komisji zostaje uchylony, po pierwsze, w części, w jakiej stwierdza on nieważność decyzji Komisji 98/365/WE z dnia 1 października 1997 r. w sprawie rzekomej pomocy udzielonej SFMI-Chronopost przez Francję w zakresie, w jakim stwierdza ona, że ani wsparcie logistyczne i handlowe udzielone przez La Poste swojej spółce zależnej, mianowicie SFMI-Chronopost, ani przeniesienie klientów usługi Postadex nie stanowią pomocy państwa na rzecz SFMI-Chronopost, a po drugie, w części, w jakiej określa on w związku z tym rozkład kosztów postępowania.
- 2) Skarga wniesiona do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, zarejestrowana pod numerem T-613/97 zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron oraz Republika Francuska ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 249 z 14.10.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesvergabeamt — Austria) — presstext Nachrichtenagentur GmbH przeciwko Republice Austrii (Bund), APA-OTS Originaltext-Service GmbH, APA AUSTRIA PRESSE AGENTUR registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung

(Sprawa C-454/06) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 92/50/EWG — Procedury udzielania zamówień publicznych na usługi — Pojęcie udzielania zamówień publicznych)

(2008/C 209/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesvergabeamt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: presstext Nachrichtenagentur GmbH

Strona pozwana: Republika Austrii (Bund), APA-OTS Originaltext-Service GmbH, APA AUSTRIA PRESSE AGENTUR registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesvergabeamt — Wykładnia art. 3 ust. 1, art. 8, art. 9 i art. 11 ust. 3 lit. b) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1), art. 1 ust. 3 i art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (89/665/EWG) (Dz.U. L 395, s. 33), oraz podstawowych zasad prawa wspólnotowego — Umowa o świadczenie usług zawarta na czas nieokreślony w imieniu państwa z agencją prasową, uważaną za jedyną krajową agencję prasową poza procedurą udzielania zamówień publicznych — Przeniesienie, za zgodą instytucji zamawiającej, wykonania różnych części umowy na spółkę w pełni kontrolowaną przez usługodawcę oraz inne zmiany umowy dotyczące zreczenia się do prawa wypowiedzenia umowy przez instytucję zamawiającą, wynagrodzenia za świadczone usługi oraz rabatu udzielonego instytucji zamawiającej — Kwestia zakwalifikowania tych zmian jako nowe „udzielenie zamówienia” podlegające wymogowi publikacji ogłoszenia o zamówieniu

Sentencja

1) Pojęcie „udzielać” zawarte w art. 3 ust. 1, art. 8 i 9 dyrektywy 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi należy

interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono sytuacji, takiej jaka wystąpiła w sprawie przed sądem krajowym, w której usługi świadczone na rzecz instytucji zamawiającej przez pierwotnego usługodawcę zostają przeniesione na innego usługodawcę działającego w formie spółki kapitałowej, w której pierwotny usługodawca jest jedynym akcjonariuszem, posiadającym kontrolę nad nowym usługodawcą i udzielającym mu poleceń, jeżeli pierwotny usługodawca w dalszym ciągu przyjmuje odpowiedzialność za poszanowanie zobowiązań umownych.

2) Pojęcie „udzielać” zawarte w art. 3 ust. 1, art. 8 i 9 dyrektywy 92/50 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono dostosowania pierwotnej umowy do zmienionych okoliczności zewnętrznych, takich jak przeliczenie na euro cen pierwotnie wyrażonych w walucie krajowej, minimalna obniżka tych cen celem ich zaokrąglenia oraz odniesienie do nowego wskaźnika cen, w sytuacji, w której zastąpienie poprzednio ustalonego wskaźnika zostało przewidziane w pierwotnej umowie.

3) Pojęcie „udzielać” zawarte w art. 3 ust. 1, art. 8 i 9 dyrektywy 92/50 należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono sytuacji, takiej jaka wystąpiła w sprawie przed sądem krajowym, w której w czasie obowiązywania zamówienia na usługi udzielone usługodawcy na czas nieokreślony instytucja zamawiająca ponownie uzgadnia z usługodawcą w drodze aneksu do umowy postanowienie o braku wypowiedzenia umowy przez trzy lata, które w chwili dokonywania nowych uzgodnień już nie obowiązywało i ponadto, w której instytucja zamawiająca uzgadnia z usługodawcą ustanowienie wyższego rabatu niż rabat przewidziany pierwotnie na niektóre ceny zależne od ilości w określonym zakresie usług.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten, Szwecja) — Skatteverket przeciwko Gourmet Classic Ltd

(Sprawa C-458/06) ⁽¹⁾

(Właściwość Trybunału — Dyrektywa 92/83/EWG — Harmonizacja struktury podatków akcyzowych od alkoholu i produktów alkoholowych — Artykuł 20 tiret pierwszy — Alkohol wchodzący w skład wina do gotowania — Zwolnienie ze zharmonizowanego podatku akcyzowego)

(2008/C 209/11)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten (Szwecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteverket

Strona pozwana: Gourmet Classic Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Regeringsrätten — Wykładnia art. 20 tiret pierwszy dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21) — Zwolnienie z podatku akcyzowego — Produkt na bazie wina przeznaczony do gotowania o zawartości alkoholu 4,8 % na 100 kg produktu gotowego

Sentencja

Alkohol wchodzący w skład wina do gotowania powinien zostać zaklasyfikowany, jeżeli rzeczywista wartość alkoholu przekracza 1,2 % obj., do kategorii alkoholi etylowych przewidzianej w art. 20 tiret pierwsze dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — O2 Holdings Limited & O2 (UK) Limited przeciwko Hutchison 3G UK Limited

(Sprawa C-533/06) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1 — Wylądne prawo właściciela znaku towarowego — Używanie oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego w reklamie porównawczej — Ograniczenie skutków znaku towarowego — Reklama porównawcza — Dyrektywy 84/450/EWG i 97/55/WE — Artykuł 3a ust. 1 — Wymogi dopuszczalności reklamy porównawczej — Używanie znaku towarowego konkurenta lub oznaczenia do niego podobnego)

(2008/C 209/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: O2 Holdings Limited & O2 (UK) Limited

Strona pozwana: Hutchison 3G UK Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia a trybie prejudycjalnym — Court of Appeal — Wykładnia art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) oraz art. 3a dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, s. 17) — Użycie znaku towarowego konkurenta w reklamie porównawczej celem porównania właściwości, a w szczególności ceny, towarów lub usług oferowanych przez reklamującego z właściwościami towarów lub usług konkurenta

Sentencja

1) Artykuł 5 ust. 1 i 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych i art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej, zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia października 1997 r., powinny być interpretowane w ten sposób, iż uprawniony do zarejestrowanego znaku towarowego nie może zakazać używania przez osobę trzecią w reklamie porównawczej oznaczenia identycznego z jego znakiem towarowym lub do niego podobnego, jeśli reklama ta spełnia wszystkie warunki dopuszczalności wymienione we wspomnianym art. 3a ust. 1.

Jednak, w sytuacji, gdy spełnione zostały przesłanki, od wystąpienia których art. 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/104 uzależnia możliwość zakazania używania oznaczenia identycznego z zarejestrowanym znakiem towarowym lub do niego podobnego, nie jest możliwe, by reklama porównawcza, w której wykorzystano to oznaczenie, mogła spełniać wymóg dopuszczalności wymieniony w art. 3a ust. 1 lit. d) dyrektywy 84/450 zmienionej dyrektywą 97/55.

2) Artykuł 5 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/104 należy interpretować w ten sposób, że uprawniony do zarejestrowanego znaku towarowego nie ma prawa domagać się zakazania osobie trzeciej używania w reklamie porównawczej oznaczenia podobnego do tego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak ten został zarejestrowany lub do nich podobnych w sytuacji, gdy używanie to nie wprowadza odbiorców w błąd, i to niezależnie od tego, czy ta reklama porównawcza spełnia wszystkie przesłanki dopuszczalności wymienione w art. 3a dyrektywy 84/450 zmienionej dyrektywą 97/55.

(¹) Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 lipca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon — Grecja) — Motocyklistyki Omospondia Ellados NPID (MOTOE) przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-49/07) ⁽¹⁾

(Artykuły 82 WE i 86 WE — Pojęcie przedsiębiorstwa — Stowarzyszenie o celu niezarobkowym, reprezentujące w Grecji Międzynarodową Federację Motocyklową — Pojęcie działalności gospodarczej — Przyznane na mocy ustawy prawo specjalne do wydania pozytywnej opinii w przedmiocie wniosków o zezwolenie na organizację wyścigów motocyklowych — Równoczesne wykonywanie działalności polegającej na organizacji wyścigów motocyklowych oraz na zawieraniu umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie)

(2008/C 209/13)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Motocyklistyki Omospondia Ellados NPID (MOTOE)

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Dioikitiko Efeteio Athinon – Wykładnia art. 82 i 86 WE – Pojęcie przedsiębiorstwa – Stowarzyszenie samochodowe o celu niezarobkowym (ELPA) reprezentujące w Grecji Międzynarodową Federację Motocyklową i dysponujące wyłącznym prawem do zezwalania na wyścigi motorowe – Stowarzyszenie wykonujące równocześnie działalność gospodarczą w zakresie reklamy, ubezpieczeń, zawierania umów sponsoringu i finansowania nagród

Sentencja

Osoba prawna, której działalność nie polega wyłącznie na uczestniczeniu w podejmowaniu decyzji administracyjnych w przedmiocie zezwolenia na organizację zawodów motocyklowych, lecz również na organizowaniu przez nią takich zawodów i zawieraniu w ich ramach umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie, jest objęta zakresem stosowania art. 82 WE i 86 WE. Przepisy te stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym przyznającym osobie prawnej, która organizuje zawody motocyklowe i zawiera w ich ramach umowy o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie, uprawnienia do wydawania pozytywnych opinii w przedmiocie wniosków o zezwolenia na organizację

takich zawodów, bez poddania tych uprawnień ograniczeniom, wymogom i kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Commune de Mesquer przeciwko Total France SA, Total International Ltd

(Sprawa C-188/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 75/442/EG — Zarządzanie odpadami — Pojęcie odpadu — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Poprzedni posiadacz odpadów — Wytwórca produktu, z którego pochodzą odpady — Węglowodory i oleje ciężkie — Katastrofa na morzu — Konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane zanieczyszczeniem olejami — Fundusz IOPC)

(2008/C 209/14)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation — Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commune de Mesquer

Strona pozwana: Total France SA, Total International Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz. U. L 194, str. 39) zmienionej przez dyrektywę Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, str. 32) oraz rubryki Q4 załącznika I, a także art. 1 lit. b) i c) oraz art. 15 dyrektywy 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 114, str. 9) — Pojęcie odpadu — Włączenie węglowodorów i ciężkiego oleju występującego samodzielnie lub zmieszanego z wodą i piaskiem — Odpowiedzialność producenta lub posiadacza odpadu w sytuacji transportu osobę trzecia

Sentencja

- 1) Substancja, taka jak sporna w postępowaniu przed sądem krajowym, to znaczy olej ciężki sprzedawany jako środek opałowy nie stanowi odpadu w rozumieniu dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., ponieważ jest wykorzystywany lub sprzedawany na gospodarczo korzystnych warunkach oraz może rzeczywiście być używany jako środek opałowy bez konieczności wcześniejszego przetworzenia.
- 2) Olej przypadkowo rozlany do morza w wyniku katastrofy statku, który po przemieszaniu się z wodą i osadem dryfuje wzdłuż wybrzeża państwa członkowskiego, do czasu osadzenia się na nim, stanowi odpad w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, ponieważ nie może on być wykorzystywany lub sprzedany bez wcześniejszego przetworzenia.
- 3) Stosując art. 15 dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, do przypadkowego rozlania oleju do morza powodującego zanieczyszczenie wybrzeży jednego z państw członkowskich:

— sąd krajowy może uznać sprzedawcę tego oleju i czarterującego transportującego go statek za wytwórców tych odpadów w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, a tym samym za „poprzedniego posiadacza” w rozumieniu art. 15 myślnik drugi część pierwsza tej dyrektywy, jeżeli sąd ten, na podstawie okoliczności, które podlegają tylko jego ocenie, dojdzie do przekonania, że ów sprzedawca-czarterujący przyczynił się do niebezpieczeństwa zaistnienia katastrofy statku i do zanieczyszczenia spowodowanego tą katastrofą, w szczególności, jeżeli powstrzymał się on od podjęcia kroków zmierzających do zapobieżenia takiemu zajściu, takich jak na przykład wybór statku.

— jeżeli okaże się, że wydatki związane z unieszkodliwianiem odpadów nie są lub nie mogą być pokryte z tego funduszu z powodu przekroczenia górnej granicy odszkodowania przewidzianego dla takiej katastrofy, a przy zastosowaniu przewidzianych ograniczeń lub wyłączeń odpowiedzialności, prawo krajowe państwa członkowskiego, włączyny do prawa wynikające z konwencji międzynarodowych, uniemożliwia obciążenie tymi wydatkami właściciela statku lub czarterującego ten statek, nawet wówczas, gdy należy ich uznać za „posiadaczy” w rozumieniu art. 1 lit. c) dyrektywy 75/442, zmienionej decyzją 96/350, to odnośne prawo krajowe, w celu zapewnienia prawidłowej transpozycji art. 15 tej dyrektywy, powinno umożliwić obciążenie tymi wydatkami „wytwórcy produktu, z którego pochodzą odpady” rozlane w ten sposób. Niemniej jednak zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, tylko wtedy będzie można obciążyć takiego wytwórcę tymi kosztami, jeżeli poprzez swoje działanie przyczynił się on do niebezpieczeństwa wystąpienia zanieczyszczenia spowodowanego katastrofą statku.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 czerwca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State van België — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-219/07) (¹)

(Artykuł 30 WE — Rozporządzenie (WE) nr 338/97 — Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory — Zakaz utrzymywania ssaków niektórych gatunków wymienionych w tym rozporządzeniu lub nieobjętych nim — Utrzymywanie dozwolone w innych państwach członkowskich)

(2008/C 209/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State van België (Belgia) — Wykładnia art. 30 WE i rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu (Dz.U. 1996 L 61, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe zawierające listę gatunków, których posiadanie jest dozwolone w danym państwie członkowskim, w wyniku której wykluczona jest możliwość posiadania gatunków wskazanych w załącznikach B, C i D rozporządzenia oraz nieobjętych rozporządzeniem — Posiadanie, na które zezwolono w innym państwie członkowskim, którego ustawodawstwo jest zgodne z rozporządzeniem.

Sentencja

Artykuły 28 WE i 30 WE rozpatrywane odrębnie lub w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zgodnie z którymi zakaz przywozu, utrzymywania i sprzedaży ssaków należących do gatunków innych niż te wyraźnie wymienione w tych przepisach znajduje zastosowanie do gatunków ssaków nieobjętych załącznikiem A do tego rozporządzenia, jeżeli ochrona lub poszanowanie interesów i wymogów wymienionych w pkt 27–29 niniejszego wyroku nie mogą być równie skutecznie zapewnione przy pomocy środków w mniejszym stopniu ograniczających wymianę handlową w Wspólnocie.

Sąd krajowy powinien zbadać:

- czy ustanowienie krajowego wykazu gatunków ssaków, których utrzymywanie jest dozwolone i późniejsze zmiany w nim są oparte na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach;
- czy procedura umożliwiająca zainteresowanym uzyskanie wpisu gatunków ssaków do tego wykazu jest łatwo dostępna, czy możliwe jest zakończenie jej w rozsądnym terminie oraz, jeżeli kończy się wydaniem odmowy wpisu, która powinna być uzasadniona, czy od tej decyzji przysługuje środek zaskarżenia do sądu;
- czy wnioski mające na celu uzyskanie wpisu gatunku ssaków do wskazanego wykazu lub których celem jest uzyskanie indywidualnego odstępstwa zezwalającego na utrzymywanie okazów gatunków niewymienionych w tym wykazie mogą być odrzucone przez właściwe władze administracyjne wyłącznie jeżeli utrzymywanie okazów tych gatunków stanowi rzeczywiste zagrożenie dla ochrony wyżej wymienionych interesów i wymogów, oraz
- czy przesłanki dotyczące utrzymywania okazów gatunków ssaków nieobjętych tym wykazem, takie jak ustanowione w art. 3a §2 pkt 3 lit. b) i pkt 6 ustawy z dnia 14 sierpnia 1986 r. o ochronie i zdrowiu zwierząt zmienionej ustawą z dnia 4 maja 1995 r., są obiektywnie uzasadnione i nie wykraczają poza to co konieczne dla zapewnienia realizacji celu założonego w ogóle przepisów krajowych.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 czerwca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-220/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Łączność elektroniczna — Wyznaczenie przedsiębiorstw świadczących usługę powszechną — Nieprawidłowa transpozycja)

(2008/C 209/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i M. Shotter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (Przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa transpozycja [art. 8, art. 12 i art. 13] dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Obowiązek wyznaczenia przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej w efektywnym, celowym, przejrzystym i niedyskryminującym postępowaniu — Przepisy krajowe a priori wykluczające podmioty gospodarcze, które nie są w stanie zagwarantować świadczenia tej usługi na całym terytorium kraju

Sentencja

1) Transponując do prawa krajowego przepisy dotyczące wyznaczania przedsiębiorstw do zagwarantowania świadczenia usługi powszechnej Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 ust. 2, art. 12 i art. 13 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) oraz na mocy załącznika IV do tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 24 czerwca 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-272/07) (¹)

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Koordynacja procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2008/C 209/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Stromsky i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation przeciwko The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

(Sprawa C-201/05) (¹)

(Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie bezpośrednio — Podatek dochodowy od osób prawnych — Dywidendy z akcji otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem — Uregulowania dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych (KSZ) — Sytuacja dotycząca państw trzecich — Kwalifikacja skarg wniesionych przeciwko administracji podatkowej — Odpowiedzialność państwa członkowskiego za naruszenia prawa wspólnotowego)

(2008/C 209/18)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – High Court of Justice (Chancery Division) – Wykładnia art. 43, 49 i 56 WE – Krajowe ustawodawstwo podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Zwolnienie – Dywidendy wypłacane spółce mającej siedzibę na terytorium krajowym przez inne spółki – Odmienne sytuacja w zależności od państwa, w którym mają siedzibę inne spółki

Sentencja

- 1) Artykuł 43 WE nie sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie tym podatkiem dywidend otrzymanych przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem, w której spółka będąca rezydentem posiada udział pozwalający jej na sprawowanie rzeczywistego wpływu na decyzje tej spółki i określanie jej działalności, przyznając w tym ostatnim przypadku ulgę podatkową z tytułu rzeczywiście zapłaconego podatku przez spółkę dokonującą wypłat w państwie członkowskim jej siedziby, o ile stawka podatkowa dotycząca dywidend zagranicznych nie jest wyższa od stawki podatkowej stosowanej do dywidend krajowych oraz o ile ulga podatkowa jest co najmniej równa kwocie zapłaconej w państwie członkowskim spółki dokonującej wypłat, a nie wyższa od kwoty opodatkowania stosowanej w państwie członkowskim spółki otrzymującej wypłaty.

Artykuł 56 WE nie sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie tym podatkiem dywidend otrzymanych przez spółkę będącą rezydentem od spółki nie będącej rezydentem, w której spółka będąca rezydentem posiada co najmniej 10 % praw głosu, przyznając w tym ostatnim przypadku ulgę podatkową z tytułu rzeczywiście zapłaconego podatku przez spółkę dokonującą wypłat w państwie członkowskim jej siedziby, o ile stawka podatkowa dotycząca dywidend zagranicznych nie jest wyższa od stawki podatkowej stosowanej do dywidend krajowych oraz o ile ulga podatkowa jest co najmniej równa kwocie zapłaconej w państwie członkowskim spółki dokonującej wypłat, a nie wyższa od kwoty opodatkowania stosowanej w państwie członkowskim spółki otrzymującej wypłaty.

Artykuł 56 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od innej spółki będącej rezydentem, a przewidują opodatkowanie dywidend, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od spółki nie będącej rezydentem, w której posiada ona mniej niż 10 % praw głosu, bez jednoczesnego przyznania tej spółce ulgi podatkowej z tytułu podatku rzeczywiście zapłaconego przez spółkę dokonującą wypłat w państwie jej siedziby.

- 2) Artykuł 56 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zezwalają na zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych pewnych dywidend otrzymanych od spółek, które są rezydentami przez towarzystwa ubezpieczeniowe będące rezydentami, lecz wyłączają takie zwolnienie w przypadku analogicznych dywidend otrzymanych od spółek nie będących rezydentami, o ile oznacza to mniej korzystne traktowanie tych ostatnich dywidend.
- 3) Artykuły 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwiają się one uwzględnieniu w podstawie opodatkowania spółki będącej rezydentem z siedzibą w państwie członkowskim dochodu osiągniętego przez KSZ w innym państwie członkowskim, jeżeli dochód ten podlega tam niższemu poziomowi opodatkowania niż stosowany w pierwszym państwie, chyba że takie uwzględnienie dotyczy jedynie czysto sztucznych struktur, których celem jest uniknięcie podatku krajowego, który w normalnych okolicznościach byłby należny.

Należy zatem zaniechać stosowania takiej formy opodatkowania, jeżeli okaże się, na podstawie elementów obiektywnych i możliwych do sprawdzenia przez osoby trzecie, że niezależnie od istnienia motywów natury podatkowej, rzeczona KSZ rzeczywiście ma siedzibę w przyjmującym państwie członkowskim i faktycznie wykonuje tam działalność gospodarczą.

Jednakże art. 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się przepisom podatkowym państwa członkowskiego, które przewidują pewne wymogi w zakresie zgodności, gdy spółka będąca rezydentem zamierza skorzystać ze zwolnienia z podatków wcześniej zapłaconych od zysków tej kontrolowanej spółki, w państwie, w którym jest ona rezydentem, o ile wymogi te mają na celu weryfikację istnienia siedziby kontrolowanej spółki zagranicznej i faktycznego charakteru jej działalności gospodarczej, bez nakładania zbyt daleko idących utrudnień administracyjnych.

- 4) Artykuły 56 WE, 57 WE oraz 58 WE należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego, które przyznają przywilej podatkowy w ramach podatku dochodowego od osób prawnych w odniesieniu do pewnych dywidend otrzymanych od spółek będących rezydentami przez spółki będące rezydentami, lecz wyłączają taki przywilej w przypadku dywidend otrzymanych od spółek mających siedzibę w państwie trzecim, w szczególności, gdy przyznanie rzeczonoego przywileju jest uzależnione od warunków, których spełnienie może zostać zweryfikowane przez właściwe organy tego państwa członkowskiego jedynie w drodze uzyskania informacji od państwa siedziby spółki dokonującej wypłaty.
- 5) W braku uregulowania wspólnotowego wewnętrzny porządek prawny każdego z państw członkowskich powinien wskazywać sądy właściwe oraz zasady proceduralne dotyczące wnoszenia skarg mających na celu zapewnienie ochrony uprawnień, które jednostki wywodzą z prawa wspólnotowego, w tym rodzaje żądań wnoszonych przez osoby poszkodowane do sądów krajowych. Sądy krajowe są jednakże zobowiązane zagwarantować, by jednostki miały do dyspozycji skuteczny środek zaskarżenia umożliwiający im uzyskanie zwrotu nienależnie pobranego podatku oraz kwot zapłaconych na rzecz tego państwa członkowskiego lub pobranych przez to państwo w bezpośrednim związku z tym podatkiem. W odniesieniu do innych szkód, jakie dany podmiot poniósł z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, które można przypisać państwu członkowskiemu, jest ono zobowiązane do naprawienia szkód wyrządzonych

jednostkom, gdy spełnione są przesłanki wymienione w pkt 51 ww. wyroku w sprawach połączonych *Brasserie du Pêcheur i Factortame*, co nie wyklucza, że na gruncie prawa krajowego odpowiedzialność państwa może być uzależniona od mniej restrykcyjnych przesłanek.

Jeśli okaże się, że przepisy państwa członkowskiego stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości zakazane w art. 43 WE lub ograniczenie swobodnego przepływu kapitału zakazane na mocy art. 56 WE, sąd krajowy może w celu ustalenia podlegającej naprawieniu szkody zbadać, czy osoby poszkodowane zachowały należytą staranność w celu uniknięcia lub ograniczenia szkody oraz czy w szczególności wykorzystwały we właściwym czasie wszystkie dostępne im środki prawne. Jednak w celu zapobieżenia temu, by wykonywanie uprawnień, które art. 43 WE przyznaje jednostkom, było niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, sąd krajowy może zbadać, czy stosowanie tych przepisów, ewentualnie w związku z właściwymi postanowieniami umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, w każdym przypadku prowadziłoby do nieuwzględnienia żądań skarżących przez organy podatkowe danego państwa członkowskiego w sprawie rozpatrywanej przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 12 lipca 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07) przeciwko Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

(Sprawy połączone C-23/07 i C-24/07) (¹)

(*Rolnictwo — Rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, 753/2002 i 1429/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Etykietowanie win — Używanie nazw odmian winorośli lub ich synonimów — Oznaczenie geograficzne „Tokaj” dla win pochodzących z Węgier — Możliwość używania nazwy szczepu „Tocai friulano” albo „Tocai italico” jako dodatku do oznaczeń geograficznych niektórych win pochodzących z Włoch — Wyłączenie po upływie trzynastoletniego okresu przejściowego, który przypada na dzień 31 marca 2007 r. — Ważność — Podstawa prawna — Artykuł 34 WE — Zasada niedyskryminacji — Zasady międzynarodowego prawa traktatów — Przyłączenie Węgier do Unii Europejskiej — Artykuły 22-24 porozumienia TRIPS*)

(2008/C 209/19)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 i C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07), Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07)

Strony pozwane: Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali, Regione Friuli Venezia Giulia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia przepisów rozporządzeń 1493/1999 i 753/2002, zmienionych rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 kwietnia 2004 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 753/2002 ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 263, s. 11) — Wykładnia art. 34 ust. 2 WE — Oznaczenia win produkowanych na Węgrzech i we Wspólnocie — Wprowadzenie zakazu stosowania oznaczenia „Tocai friulano” — Dyskryminacja producentów i użytkowników tego oznaczenia względem producentów i użytkowników innych oznaczeń.

Sentencja

1) Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z art. 2 tego aktu przepisy rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina w zakresie, w jakim wynika z nich zakaz używania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji określonych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r. stanowią integralną część *acquis communautaire* w jego postaci z dnia 1 maja 2004 r. i po ich przejściu przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 sierpnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 753/2002 mają nadal zastosowanie.

2) Artykuł 53 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina stanowi wystarczającą podstawę prawną uprawnienia Komisji Wspólnot Europejskich do przyjęcia przepisów rozporządzenia nr 753/2002 przyjętych w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

3) Artykuł 34 ust. 2 akapit drugi traktatu WE nie pozostaje w sprzeczności z przepisami rozporządzenia nr 753/2002 przyjętymi

w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

4) Artykuł 19 ust. 2 rozporządzenia nr 753/2002 powinien być interpretowany w ten sposób, że nie pozostaje on w sprzeczności z przepisami rozporządzenia nr 753/2002 przyjętymi w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji określonych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

5) Artykuł 50 rozporządzenia nr 1493/1999 powinno się interpretować w ten sposób, że jeśli chodzi o stosowanie postanowień art. 23 i 24 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej stanowiącego załącznik 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), sporządzonego w Marakeszu dnia 15 kwietnia 1994 r., które zostało zatwierdzone decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) — w tym w szczególności postanowień art. 24 ust. 6 tego porozumienia — postanowienia te nie wykluczają przyjęcia środków takich jak przewidziane w rozporządzeniu nr 753/2002 i przyjęte w rozporządzeniu nr 1429/2004, z których wynika zakaz stosowania terminu „Tocai” dla opisu i prezentacji niektórych win gatunkowych produkowanych w określonym regionie włoskim po upływie okresu przejściowego trwającego do 31 marca 2007 r.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Prud'homme de pêche — Francja) — Jonathan Pilato przeciwko Jean-Claude Bourgault

(Sprawa C-109/07) (¹)

(Pojęcie sądu krajowego — Brak właściwości Trybunału)

(2008/C 209/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Prud'homme de pêche

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jonathan Pilato

Strona pozwana: Jean-Claude Bourgault

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Prud'homie de pêche w Martigues — Wykładnia art. 11a rozporządzenia Rady (WE) nr 894/97 z dnia 29 kwietnia 1997 r. ustanawiającego środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych (Dz. U. L 132, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1239/98 z dnia 8 czerwca 1998 r. (Dz. U. L 171, s. 1) — Definicja pojęcia „pławnica” — Włączenie urządzenia zwanego „thonaille”? — Cel środowiskowy zakazu ustanowionego przez powołany przepis — Ważność tego przepisu przy uwzględnieniu, w szczególności, podstawy prawnej jego przyjęcia.

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest oczywiście niewłaściwy do rozpatrzenia pytań przedłożonych przez prud'homie de pêche w Martigues postanowieniem z dnia 17 grudnia 2006 r.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Postanowienie Trybunału z dnia 16 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Canarias — Hiszpania) — Club Náutico de Gran Canaria przeciwko Comunidad Autónoma de Canarias

(Sprawa C-186/07) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Szósta dyrektywa VAT — Zwolnienia — Usługi związane ze sportem i kulturą fizyczną — Stosowanie do Wysp Kanaryjskich — Sytuacja czysto krajowa — Odesłanie — Oczywista niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2008/C 209/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Canarias — Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Club Náutico de Gran Canaria

Strona pozwana: Comunidad Autónoma de Canarias

Przedmiot

Wykładnia wyroku Trybunału w sprawie C-124/96 stwierdzającego sprzeczność z art. 13 część A ust. 1 lit. m) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) przepisów prawa krajowego przewidujących ograniczenie zwolnienia z podatku VAT do określonych usług ściśle związanych ze sportem i kulturą fizyczną — Stosowanie do Wysp Kanaryjskich

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Canarias postanowieniem z dnia 26 listopada 2006 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 kwietnia 2008 r. — Focus Magazin Verlag GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Merant GmbH

(Sprawa C-344/07 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Oznaczenie słowne „FOCUS”)

(2008/C 209/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Focus Magazin Verlag GmbH (przedstawiciele: M. Herrmann i B. Müller, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik) Merant GmbH (przedstawiciel: A. Schultz, Rechtsanwalt)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie T-491/04 Merant przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd stwierdził nieważność decyzji R 542/2002-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 18 października 2004 r. uwzględniającej odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, którą odrzucono w części wniosek o rejestrację słownego wspólnotowego znaku towarowego „FOCUS” dla towarów i usług należących do klas 3, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 41 i 42 w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wniesionego przez właściciela graficznego krajowego znaku towarowego „MICRO FOCUS” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 41 i 42 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do dwóch znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, w części oddalone.
- 2) Focus Magazin Verlag GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 5 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Hospital Consulting Srl, ATI HC, Kodak SpA, Tecnologie Sanitarie SpA przeciwko Esaote SpA, ATI, Ital Tbs Telematic & Biomedical Service SpA, Draeger Medica Italia SpA, Officina Biomedica Divisione Servizi SpA

(Sprawa C-386/07) (¹)

(Regulamin — Artykuł 92 § 1 i 104 § 3 — Wspólnotowe przepisy z zakresu konkurencji — Krajowe przepisy dotyczące taryfy honorariów adwokackich — Ustalenie minimalnego honorarium — Częściowa niedopuszczalność — Pytania, na które odpowiedź może być wywnioskowana z orzecznictwa Trybunału)

(2008/C 209/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hospital Consulting Srl, ATI HC, Kodak SpA, Tecnologie Sanitarie SpA

Strona pozwana: Esaote SpA, ATI, Ital Tbs Telematic & Biomedical Service SpA, Draeger Medica Italia SpA, Officina Biomedica Divisione Servizi SpA

Przy udziale: Azienda Sanitaria locale ULSS n° 15 (Alta Padovana, Regione Veneto)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 10 i 81 ust. 1 WE i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/5/WE z dnia 16 lutego 1998 r. mającej na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 77, s. 36) — Ustalenie przez krajową organizację zawodową obowiązkowych taryf na usługi adwokackie, podlegających zatwierdzeniu ministra — Przepisy krajowe zakazujące sądom odstąpienia od ustalonych minimalnych stawek honorariów w decyzjach rozstrzygających w przedmiocie kosztów

Sentencja

- 1) Artykuły 10 WE i 81 WE nie sprzeciwiają się przepisom krajowym zakazującym co do zasady odstąpienia od minimalnych stawek honorariów zatwierdzonych w drodze dekretu ministerialnego, na podstawie projektu przygotowanego przez zawodowe stowarzyszenie adwokatów takie jak Consiglio nazionale forense, które zakazują również sądom rozstrzygającym w przedmiocie wysokości kosztów, jakie strona przegrywająca ma obowiązek zwrócić drugiej stronie, odstąpienia od wspomnianych minimalnych stawek honorariów.
- 2) Trzecie pytanie postawione przez Consiglio di Stato postanowieniem z dnia 13 stycznia 2006 r. jest oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 21 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Republika Słowacka) — Karol Mihal przeciwko Daňový úrad Košice V

(Sprawa C-456/07) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Szósta dyrektywa VAT — Podatnicy — Artykuł 4 ust. 5 akapit pierwszy — Podmioty prawa publicznego — Komornicy sądowi — Osoby fizyczne lub prawne)

(2008/C 209/24)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony postępowanoa przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karol Mihal

Strona pozwana: Daňový úrad Košice V

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia art. 4 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Nieopodatkowanie podmiotu prawa publicznego podejmujący działalność jako organ władzy publicznej — Włączenie komorników sądowych wykonujących swoje publiczne funkcje — Bezpośrednia skuteczność

Sentencja

Działalność wykonywana przez jednostkę, taka jak działalność komornika sądowego, nie jest zwolniona z podatku od wartości dodanej z tego tylko powodu, że polega ona na dokonywaniu aktów należących do prerogatyw władzy publicznej. Gdyby nawet w ramach wykonywania jego funkcji, komornik sądowy dokonywał takich aktów, to w rozumieniu przepisów, takich jak te w sprawie przed sądem krajowym, wykonuje on działalność nie w formie podmiotu prawa publicznego, jako że nie jest włączony w strukturę administracji publicznej, lecz w formie samodzielnej działalności gospodarczej, wykonywanej w ramach wolnego zawodu, a w związku z tym nie przysługuje mu zwolnienie przewidziane w art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

(¹) Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 22 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Niderlandy) — M. Ilhan przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-42/08) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 49-55 WE — Pojazdy silnikowe — Używanie w jednym państwie członkowskim pojazdu silnikowego zarejestrowanego i wypożyczonego w innym państwie członkowskim — Opodatkowanie tego pojazdu w pierwszym państwie członkowskim)

(2008/C 209/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden Den Haag

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M. Ilhan

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 49–55 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące podatek rejestracyjny należny w chwili pierwszego użycia pojazdu na krajowych drogach publicznych, którego wysokość nie jest zależna od długości okresu korzystania z tych dróg — Nałożenie obowiązku podatkowego na osobę zamieszkałą w tym państwie członkowskim, która wypożyczyła na okres trzech lat zarejestrowany w innym państwie członkowskim pojazd przeznaczony zasadniczo do używania go w pierwszym państwie członkowskim do celów służbowych i prywatnych

Sentencja

Artykuły 49–55 WE stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego uregulowania krajowego jak to będące przedmiotem niniejszej sprawy, na podstawie którego osoba będąca rezydentem jednego państwa członkowskiego lub zamieszkała w nim, która używa głównie w tym państwie członkowskim pojazdu silnikowego zarejestrowanego i wypożyczonego w innym państwie członkowskim jest zobowiązana w chwili pierwszego użycia tego pojazdu na krajowych drogach publicznych pierwszego państwa członkowskiego uiścić podatek, którego wysokość jest obliczana bez uwzględnienia długości okresu obowiązywania umowy najmu tego pojazdu ani długości okresu korzystania z tych dróg.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 Japan Tobacco, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHMI) — Torrefacção Camelo, wniesione w dniu 3 kwietnia 2008 r. przez Japan Tobacco, Inc.

(Sprawa C-136/08 P)

(2008/C 209/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Japan Tobacco, Inc. (przedstawiciele: A. Ortiz López, abogada, S. Ferrandis González, abogado i E. Ochoa Santamaría, abogada)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Torrefacção Camelo L^{da}

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-128/06 i wydanie wyroku zawierającego odmienne rozstrzygnięcie, w którym stwierdzona zostanie konieczność zastosowania w sprawie zakazu zawartego w art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ i, w konsekwencji, przychylenie się do argumentów przedstawionych przez Japan Tobacco i odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1 469 121;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie zarzuca w jego treści Sądowi naruszenie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a w szczególności, postanowień art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia. Wnoszący odwołanie twierdzi, że mimo iż Sąd uznał istnienie powszechnej znajomości znaku wcześniejszego, podobieństwa między występującymi w sprawie znakami i związku między towarami oznaczanymi tymi znakami, zażądał on konkretnego, rzeczywistego i aktualnego dowodu na wystąpienie naruszenia praw do znaku wcześniejszego, podczas gdy, zgodnie ze wspomnianym przepisem, wymagane jest wystąpienie niebezpieczeństwa naruszenia praw do znaku, niebezpieczeństwa odnoszenia nienależnych korzyści z jego odróżniającego charakteru lub niebezpieczeństwa szkodzenia mu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-160/08)

(2008/C 209/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Kellerbauer i D. Kukovec)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie publikując ogłoszenia o udzielanych zamówieniach i udzielając zamówień na usługi w zakresie publicznych usług ratunkowych bez zaproszenia do składania ofert lub w sposób nieprzejrzysty, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyąc na mocy dyrektywy 92/50/EWG ⁽¹⁾ i 2004/18/WE ⁽²⁾ oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług (art. 43 i 49 WE),
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wskazuje, że otrzymała szereg skarg na praktyki w zakresie udzielania zamówień w dziedzinie publicznych usług ratunkowych w Republice Federalnej Niemiec. W skargach tych wskazywano okoliczność, że zamówienia w tej dziedzinie co do zasady nie były przedmiotem zaproszenia do składania ofert, i nie były udzielane w sposób przejrzysty. Zdaniem Komisji ogólnie ograniczona ilość zaproszeń do składania ofert na usługi ratunkowe, które zostały ogłoszone na szczeblu europejskim przez zbiorowości lokalne, odpowiedzialne za zarządzanie publicznymi usługami ratunkowymi (13 ogłoszeń w okresie sześciu lat, przeprowadzonych przez jedynie 11 na 400 okręgów i okręgów miejskich istniejących w Niemczech) jest dodatkową wskazówką praktyki rozpowszechnionej w Niemczech, polegającej na przyznawaniu rzeczonych usług ratunkowych, bez zastosowania się do postanowień dyrektyw europejskich w dziedzinie udzielania zamówień i podstawowych zasad prawa wspólnotowego. Ponadto zamówienia te były przyznawane bez zastosowania środków mających na celu zagwarantowanie odpowiedniej przejrzystości i uniknięcie dyskryminacji.

Poprzez swą praktykę udzielania zamówień Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy dyrektyw 92/50/EWG i 2004/18/WE oraz zasadom swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług zapisanych w art. 43 i 49 WE, a w szczególności zakazowi dyskryminacji przewidzianemu w ramach tych zasad.

Zbiorowości lokalne, jako zarządzający usługami ratunkowymi, odpowiadają definicji „instytucji zamawiającej” w rozumieniu art. 1 lit. b) dyrektywy 92/50/EWG i art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE. Zdaniem Komisji jest ponadto bezsporne, że zamówienia udzielane tytułem odpłatnym w dziedzinie publicznych usług ratunkowych są objęte przywołanymi dyrektywami i znacznie przekraczają progi wymagane dla zastosowania rzeczonych dyrektyw. W świetle wszystkich wskazanych okoliczności, rozpatrywane umowy o świadczenie usług powinny być zostać zawarte w trybie procedur wskazanych w dyrektywach i z uwzględnieniem ogólnych postanowień o równości traktowania i niedyskryminacji.

Ponieważ niniejsza sprawa dotyczy umów prezentujących interes transgraniczny, udzielenie zamówień z pominięciem przejrzystości, naruszyło, poza dyrektywami 92/50EWG i 2004/18/WE, również zapisane w traktacie WE zasady ogólne swobody przedsiębiorczości i swobodnego świadczenia usług.

Świadczenie usług ratunkowych takich jak usługi przewozu i usługi medyczne w ramach publicznych usług ratunkowych nie jest też objęte zakresem wyjątków przewidzianych w art. 55 WE w związku z art. 45 WE, w świetle których działalność, która w państwie członkowskim jest związana, choćby przejściowo, z wykonywaniem władzy publicznej, jest wyłączona z zakresu stosowania w tym państwie przepisów rozdziału o prawie przedsiębiorczości i swobodnym świadczeniu usług. Wyjątek zapisany w art. 45 traktatu WE, który jako odstępstwo od podstawowej swobody, musi podlegać ścisłej wykładni, ogranicza się wyłącznie do działalności, która, jako taka, stanowi bezpośredni i specyficzny udział w wykonywaniu władzy publicznej. Zagadnienie czy ma miejsce wykonywanie władzy publicznej nie zależy zatem od charakteru prawa publicznego ani od przewidzianej działalności. Decydujące znaczenie ma natomiast możliwość uczynienia przez władzę użytku z praw suwerennych i przymusu wobec obywatela.

Komisja jest przekonana, że praktyka w zakresie udzielania zamówień w dziedzinie usług ratunkowych może – również z udziałem zagranicznych usługodawców – zostać zorganizowana w sposób zapewniający udostępnienie usług ratunkowych charakteryzujących się szybkością, wysokim poziomem i obejmujących cały przewidziany obszar, w całym państwie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, str. 1.
⁽²⁾ Dz.U. L 134, str. 114.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 14 lutego 2008 r. w sprawie T-351/05 Provincia di Imperia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-183/08 P)

(2008/C 209/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Martin i L. Flynn, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Provincia di Imperia

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie T-351/05;
- uznanie skargi Provincia di Imperia wniesionej w tej sprawie za niedopuszczalną;
- obciążenie Provincia di Imperia kosztami poniesionymi przez Komisję w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Komisja podnosi zarzut, że zaskarżony wyrok uchybił przesłankom dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na mocy art. 230 WE, w szczególności poprzez uznanie, że strona skarżąca w pierwszej instancji miała interes prawny we wniesieniu skargi. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest bowiem dopuszczalna tylko wtedy, gdy jest w stanie doprowadzić do przyznania korzyści jej autorowi. Tymczasem w niniejszym przypadku skarga strony skarżącej jest oczywiście niedopuszczalna, ponieważ wyrok stwierdzający nieważność zaskarżonego aktu jako taki w żaden sposób nie może przyznać „korzyści” tej stronie. Przyznanie subwencji stanowi bowiem przysporzenie otrzymane od Komisji i oferent odpowiadający na zaproszenie do składania wniosków nie ma w konsekwencji żadnego prawa do otrzymania takiej subwencji.

Tytułem ewentualnym Komisja podnosi, że nawet jeżeli skarżąca w pierwszej instancji miałaby interes prawny w dniu wniesienia skargi, interes taki zniknąłby w każdym razie w dniu ogłoszenia zaskarżonego wyroku, ponieważ całość budżetu przeznaczanego na zaproszenie do składania wniosków była wyczerpana, a okres programowania zamknięty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates SA przeciwko OHIM, wniesione w dniu 16 maja 2008 r. przez American Clothing Associates SA

(Sprawa C-202/08 P)

(2008/C 209/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: American Clothing Associates SA (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert, N. Clarembeaux i C. De Keersmaecker)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM nie naruszyła art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ wydając swoją decyzję z dnia 4 maja 2006 r. (sprawa R 1463/2005-1) w zakresie dotyczącym rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów z klasy 18 „skóra i imitacje skóry, wyroby z tych materiałów, nieujęte w innych klasach; skóry zwierzęce; kufry i walizki; parasole zwykle i przeciwśłoneczne, laski; bicze i wyroby rymarskie” oraz z klasy 25 „odzież, obuwie, nakrycia głowy”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na jego poparcie jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz art. 6 ter ust. 1 lit. a) Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., zrewidowanej i zmienionej⁽²⁾. Zarzut ten opiera się zasadniczo na czterech argumentach.

W ramach pierwszego argumentu wnoszący odwołanie zarzuca zaskarżonemu wyrokowi nieuwzględnienie w nim znaczenia podstawowej funkcji godła państwowego przy przeprowadzaniu oceny zakresu ochrony godła. Wnoszący odwołanie wskazuje, że godło państwowe stanowi odniesienie do symboli tożsamości i suwerenności państwa, które projektowane są według języka artystycznego i w zgodzie niezwykle precyzyjną wiedzą dotyczącą godeł. Niezależnie od rodzaju godła, nie można zatem odmówić jego rejestracji jako znaku towarowego lub elementu znaku towarowego, chyba że może on mieć negatywny wpływ na tożsamość lub suwerenność danego państwa. Natomiast samo odtworzenie w znaku towarowym oznaczenia podobnego do godła państwowego, które nie wykazuje cech heraldycznych lub wykazuje ich bardzo niewiele, nie wpłynie na podstawową funkcję tego godła.

W ramach drugiego argumentu wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi pominięcie znaczenia cech heraldycznych godła państwowego poprzez stwierdzenie, że na podstawie tego samego opisu heraldycznego możliwe jest stworzenie wielu interpretacji artystycznych tego samego godła. W ocenie wnoszącego odwołanie, art. 6 ter ust. 1 lit. a) konwencji paryskiej oraz określenie „naśladowictwo z heraldycznego punktu widzenia” mają na celu ochronę nie symbolu jako takiego, lecz dokładnie określonej interpretacji artystycznej lub szczególnego dzieła graficznego, które wynika z zastosowania zasad rządzących sztuką i nauką heraldyczną.

W ramach trzeciego argumentu wnoszący odwołanie zarzuca zaskarżonemu wyrokowi nieprawidłową interpretację zakresu pojęcia „naśladowictwo heraldycznego”, która doprowadziła do takiej wykładni rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i konwencji paryskiej, która zastrzega na rzecz danych państw niemal bezwzględny monopol na oznaczenia nie wykazujące cech heraldycznych lub wyraźnych cech heraldycznych w zakresie ich rejestracji lub używania jako elementów znaku towarowego.

W ramach czwartego argumentu wnoszący odwołanie zarzuca wreszcie Sądowi pominięcie już na wstępie, jako pozbawionych znaczenia, pewnych okoliczności właściwych omawianej sprawie, takich jak rodzaj cech heraldycznych, których ochrona jest poszukiwana, całościowe wrażenie wywoływane przez znak towarowy zawierający jako jeden z elementów godło państwowe lub jego imitację, rodzaj ochrony oferowanej w państwie pochodzenia danego godła państwowego czy okoliczności używania danego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

⁽²⁾ Recueil des traités des Nations unies, vol. 828, nr 11847, s. 108.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Umweltsenat (Austria) w dniu 19 maja 2008 r. — Umweltnwalt kraju związkowego Karyntii, inne strony: Rząd kraju związkowego Karyntii, Alpe Adria Energia SpA

(Sprawa C-205/08)

(2008/C 209/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Umweltsenat (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Umweltnwalt kraju związkowego Karyntii

Inne strony postępowania: Rząd kraju związkowego Karyntii, Alpe Adria Energia SpA

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾, zmienioną dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniającą dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko naturalne ⁽²⁾ oraz dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE ⁽³⁾, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie musi ustanowić obowiązek wykonania oceny skutków środowiskowych w odniesieniu do rodzajów przedsięwzięć wymienionych w załączniku I do dyrektywy, a w szczególności w pkt 20 (konstrukcja napowietrznych linii elektrycznych o napięciu co najmniej 220 kV i długości powyżej 15 km), w przypadku instalacji planowanej na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich, również wtedy gdy próg powodujący powstanie obowiązku przeprowadzenia oceny (w niniejszej sprawie długość powyżej 15 km) zostaje osiągnięty lub przekroczony nie przez część instalacji znajdującą się na jego terytorium, lecz poprzez doliczenie części instalacji w sąsiednich państwach?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, str. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 156, str. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Panevėžio apygardos teismas (Litwa) w dniu 20 maja 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Edgarowi Babanovowi

(Sprawa C-207/08)

(2008/C 209/31)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Panevėžio apygardos teismas (Litwa).

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Edgar Babanov

Pytania prejudycjalne

1) Czy i z którymi dokładnie przepisami Unii Europejskiej jest niezgodny art. 265 kodeksu karnego Republiki Litwy w

zakresie, w jakim przewiduje bezwarunkową odpowiedzialność karną za uprawę wszelkich bez wyjątku odmian konopi, bez względu na ilość zawartej w nich substancji aktywnej?

2) Jeśli jest on niezgodny z tymi przepisami, czy sąd Republiki Litwy może orzekając zastosować prawo krajowe (art. 265 kodeksu karnego), jeżeli zawartość substancji aktywnej w uprawianych konopiach nie przekracza 0.2 %?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/06 American Clothing Associates przeciwko OHIM, wniesione w dniu 20 maja 2008 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-208/08 P)

(2008/C 209/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: American Clothing Associates

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie T-215/066 w zakresie, w jakim orzeczono, że art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ nie ma zastosowania do znaków usługowych;

— obciążenie American Clothing Associates kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi na poparcie odwołania jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 6ter Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r. z późniejszymi zmianami ⁽²⁾. Wbrew temu, co orzekł Sąd, ten ostatni przepis, do którego odsyła art. 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego na poparcie, znajduje w istocie bez rozróżnienia zastosowanie zarówno do znaków oznaczających towary, jak i do znaków oznaczających usługi.

W tym zakresie wnoszący odwołanie wskazuje, po pierwsze, że Sąd naruszył prawo, dokonując literalnej i oderwanej od kontekstu wykładni art. 6ter konwencji paryskiej, nie biorąc pod uwagę ducha tego przepisu i samej konwencji, która po wprowadzeniu zmian aktem lizbońskim z dnia 31 października 1958 r. zaleca rozciągnięcie wszystkich przepisów odnoszących się do znaków fabrycznych lub handlowych na znaki usługowe, z wyjątkiem kilku przepisów, które nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie.

Wnoszący odwołanie podnosi, po drugie, że sam prawodawca wspólnotowy kwestionuje dokonywanie rozróżnienia między znakami towarowymi a znakami usługowymi, ponieważ art. 29 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, który stanowi transpozycję art. 4A konwencji paryskiej, odnoszący się do prawa pierwszeństwa, wyraźnie wymienia usług objęte wnioskiem o rejestrację znaku.

Wskazuje on, po trzecie, że wbrew temu, co Sąd orzekł w zaskarżonym wyroku, art. 6 traktatu o prawie znaków towarowych sporządzonego w Genewie dnia 27 października 1994 r. należy interpretować w ten sposób, że objaśnia on zakres stosowania konwencji paryskiej, nie rozciągając jednak zakresu stosowania na sytuacje, które są wykluczone w obecnym brzmieniu tej konwencji.

Wreszcie wnoszący odwołanie podkreśla, że w niedawnym wyroku sam Trybunał Sprawiedliwości dopuścił, przynajmniej domyślnie, że konwencja paryska zaleca równe traktowanie znaków towarowych i znaków usługowych.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

(²) Zbiór traktatów Organizacji Narodów Zjednoczonych, tom 828, nr 11847, str. 108.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 22 maja 2008 r. — E. Friz GmbH przeciwko Carsten von der Heyden

(Sprawa C-215/08)

(2008/C 209/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: E. Friz GmbH

Strona pozwana: Carsten von der Heyden

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa (¹) powinien być interpretowany w ten sposób, że obejmuje on przystąpienie konsumenta do spółki osobowej, spółki osobowej prawa handlowego, związku lub spółdzielni, jeśli cel przystąpienia nie polega przede wszystkim na uzyskaniu członkostwa w spółce, związku lub spółdzielni, lecz — co jest szczególnie częste w przypadku członkostwa w zamkniętym funduszu rynku nieruchomości — stanowi inną drogę do lokaty kapitału lub pozyskania świadczeń będących typowym przedmiotem umów zamiany?
- 2) Czy przepis art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowym (wynikającym z orzecznictwa) skutkom prawnym w rozumieniu art. 7 dyrektywy, który stanowi, że takie oświadczenie konsumenta o przystąpieniu wykonane poza lokalem przedsiębiorstwa w przypadku odwołania przystąpienia do spółki prowadzi do tego, że odwołujący konsument, w momencie kiedy odwołanie staje się skuteczne, posiada roszczenie przeciwko spółce, związkowi lub spółdzielni o zapłatę należności z tytułu podziału majątku na skutek wystąpienia, tj. otrzymuje kwotę odpowiadającą wartości jego udziału w spółce, związku lub spółdzielni w momencie wystąpienia z (możliwym) skutkiem, że ze względu na rozwój gospodarczy spółki, związku lub spółdzielni zwrócona zostanie kwota mniejsza niż wartość jego wkładu bądź powstanie obowiązek dopłaty przekraczający wartość jego wkładu, gdyż mienie do podziału będzie wykazywało wartość ujemną?

(¹) Dz. U. L 372, str. 31.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-221/08)

(2008/C 209/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R.Lyal, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy minimalnych i maksymalnych cen sprzedaży detalicznej papierosów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 95/59/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych;
- stwierdzenie, że poprzez brak dostarczenia niezbędnych informacji dotyczących właściwego prawa irlandzkiego w celu umożliwienia Komisji wykonania zadania kontroli zgodności z dyrektywą 95/59, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion)(No. 2) Regulations 1986 [rozporządzeń z 1986 r. dotyczących wyrobów tytoniowych (kontrola reklamy, sponsorowania i sprzedaży promocyjnych)] a także na podstawie porozumień dotyczących wprowadzenia tych rozporządzeń zawartych z producentami i importerami, Irlandia ustaliła minimalną cenę papierosów, która wynosiła nie mniej niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny papierosów z danej kategorii. Ponadto, oprócz tego, że producenci i importerzy nie mogą ustalać cen niższych niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny, Irlandia ustanowiła także cenę maksymalną papierosów. Taki system jest sprzeczny z art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59, zgodnie z którym producenci wyrobów tytoniowych „mają swobodę w ustalaniu maksymalnej ceny sprzedaży detalicznej dla każdego z produktów”.

Zgodnie z art. 10 WE, państwa członkowskie mają obowiązek umożliwienia Komisji wypełniania jej zadań, w szczególności poprzez dostarczenie informacji, o które wystąpiono w trakcie postępowania o uchybienie. Komisja ponosi, że poprzez niedostarczenie jakiegokolwiek informacji dotyczącej właściwego prawa irlandzkiego, pomimo ponawianych wezwań ze strony Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 21, str. 40).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-222/08)

(2008/C 209/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przy transponowaniu do prawa krajowego przepisów dotyczących kosztów i finansowania usługi powszechnej Królestwo Belgii nie wykonało zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 oraz załącznika IV część A do dyrektywy 2002/22/WE;
- obciążenia Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2002/22/WE jest między innymi określenie środków stosowanych w sytuacji, gdy rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych, a także zawiera przepisy dotyczące dostępności usługi powszechnej. Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że w przypadku, gdy krajowe organy regulacyjne uznają, iż świadczenie usługi powszechnej określonej w art. 3-10 może stanowić niesprawiedliwe obciążenie przedsiębiorstw wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, obliczają one koszty netto świadczenia tej usługi w sposób określony w tym przepisie. Załącznik IV część A zawiera przepisy dotyczące kosztów netto. Artykuł 13 ust. 1 przewiduje, że w przypadku, gdy na podstawie kalkulacji kosztu netto określonego w art. 12, krajowe organy regulacyjne stwierdzą, iż na danym przedsiębiorstwie spoczywają niesprawiedliwe obciążenia, państwa członkowskie, w odpowiedzi na wniosek wyznaczonego przedsiębiorstwa decydują o wprowadzeniu mechanizmu kompensacji.

Zdaniem Komisji Belgia nie przetransponowała prawidłowo przepisów art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz załącznika A część IV. Uregulowania obowiązujące w Belgii nie zawierają w szczególności żadnej możliwości oceny kwestii, czy oferowanie usługi powszechnej według stawek socjalnych stanowi nieuzasadnione obciążenie wyznaczonych przedsiębiorstw. Ponadto uregulowania belgijskie nie spełniają wymogów dotyczących obliczania kosztu netto przewidzianych w szczególności w załączniku IV część A in fine do dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Oldenburg (Niemcy) w dniu 26 maja 2008 r. — Stadt Papenburg przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-226/08)

(2008/C 209/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichts Oldenburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stadt Papenburg

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾ zezwala państwu członkowskiemu na odmowę udzielenia zgody na sporządzony przez Komisję projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w odniesieniu do jednego lub kilku terenów ze względów innych niż dotyczące ochrony przyrody?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy do tych względów należą również interesy gmin i związków gmin, w szczególności ich plany, zamiary w zakresie planowania oraz inne interesy w zakresie dalszego rozwoju własnego obszaru?
- 3) W razie udzielenia na pytania pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej: czy motyw trzeci dyrektywy 92/43/EWG lub art. 2 ust. 3 tej dyrektywy, czy też inne wymogi prawa wspólnotowego wymagają wręcz, aby tego rodzaju względy były brane pod uwagę przez państwa członkowskie i Komisję przy udzielaniu obopólnej zgody i przy opracowywaniu wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty?
- 4) W razie udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej: Czy — z punktu widzenia prawa wspólnotowego — gmina, której dotyczy włączenie określonego terenu do wykazu, może po ostatecznym przyjęciu wykazu podnosić w postępowaniu sądowym, że wykaz jest sprzeczny z prawem wspólnotowym, ponieważ jej interesy nie zostały uwzględnione bądź zostały uwzględnione w sposób niewystarczający?
- 5) Czy bieżące prace konserwacyjne w kanale żegludowym estuariów, które zostały zatwierdzone zgodnie z prawem krajowym jeszcze przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 92/43/EWG, podlegają w przypadku ich kontynuowania po włączeniu danego terenu do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 4 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 206, str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-232/08)

(2008/C 209/37)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. van Rijn i K. Banks)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów dopuszczając statki rybackie o mocy silnika wyższej niż dopuszczona w art. 29 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 850/98 ⁽¹⁾, uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 23 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 ⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 ⁽³⁾;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że rząd niderlandzki nie wypełnia swojego obowiązku transpozycji, ponieważ świadomie dopuszcza naruszenia przepisu dotyczącego maksymalnej mocy silnika, który można stosować na obszarze połowu gładzicy.

Z jednej strony zgodnie z informacjami rządu niderlandzkiego te niderlandzkie „Eurokutry”, które stosują porozumienie wewnętrzne [komisji Nijpelsa], dopiero od 1 maja 2009 r. zobowiązane są przestrzegać maksymalnej mocy silnika 300 KM. Z drugiej strony z informacji tych wynika, że w ramach kontroli przestrzegania danego przepisu stosuje się automatycznie przedział tolerancji 12,5 % i odpowiednio do tego nie są karane przekroczenia maksymalnej dopuszczalnej mocy silnika mieszczące się w tym przedziale.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. L 125, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 58, str. 59).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (České republiky) w dniu 30 maja 2008 r. — Milan Kyrian przeciwko Celní úřad Tábor

(Sprawa C-233/08)

(2008/C 209/38)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Milan Kyrian

Strona pozwana: Celní úřad Tábor

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy kwestionowane są środki dochodzenia roszczeń przed sądem krajowym państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący, sąd ten jest uprawniony do badania, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego, czy dokument umożliwiający egzekucję (tytuł wykonawczy) jest wykonalny i został prawidłowo doręczony dłużnikowi ⁽¹⁾?
2. Czy z ogólnych zasad prawa wspólnotowego, w szczególności z zasad rzetelnego procesu, dobrej administracji i państwa prawa wynika, że doręczenie dłużnikowi dokumentu umożliwiającego egzekucję (tytułu wykonawczego), sporządzonego w nieznanym mu języku, niebędącym również językiem urzędowym w państwie, w którym dokument ten został dłużnikowi doręczony, dotknięte jest wadą umożliwiającą odmowę egzekucji na podstawie takiego dokumentu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 73, str. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier

(Sprawa C-236/08)

(2008/C 209/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France, Google Inc.

Druga strona postępowania: Louis Vuitton Malletier

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ⁽¹⁾ oraz art. 9 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlenie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary podrobione, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 2) Czy w przypadku, gdy znaki towarowe są znakami cieszącymi się renomą, uprawniony może sprzeciwić się takiemu używaniu na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy i art. 9 ust. 1 lit. c) rozporządzenia?
- 3) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia, podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31 z dnia 8 czerwca 2000 r. ⁽³⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powiadomi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko Viaticum, Luteciel

(Sprawa C-237/08)

(2008/C 209/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France

Druga strona postępowania: Viaticum, Luteciel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary identyczne z towarami, dla których znaki zarejestrowano, lub towary do nich podobne, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 2) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia [Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego]⁽²⁾ podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r.⁽³⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powia-

domi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 3 czerwca 2008 r. — Google France przeciwko CNRRH, Pierre'owi-Alexisowi Thonetowi, Brunowi Raboinowi i Tiger, franchisingobiorcy „Unicis”

(Sprawa C-238/08)

(2008/C 209/41)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de Cassation, chambre commerciale, financière et économique, Francja

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France

Druga strona postępowania: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin i Tiger, franchisingobiorca „Unicis”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zastrzeżenie przez przedsiębiorcę w umowie o odpłatnym odsyłaniu w Internecie słowa kluczowego, które — wpisane w zapytaniu — powoduje wyświetlenie się linku proponującego połączenie się ze stroną prowadzoną przez ten podmiot, na której oferuje on sprzedaż towarów lub świadczenie usług i na której odnaleźć można oznaczenie odtwarzające lub imitujące znak towarowy zarejestrowany na rzecz osoby trzeciej dla oznaczania towarów identycznych lub podobnych, bez zgody uprawnionego do tego znaku, stanowi samo w sobie naruszenie prawa wyłącznego przyznanego temu ostatniemu przez art. 5 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.⁽¹⁾?

- 2) Czy art. 5 ust. 1 lit. a) i b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania, który udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i zapewnia, na podstawie umowy o odsyłaniu, utworzenie i uprzywilejowane wyświetlanie, na podstawie tych słów kluczowych, reklamowych linków do stron, na których oferowane są towary identyczne z towarami, dla których znaki zarejestrowano, lub towary do nich podobne, używa tych znaków towarowych w sposób, którego uprawniony do nich może zakazać?
- 3) Czy w przypadku, gdy takie używanie nie stanowi używania, którego uprawniony do znaku towarowego może zakazać na podstawie dyrektywy lub rozporządzenia [Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] ⁽¹⁾, podmiot świadczący usługę odpłatnego odsyłania może być uznany za świadczącego usługę społeczeństwa informacyjnego polegającą na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. ⁽²⁾, w związku z czym nie można pociągnąć go do odpowiedzialności zanim uprawniony do znaku nie powiadomi go, iż używanie oznaczenia przez reklamodawcę jest niezgodne z prawem?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-244/08)

(2008/C 209/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Aresu i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska — w odniesieniu do zwrotu podatku VAT podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, nawet mającemu stały zakład we Włoszech — uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 1 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju ⁽¹⁾ oraz art. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty ⁽²⁾, w zakresie, w jakim zobowiązuje podatnika mającego siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz mającego stały zakład, który w danym okresie dostarczał towary lub świadczył usługi we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w tych dyrektywach, a nie w drodze odliczenia, w przypadku gdy towary i usługi są nabywane nie za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby;
- Obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę Komisja zwraca się do Trybunału o stwierdzenie, że włoskie przepisy zobowiązujące podatnika podatku VAT, który ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, lecz który ma również stały zakład we Włoszech, dokonującego w danym okresie dostaw towarów lub świadczenia usług we Włoszech, do uzyskiwania zwrotu podatku VAT za pomocą mechanizmu przewidzianego w dyrektywie 79/1072/EWG (ósmej dyrektywie VAT) i w dyrektywie 86/560/EWG (trzynastej dyrektywie VAT), a nie za pomocą zwykłego mechanizmu odliczenia przewidzianego jako zasada w dyrektywie 77/388/EWG ⁽³⁾ (szóstej dyrektywie VAT), w przypadku gdy towary lub usługi nie są nabywane za pośrednictwem stałego zakładu we Włoszech, lecz bezpośrednio od głównego zakładu w miejscu siedziby, są niezgodne z prawem wspólnotowym.

Tego rodzaju przepisy, nadmiernie utrudniające zainteresowanym podatnikom wykonanie ich obowiązków podatkowych, są zdaniem Komisji sprzeczne z przepisami i ogólnymi zasadami przywołanych wyżej dyrektyw, na podstawie których zagraniczny podatnik mający stały zakład we Włoszech i dokonujący za pośrednictwem tego zakładu transakcji handlowych

w Włoszech musi mieć możliwość skorzystania ze zwykłego mechanizmu odliczania przewidzianego w szóstej dyrektywie, nawet jeśli niektóre transakcje handlowe dokonywane są bezpośrednio z głównego zakładu w miejscu siedziby.

⁽¹⁾ Dz.U. 1979 L 331, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. 1986 L 326, str. 40

⁽³⁾ Dz.U. 1977 L 145, str. 1 — Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-246/08)

(2008/C 209/43)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Aalto, D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, nie pobierając podatku VAT od pomocy prawnej świadczonej przez państwowe biura pomocy prawnej (przez zatrudnionych tam radców prawnych) na podstawie przepisów o pomocy prawnej w zamian za częściową odpłatność, podczas gdy odpowiadające im usługi świadczone przez radców prawnych działających na własny rachunek podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Finlandii podmiot otrzymujący pomoc prawną w celu wsparcia go w postępowaniu przed sądem może dokonać wyboru między radcą prawnym zatrudnionym przez państwo i radcą prawnym działającym na własny rachunek. Usługi świadczone za częściową odpłatnością przez radcę prawnego zatrudnionego przez państwo są wolne od podatku VAT, natomiast od

usług świadczonych za częściową odpłatnością przez radcę prawnego działającego na własny rachunek pobierany jest podatek VAT. Zdaniem Komisji w niniejszym przypadku zachodzi nierówne traktowanie takich samych usług pod względem opodatkowania podatkiem VAT, które wywiera wpływ na środki własne Wspólnoty.

Usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej w ramach postępowania sądowego nie podlegają zakresowi stosowania art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy. Usługi te byłyby niewątpliwie wolne od podatku VAT gdyby nie były świadczone odpłatnie. Jeśli jednak podmiot korzystający z pomocy prawnej dokonuje zapłaty, to usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej nie mogą zostać uznane za zwolnione od podatku VAT.

Zgodnie z art. 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy instytucje prawa publicznego są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują ich organy, w przypadku gdy odmienne ich traktowanie prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Nawet jeśli przyjęto, że państwowe biura pomocy prawnej działają jako organy administracji to wykluczenie ich z kategorii podatników we wspomnianych przypadkach prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Z tego względu należy uznać je za podlegające opodatkowaniu podatkiem VAT.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-248/08)

(2008/C 209/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Eleni Tserapa-Lacombe i A. Marcoulli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c) art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Należy odnotować, że niniejsza skarga dotyczy dwóch postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (uchybenie nr 2001/5217 i 2006/2221), będących następstwem naruszenia przez Republikę Grecką niektórych zobowiązań wynikających z wyżej wymienionego rozporządzenia.

W szczególności rozporządzenie to stanowi, że po zgromadzeniu, przewiezieniu i niezwłocznym zidentyfikowaniu produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego podlegają usuwaniu jako odpady, po ich uprzednim przetworzeniu przy użyciu metody przetwarzania przewidzianej rozporządzeniem stosowanie do kategorii odpadów, do której należą (art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b)). Rozporządzenie to przewiduje również procedury znajdujące zastosowanie do usuwania odpadów zwiększonego ryzyka poprzez spopielenie (art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1774/2002). Rozporządzenie nr 1774/2002 określa również wymogi w zakresie jednostek przetwarzania odpadów, pośrednich jednostek przetwarzania odpadów, przechowywania, spalania, współspalania, przetwarzania surowców kategorii 1 i 2, oleistych produktów chemicznych z kategorii 2 i 3, jak i wytwórni biogazu i kompostowania art. 10 — 15). Jednocześnie rozporządzenie to określa wymogi zatwierdzenia przez właściwe władze surowców kategorii 3, jak również wymogi zatwierdzenia wytwórni karmy dla zwierząt i zakładów technicznych (art. 17 i 18). Poza tym zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002 właściwe władze przeprowadzają w regularnych odstępach czasu inspekcje i czynności nadzorcze zmierzające do zapewnienia przestrzegania przywołanych przepisów rozporządzenia zgodnie z rozmaitymi określonymi nim kryteriami. Władze te podejmują odpowiednie działania w razie nie przestrzegania przywołanego rozporządzenia (art. 26).

Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań opracowanych przez jej Biuro ds. Żywności i Weterynarii (FVO) podkreśla, że Republika Grecka nie podjęła ani w terminie wyznaczonym w uzasadnionej opinii, ani w uzupełniającej uzasadnionej opinii, ani później, działań w celu eliminacji naruszeń, które jej zarzucano, a tym samym zmierzających do realizacji zobowiązań, które na niej ciążyą na mocy przywołanych przepisów rozporządzenia nr 1774/2002.

Od 2004 r. FVO odbyło w Grecji liczne misje w celu stwierdzenia braków w wykonywaniu rozporządzenia nr 1774/2002. Mimo odnotowania pewnej poprawy w tym zakresie — wynika-

jącej z zaleceń skierowanych pod adresem władz greckich przez FVO na podstawie jego obserwacji, oraz mimo ustanowienia w październiku 2006 r. przepisów szczególnych wprowadzających środki administracyjne konieczne w celu wykonania rozporządzenia 1774/2002, w szczególności dotyczących zatwierdzenia zakładów przetwarzania odpadów, inspektorzy FVO stwierdzili na miejscu, wielokrotnie aż do kwietnia 2007 r. (data ostatniej misji), że władze greckie nie podjęły koniecznych działań w celu wykonania zobowiązań, które na nich ciążyą na mocy przywołanych wyżej przepisów rozporządzenia 1774/2002.

Komisja podkreśla jednocześnie, że brak lub niewystarczające wykonanie wymienionych wyżej przepisów wynika w znacznym stopniu z braku skutecznej koordynacji działań właściwych władz administracyjnych na poziomie prefektur. Ponadto jak wynika z odpowiedzi władz włoskich na tezy postawione w sprawozdaniach FVO, poziom urzędowych kontroli przeprowadzonych przez właściwe władze, jak i nakładane sankcje przewidziane krajowym ustawodawstwem, nie gwarantują skutecznego stosowania rozporządzenia 1774/2002.

(¹) Dz.U. L 273, 10.10.2002, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-249/08)

(2008/C 209/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Banks i C. Catabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włoska

— nie ustanawiając przepisów koniecznych w celu stosownej kontroli, inspekcji i nadzoru połowów na swoim terytorium i na wodach morskich podlegających jej suwerenności i jurysdykcji, w szczególności w zakresie przestrzegania przepisów regulujących przechowywanie na statku i stosowania pławnic dryfujących oraz

— nie podejmując wystarczających działań w celu zapewnienia stosowania odpowiednich środków wobec odpowiedzialnych za naruszenia norm wspólnotowych w zakresie przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących, w szczególności poprzez stosowanie wobec tych osób odstrasżających sankcji,

uchyliła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2241/87 z dnia 23 lipca 1987 r. ustanawiającego określone środki kontroli w odniesieniu do działalności połowowej ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa ⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Od momentu wejścia w życie w 1992 r., zakaz przechowywania na statku i stosowania pławnic dryfujących o długości większej niż 2,5 km, a od 2001 r. wszelkich typów pławnic dryfujących, podlegał regularnym i poważnym naruszeniom przez włoską flotę rybacką.
2. Zdaniem Komisji rozmiar i powaga zjawiska wynikają bezpośrednio z bezskuteczności włoskiego systemu kontroli stosowania zakazu i nieadekwatności sankcji przewidzianych we włoskim systemie prawnym za jego naruszenie.
3. W tym względzie Komisja zauważa, że nadzór w zakresie stosowania pławnic dryfujących jest wykonywany przez liczne struktury w sposób konkurencyjny i poboczny wobec innych powierzonych im zadań oraz bez stosownej koordynacji. Niedobory w zakresie zasobów ludzkich, czasu i koniecznych środków uniemożliwiają zatem wykonywanie skutecznej kontroli.
4. Brakuje ponadto stosowanego strategicznego programowania i planowania działalności kontrolnej w odniesieniu do stosowania pławnic dryfujących. W tym zakresie Komisja zwraca uwagę, że działalność kontrolna winna być uważnie programowana, w zależności od szczególnych czynników ryzyka oraz wpisywać się w ramy kompletnej, spójnej i racjonalnej strategii. Winna poza tym koncentrować się przede wszystkim na niektórych okresach w roku oraz określonych regionach i miejscach kontroli. Władze włoskie natomiast nie zrealizowały żadnego z tych postulatów.
5. Władze odpowiedzialne za kontrolę stosowania sieci typu „spadara” nie mają dostępu do informacji w zakresie lokalizacji statków rybackich, uzyskanych za pomocą satelitarne systemu monitorowania wspólnotowych statków rybackich (VMS), ustanowionego na mocy art. 3 rozporządzenia nr 2847/93. Ponadto z dochodzenia przeprowadzonego przez Komisję wynika, że znaczna liczba statków nie została do tej pory wyposażona w urządzenia satelitarnej lokalizacji – konieczne w celu zapewnienia funkcjonowania systemu VMS. Natomiast zbiór danych i przenoszenie na cyfrowe nośniki danych z dzienników pokładowych, deklaracji wyładunku i sprzedaży przewidziane rozporządzeniem nr 2847/92, i a fortiori krzyżowa analiza tego rodzaju danych z informacjami zabranymi za pomocą systemu VIS, pozostaje daleka od skuteczności.

6. Jeżeli działalność kontrolna władz włoskich w zakresie stosowania sieci typu „spadara” jest niewystarczająca, sankcjonowanie naruszeń przepisów wspólnotowych w przedmiocie przechowywania na statku i stosowania tego rodzaju sieci, jest tym bardziej nieskuteczne.

7. W tym zakresie Komisja zauważa, po pierwsze, że wbrew art. 9a rozporządzenia nr 3094/86 ⁽³⁾ i przepisów, które następnie powtarzały i rozszerzały zakres tej normy, ustawodawstwo włoskie w zasadzie zakazuje w tym zakresie jedynie stosowania oraz usiłowania stosowania pławnic dryfujących, nie zakazując natomiast ich przechowywania na statku.

8. Po drugie w przypadkach rzeczywistego stwierdzenia naruszenia zakazu stosowania pławnic dryfujących, regularnie nie zostaje ono zasygnalizowane przez kontrolne władze lokalnie władzom w tym zakresie właściwym, głównie z powodu presji społecznej, a w każdym razie nie jest ono skutecznie ścigane i karane. Liczba i ranga zastosowanych kar jest w istocie śmieszna.

9. Komisja uważa zatem za wykazane w szerokim zakresie, że system kontroli i sankcji stosowany we Włoszech w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnotowych w dziedzinie pławnic dryfujących jest całkowicie niewystarczający, aby zagwarantować wykonanie zobowiązań spoczywających na państwach członkowskich na mocy art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2241/87 oraz art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2847/93.

⁽¹⁾ Dz.U. L 207 z 29.7.1987, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3094/86 z dnia 7 października 1986 r. ustanawiające środki techniczne dla zachowania zasobów połowowych (Dz.U. L 288 z 11.10.1986, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale della Campania (Włochy) w dniu 16 czerwca 2008 r. — Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in. przeciwko Comune di Casoria

(Sprawa C-254/08)

(2008/C 209/46)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Futura Immobiliare srl Hotel Futura i in.

Strona pozwana: Comune di Casoria

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodne z art. 15 dyrektywy wspólnotowej nr 75/442/EWG⁽¹⁾ zmienionym w art. 1 dyrektywy nr 91/156/EWG⁽²⁾ oraz z zasadą „zanieczyszczający płaci” są uregulowania krajowe zawarte w art. 58 i nast. dekretu ustawodawczego nr 507 z 1993 r. oraz przepisy przejściowe, które przedłużyły ich obowiązywanie, na podstawie art. 11 dekretu Prezydenta Republiki nr 488 z 1999 r. ze zmianami oraz art. 1 ust. 184 ustawy nr 296 z 2006 r., stanowiąc w ten sposób o utrzymaniu systemu o charakterze fiskalnym celem pokrycia kosztów usługi unieszkodliwiania odpadów i odkładając w czasie wprowadzenie systemu opłat, zgodnie z którym koszt usługi pokrywany jest przez podmioty wytwarzające i przekazujące odpady?

⁽¹⁾ Dz.U. L 194, str. 39.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-257/08)

(2008/C 209/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Yerrell i L. Prete, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/22/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i (EWG) nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/EWG, a w każdym razie nie powiadamiając o ich ustanowieniu Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 102, str. 35.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-259/08)

(2008/C 209/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i D. Recchia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 3 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1, art. 5 i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG⁽¹⁾ z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa, nie przyjmując wszystkich środków niezbędnych do pełnej i prawidłowej transpozycji zobowiązań wynikających z tych przepisów;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Komisja zbadała prawidłowość środków przyjętych przez Republikę Grecką w celu transpozycji dyrektywy 79/409/EWG. Badanie to wykazało, że niektóre przepisy dyrektywy nie zostały transponowane w pełni lub w sposób prawidłowy.

2. W szczególności Komisja uważa, że Republika Grecka nie dokonała transpozycji art. 3 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG, ponieważ nie przyjęła wszelkich środków niezbędnych do tego, aby ochronić, zachować lub przywrócić wystarczającą różnorodność i obszar naturalnych siedlisk wszystkich gatunków ptactwa określonych w art. 1.

3. Następnie Komisja stwierdza, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 79/409/EWG nie został transponowany w pełni i prawidłowo, ponieważ akt transponujący nie dopuszcza kontroli prawidłowości klasyfikacji obszaru jako obszaru ochrony, nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego ochrony siedlisk, które znajdują się poza obszarami chronionymi, ale z nimi graniczą, oraz nie zawiera przepisu dotyczącego przywracania zniszczonych siedlisk i tworzenia nowych, chociaż są to ważne cele dyrektywy.

4. Komisja podnosi ponadto, że art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG nie został prawidłowo transponowany, ponieważ nie przewidziano formalnej procedury klasyfikacji obszarów jako obszarów ochrony, brak jest wyraźnego odesłania i powiązania między gatunkami wymienionymi w załączniku I, zobowiązania do sklasyfikowania obszarów jako obszarów ochrony oraz obowiązku uwzględnienia tendencji i wahań poziomów populacji gatunków chronionych.
5. Następnie Komisja stwierdza, że nie dokonano pełnej i prawidłowej transpozycji art. 5 dyrektywy 79/409/EWG, ponieważ przepisy greckie nie zawierają przepisu generalnego chroniącego gatunki, jak wymaga tego dyrektywa, lecz dotyczą polowań. Ponadto nie dokonano transpozycji zakazów umyślnego zabijania gatunków chronionych i umyślnego wybierania jaj.
6. W końcu Komisja uważa, że art. 8 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG nie został prawidłowo transponowany, gdyż brak jest w przepisach greckich ogólnego zakazu wszelkich środków, sposobów lub metod wykorzystywanych do nieselektywnego lub na dużą skalę chwytania lub zabijania ptactwa lub mogących spowodować lokalne zanikanie gatunków.
7. W konsekwencji Komisja uważa, że Republika Grecka nie dokonała pełnej oraz prawidłowej transpozycji zobowiązań wynikających art. 3 ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1, art. 5 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG.

(¹) Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Murcia — Hiszpania w dniu 19 czerwca 2008 r. — María Julia Zurita García przeciwko Delegado del Gobierno en la Región de Murcia

(Sprawa C-261/08)

(2008/C 209/49)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Murcia — Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: María Julia Zurita García.

Strona pozwana: Delegado del Gobierno en la Región de Murcia.

Pytania prejudycjalne

„Czy przepisy traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 62 ust. 1 i ust. 2 lit. a), a także przepisy rozporządzenia (WE) nr 562/2006 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w szczególności art. 5, 11 i 13 powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu, takiemu jak uregulowanie krajowe wraz z interpretującym je orzecznictwem, które umożliwia zastąpienie wydalenia każdego »obywatela państwa trzeciego« nieposiadającego tytułu uprawniającego go do wjazdu i przebywania na terytorium Unii Europejskiej przez nałożenie grzywny?»

(¹) Dz.U. L 105, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 19 czerwca 2008 r. — CopyGene A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-262/08)

(2008/C 209/50)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CopyGene A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni zastosowanego w art. 13 pkt A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT (¹) pojęcia „działalności ściśle związanej” należy dokonywać w ten sposób, że jest ono ograniczone w czasie, w efekcie czego opieka szpitalna (leczenie szpitalne), z którą świadczenia są ściśle związane, musi istnieć lub być konkretnie przeprowadzona, rozpoczęta lub też zostanie ona wkrótce rozpoczęta, czy też wystarczy, aby te świadczenia były potencjalnie ściśle związane z możliwą, lecz jeszcze niezrealizowaną opieką szpitalną (leczeniem szpitalnym), w efekcie czego pojęcie to obejmuje wykonywane przez bank komórek macierzystych świadczenia polegające na zbieraniu, transporcie, badaniu i przechowywaniu noworodkowej krwi pępowinowej przeznaczonej do wykorzystania w sposób autologiczny?

Czy ma w tym kontekście znaczenie to, że opisane świadczenia nie mogą zostać wykonane później niż w okresie okołoporodowym?

2) Czy wykładni art. 13 pkt A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT należy dokonywać w ten sposób, że w jego zakres stosowania wchodzi ogólnie świadczenia profilaktyczne, jeśli wykonuje się je przed czynnością opieki szpitalnej lub medycznej (leczeniem szpitalnym lub medycznym), zanim ta opieka szpitalna lub medyczna (leczenie szpitalne lub medyczne) stanie się aktualna z czasowego i lekarskiego punktu widzenia?

3) Czy wykładni zastosowanego w art. 13 pkt A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy VAT pojęcia „inne oficjalnie uznane placówki o podobnym charakterze” należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono prywatne banki komórek macierzystych, których świadczenia - które są wykonywane przez wykwalifikowany personel medyczny taki jak pielęgniarki, położne i analitycy laboratoryjni - polegają na zbieraniu, transporcie, badaniu i przechowywaniu noworodkowej krwi pępowinowej przeznaczonej do wykorzystania w sposób autologiczny w związku z ewentualną przyszłą opieką szpitalną (leczeniem szpitalnym), jeśli te banki komórek macierzystych nie otrzymują w ramach systemu ubezpieczenia zdrowotnego żadnych środków finansowych, a koszty usług świadczonych przez te banki komórek macierzystych nie są pokrywane przez publiczny system ubezpieczenia zdrowotnego?

Czy ma w tym kontekście znaczenie to, że dany prywatny bank komórek macierzystych otrzymał od właściwych organów opieki zdrowotnej państwa członkowskiego zezwolenie na przetwarzanie tkanek i komórek w postaci przygotowania, konserwacji i przechowywania komórek macierzystych z noworodkowej krwi pępowinowej do wykorzystania w sposób autologiczny na podstawie zezwolenia wydanego w oparciu o ustawodawstwo krajowe, które stanowi transpozycję dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich (2)?

4) Czy dla odpowiedzi na powyższe pytania ma znaczenie to, że rozpatrywane świadczenia wykonywane są w celu ewentualnego wykorzystania ich w sposób alogeniczny przez prywatny bank komórek macierzystych, który otrzymał od właściwych organów opieki zdrowotnej państwa członkowskiego zezwolenie na przetwarzanie tkanek i komórek w postaci przygotowania, konserwacji i przechowywania komórek macierzystych z noworodkowej krwi pępowinowej do wykorzystania w sposób alogeniczny na podstawie zezwolenia wydanego w oparciu o ustawodawstwo krajowe, które stanowi transpozycję dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich?

(1) Dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

(2) Dz.U. L 102, str. 48.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta Domstolen (Szwecja) w dniu 19 czerwca 2008 r. — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening przeciwko Stockholms kommun

(Sprawa C-263/08)

(2008/C 209/51)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta Domstolen.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening.

Strona pozwana: Stockholms kommun genom dess marknämnd.

Pytania prejudycjalne

1) Czy pkt 10 załącznika II do dyrektywy Rady 85/337/EWG (1) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on działalność związaną z wodą, w przypadku której ściekające wody gruntowe zostają odprowadzone z tunelu dla przewodów wysokiego napięcia i woda zostaje wprowadzona (doprowadzona) do gruntu lub skały w celu wyrównania ewentualnego obniżenia poziomu wód gruntowych, w tym budowę i utrzymanie urządzeń służących do odprowadzania i doprowadzania?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 10a dyrektywy 85/337, zgodnie, z którym zainteresowana społeczność na określonych warunkach musi mieć dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, by zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji, aktów lub zaniechań — wymaga także, aby zainteresowana społeczność była uprawniona do zaskarżenia rozstrzygnięcia sądu w sprawie udzielenia zezwolenia w przypadku, w którym zainteresowana społeczność miała możliwość wzięcia udziału w postępowaniu sądowym w sprawie udzielenia zezwolenia i wyrażenia swojego stanowiska?

3) Jeżeli na pytania pierwsze i drugie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 1 ust. 2, art. 6 ust. 4 i art. 10a dyrektywy 85/337 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może ustanowić różne wymogi w odniesieniu do zainteresowanej społeczności w rozumieniu art. 6 ust. 4 lub art. 10a z tym skutkiem, że małe, zorganizowane na płaszczyźnie lokalnej stowarzyszenia ochrony

środowiska są uprawnione do udziału w postępowaniu w sprawie decyzji przewidzianym na podstawie art. 6 ust. 4 dla przedsięwzięć, które mogą mieć znaczący wpływ na środowisko, w dziedzinie, w jakiej działa stowarzyszenie, ale nie mają prawa do zaskarżenia w rozumieniu art. 10a?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, str. 40).

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-266/08)

(2008/C 209/52)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami ⁽¹⁾, a w każdym bądź razie nie zawiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 17-tej dyrektywy

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 5 sierpnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 261, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Węgierskiej

(Sprawa C-270/08)

(2008/C 209/53)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Wils i V. Bottka, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o ich ustanowieniu Komisji, Republika Węgierska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Węgierskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 12 czerwca 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, str. 22.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-272/08)

(2008/C 209/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-durande i M. E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu takich przepisów, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 38 tej dyrektywy
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 10 października 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 304, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-273/08)

(2008/C 209/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przekazując do wiadomości Komisji Wspólnot Europejskich ani programów redukcji krajowych emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x), lotnych związków organicznych (COV) i amoniaku (NH₃), ani inwentarzy krajowych emisji SO₂, NO_x, COV oraz NH₃, ani też rocznych prognoz, co do emisji SO₂, NO_x, COV oraz NH₃ za rok 2010, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 6 ust. 1, 2 i 3,

art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza⁽¹⁾

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie przekazało w terminie określonym przez dyrektywę 2001/81/WE trzech rodzajów dokumentów dotyczących określenia krajowych poziomów emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x), lotnych związków organicznych (COV) i amoniaku (NH₃).

Po pierwsze strona pozwana naruszyła, określony w art. 6 ust. 1, 2 i 3 dyrektywy, obowiązek opracowania programów progresywnej redukcji krajowych emisji wymienionych powyżej zanieczyszczeń.

Po drugie i trzecie naruszyła ona w odniesieniu do tych samych zanieczyszczeń przepis art. 7 ust. 1 i 2 w zakresie w jakim dotyczy on opracowania corocznej aktualizacji krajowych inwentarzy i prognoz emisji za rok 2010.

Wreszcie uchybiła ona obowiązkowi przekazania do wiadomości Komisji tych trzech rodzajów dokumentów w terminie przewidzianym przez art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

(Sprawa C-282/08)

(2008/C 209/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Roels i W. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (¹), a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/29/WE upłynął dnia 12 czerwca 2007 r. Jednak w chwili złożenia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła środków niezbędnych do transpozycji tej dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 149, str. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt — Miljööverdomstolen (Szwecja) w dniu 30 czerwca 2008 r. — Kemikalieinspektionen przeciwko Nordiska Dental AB

(Sprawa C-288/08)

(2008/C 209/57)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Svea Hovrätt — Miljööverdomstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kemikalieinspektionen

Strona pozwana: Nordiska Dental AB

Pytania prejudycjalne

- 1 a. Czy przepisy dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu krajowego zakazu wywozu z omawianego kraju, w celach handlowych, amalgamatu

stomatologicznego zawierającego rtęć, który to zakaz jest oparty na względach ochrony środowiska i ochrony zdrowia?

- b. Czy okoliczność, że omawiany produkt nosi oznaczenie CE ma jakiegokolwiek znaczenie dla tej wykładni?

2. Jeżeli na pierwsze pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, czy § 8 i § 11 szwedzkiego rozporządzenia (1998:944) dotyczącego, między innymi, zakazów w niektórych przypadkach w związku z handlem, przywozem i wywozem produktów chemicznych, oparte na względach wskazanych powyżej, są zgodne z art. 29 WE i art. 30 WE w przypadku, gdy przepisy te są stosowane do amalgamatu stomatologicznego zawierającego rtęć, noszącego oznaczenie CE?

(¹) Dz.U. L 169, str. 1.

Postanowienie prezesa czwartej izby Trybunału z dnia 11 kwietnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — Eivind F. Kramme przeciwko SAS Scandinavian Airlines Danmark A/S

(Sprawa C-396/06) (¹)

(2008/C 209/58)

Język postępowania: duński

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-416/06) (¹)

(2008/C 209/59)

Język postępowania: polski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 23 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-116/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/60)

Język postępowania: czeski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA przeciwko Mostra d'Oltremare SpA, Cofathec Servizi SpA, e.a.

(Sprawa C-194/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/61)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 13 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-470/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/62)

Język postępowania: grecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-511/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/63)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 22 kwietnia 2008 r. — Portela & Companhia, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Juan Torrens Cuadrado, Josep Gilbert Sanz

(Sprawa C-108/08 P) ⁽¹⁾

(2008/C 209/64)

Język postępowania: portugalski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Alitalia przeciwko Komisji

(Sprawa T-301/01) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Rekapitalizacja spółki Alitalia przez władze włoskie — Decyzja uznająca pomoc za zgodną ze wspólnym rynkiem — Decyzja wydana w następstwie wydania przez Sąd wyroku stwierdzającego nieważność wcześniejszej decyzji — Dopuszczalność — Naruszenie art. 233 WE — Naruszenie art. 87 WE i 88 WE — Przesłanki udzielenia zezwolenia na pomoc — Obowiązek uzasadnienia)

(2008/C 209/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alitalia — Linee aeree italiane Spa (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, G.M. Roberti, G. Scasselati Sforzolini, F. Moretti i F. Sciaudone, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Di Bucci, pełnomocnik, wspierany przez A. Abatego i G. Contego, adwokatów)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/723/WE z dnia 18 lipca 2001 r. dotyczącej rekapitalizacji spółki Alitalia (Dz.U. L 271 z 12.10.2001, s. 28)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alitalia — Linee aeree italiane SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 16.2.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
Deutsche Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-266/02) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Środki przyjęte przez władze niemieckie na rzecz Deutsche Post AG — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Usługa w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensata dodatkowych kosztów powstałych na skutek polityki sprzedaży ze stratą w sektorze przewozu paczek od drzwi do drzwi — Brak korzyści)

(2008/C 209/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: J. Sedemund i T. Lübbig, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i J. Flett, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: W.D. Plessing i M. Lumma, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: F. Mitzkus, T. Wambach i R. Wojtek, Rechtsanwälte); i UPS Europe NV/SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo T. Ottervanger i A. Bijleveld, następnie T. Ottervanger, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2002/753/WE z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG (Dz.U. L 247, s. 27).

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2002/753/WE z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG.
- 2) Komisja pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Deutsche Post.

3) *Republika Federalna Niemiec, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (BIEK) i UPS Europe NV/SA* pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.11.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Saint-Gobain Gyproc Belgium przeciwko Komisji

(Sprawa T-50/03) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Grzywna — Waga i czas trwania naruszenia — Okoliczności łagodzące)

(2008/C 209/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Saint-Gobain Gyproc Belgium NV, dawne BPB Belgium NV, dawne Gyproc Benelux NV (Beveren-Kallo, Belgia) (przedstawiciele: J.-F. Bellis, P. L'Ecluse i M. Favart, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre i C. Ingen-Housz, następnie F. Castillo de la Torre i F. Arbault, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga na podstawie art. 229 WE i 230 WE mająca na celu obniżenie grzywny nałożonej na Gyproc w decyzji Komisji 2005/471/WE z dnia 27 listopada 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] przeciwko BPB plc, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA i Gyproc Benelux NV (Sprawa COMP/E-1/37.152 — Płyty gipsowe) (Dz.U. 2005, L 166, s. 8).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Saint-Gobain Gyproc Belgium NV pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Knauf Gips przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/03) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Dostęp do akt sprawy — Jednolite i ciągle naruszenie — Przypisanie odpowiedzialności — Grzywna — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2008/C 209/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Knauf Gips KG, dawne Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG (Iphofen, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo M. Klusmann i F. Wiemer, następnie M. Klusmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre i S. Rating, następnie F. Castillo de la Torre i R. Sauer, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/471/WE z dnia 27 listopada 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] przeciwko BPB plc, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA i Gyproc Benelux NV (Sprawa COMP/E-1/37.152 — Płyty gipsowe) (Dz.U. 2005, L 166, s. 8), a tytułem żądania subsydiarnego, wniosek o obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Knauf Gips KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 124 z 24.5.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
BPB przeciwko Komisji**

(Sprawa T-53/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Jednolite i ciągle naruszenie — Powrót do naruszenia — Grzywna — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Komunikat w sprawie współpracy)

(2008/C 209/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BPB plc (Slough, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: T. Sharpe, QC, i A. Noury, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, pełnomocnik, wspierany przez J. Flynn, QC, i C. Kilroy'a, barrister)

Przedmiot sprawy

Skarga o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/471/WE z dnia 27 listopada 2002 r. dotyczącej procedury do [postępowania na podstawie] art. 81 [WE] przeciwko BPB plc, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA i Gyproc Benelux NV (Sprawa COMP/E-1/37.152 — Płyty gipsowe) (Dz.U. L 166, s. 8) lub, posiłkowo, skargę o stwierdzenie nieważności lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Kwota grzywny nałożonej na BPB plc w art. 3 decyzji Komisji 2005/471/WE z dnia 27 listopada 2002 r. dotyczącej procedury do [postępowania na podstawie] art. 81 [WE] przeciwko BPB plc, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA i Gyproc Benelux NV (Sprawa COMP/E-1/37.152 — Płyty gipsowe) wynosi 118,8 milionów EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja zostaje obciążona jedną dziesiątą poniesionych przez siebie kosztów oraz jedną dziesiątą kosztów poniesionych przez BPB.
- 4) BPB pokrywa dziewięć dziesiątych własnych kosztów oraz dziewięć dziesiątych kosztów poniesionych przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Lafarge przeciwko Komisji**

(Sprawa T-54/03) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek płyt gipsowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Przypisanie odpowiedzialności — Skutek odstrasżający — Powrót do naruszenia — Grzywna — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien)

(2008/C 209/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lafarge SA (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo H. Lesguillons, J. C. Bermond, N. Jalabert-Doury, A. Winckler, F. Brunet i I. Simic, następnie N. Jalabert-Doury, A. Winckler i F. Brunet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo F. Castillo de la Torre i C. Ingen-Housz, następnie F. Castillo de la Torre i F. Arbault, działający w charakterze pełnomocników)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Marquardt i E. Karlsson, działający w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/471/WE z dnia 27 listopada 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] przeciwko BPB plc, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA i Gyproc Benelux NV (Sprawa COMP/E-1/37.152 — Płyty gipsowe) (Dz.U. 2005, L 166, s. 8), a tytułem żądania subsydiarnego, wnioski o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lafarge SA pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.
- 3) Rada pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
T Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie**

(Sprawa T-37/04) ⁽¹⁾

(Postępowanie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego — Rozporządzenie Rady (WE) nr 1954/2003 — Rybołówstwo — Zarządzanie nakładem połowowym — Obszary i zasoby połowowe Wspólnoty — Skarga wniesiona przez jednostkę regionalną — Osoby, których akt dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Região autónoma dos Açores (Portugalia) (przedstawiciele: początkowo M. Renouf, S. Crosby, C. Bryant, solicitors i H. Mercer, barrister, następnie M. Renouf, C. Bryant i H. Mercer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Monteiro i F. Florindo Gijón, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Seas at Risk VZW uprzednio Stichting Seas at Risk Federation (Bruksela, Belgia); WWF — World Wide Fund for Nature (Gland, Szwajcaria) i Stichting Greenpeace Council (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: R. Buxton, solicitor i D. Owen, barrister)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: T. van Rijn i B. Doherty, pełnomocnicy) i Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: N. Díaz Abad, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie zarządzania nakładem połowowym, odnoszącego się do niektórych obszarów i zasobów połowowych Wspólnoty i zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 oraz uchylającego rozporządzenia (WE) nr 685/95 i (WE) nr 2027/95 (Dz.U. L 289 str. 1).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Região autónoma dos Açores pokrywa własne koszty jak i koszty poniesione przez Radę, w tym koszty postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Komisja ponoszą swe własne koszty, w tym koszty postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.
- 4) Seas at Risk VZW i WWF — World Wide Fund for ponoszą swe własne koszty, w tym koszty postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

5) Stichting Greenpeace Council ponosi własne koszty postępowania w niniejszej instancji.

6) Porto de Abrigo — Organização de Produtores da Pesca CRL i GÊ-Questa — Associação de Defesa do Ambiente ponoszą swe własne koszty, w tym koszty postępowania w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
AC-Treuhand przeciwko Komisji**

(Sprawa T-99/04) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Nadtlenki organiczne — Grzywny — Artykuł 81 WE — Prawo do obrony — Prawo do sprawiedliwego procesu — Pojęcie sprawcy naruszenia — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar (nullum crimen, nulla poena sine lege) — Zasada pewności prawa — Uzasadnione oczekiwania)

(2008/C 209/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AC-Treuhand AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci: M. Karl, C. Steinle i J. Drolshammer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bouquet, w charakterze pełnomocnika, wspierany przez adwokata A. Böhlke)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/349/WE z dnia 10 grudnia 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia o EOG (Sprawa COMP/E-2/37.857 — Nadtlenki organiczne) (Dz.U. 2005, L 110, s. 44).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) AC-Treuhand AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 30.4.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
Compagnie maritime belge przeciwko Komisji**

(Sprawa T-276/04) ⁽¹⁾

(Konkurencja — nadużycie zbiorowej pozycji dominującej — Konferencja linii żeglugowych — Decyzja nakładająca grzywnę na podstawie wcześniejszej decyzji, której częściowa nieważność została stwierdzona przez Trybunał — Rozporządzenie (EWG) nr 2988/74 — Rozsądny termin — Prawo do obrony — Pewność prawa — Powaga rzeczy osądzonej)

(2008/C 209/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie maritime belge SA (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat D. Waelbroeck)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo É. Gippini Fournier, P. Hellström i F. Amato, a następnie É. Gippini Fournier, występujący w charakterze pełnomocników)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/480/WE z dnia 30 kwietnia 2004 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 WE (sprawy COMP/D/32.448 i 32.450) (streszczenie w Dz.U. 2005, L 171, s. 28), nakładającej na skarżącą grzywnę za rzekome nadużycie zbiorowej pozycji dominującej przez Cewal, a tytułem żądania subsydiarnego, obniżenie tej grzywny.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Compagnie maritime belge SA pokrywa dwie trzecie własnych kosztów oraz dwie trzecie kosztów Komisji, a Komisja pokrywa jedną trzecią własnych kosztów i jedną trzecią kosztów Compagnie maritime belge.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Trubowest Handel i Makarov przeciwko Radzie i Komisji**

(Sprawa T-429/04) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Cła antydumpingowe — Rozporządzenie antydumpingowe (WE) nr 2320/97 — Koszty adwokackie powstałe na szczeblu krajowym — Niedopuszczalność — Szkoda materialna i niematerialna — Związek przyczynowy)

(2008/C 209/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trubowest Handel GmbH (Kolonia, Niemcy) i Viktor Makarov (Kolonia) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i E. Petritsi, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa, adwokata) i Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: N. Khan i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o odszkodowanie z tytułu szkody rzekomo poniesionej przez skarżących wskutek przyjęcia rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/1997 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii i Republiki Słowackiej, oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 i kończącego postępowanie wobec takiego przywozu pochodzącego z Republiki Chorwackiej (Dz.U. 1997 L 322, s. 1).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Trubowest Handel GmbH i Victor Makarov ponoszą własne koszty oraz koszty Rady i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Franchet i Byk przeciwko Komisji**

(Sprawa T-48/05) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Służba publiczna — Dochodzenia Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) — Sprawa „Eurostatu” — Przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o faktach mogących być przedmiotem postępowania karnego — Brak powiadomienia zainteresowanych urzędników i komitetu nadzoru OLAF-u — Przecieki w prasie — Ujawnienie informacji przez OLAF i Komisję — Naruszenie zasady domniemania niewinności — Krzywda moralna — Związek przyczynowy)

(2008/C 209/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yves Franchet (Nicea, Francja) i Daniel Byk (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: J.-F. Pasquier, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie odszkodowania za poniesioną szkodę majątkową oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku zarzucanych Komisji i OLAF naruszeń w ramach dochodzenia w sprawie „Eurostatu”.

Sentencja wyroku

- 1) Komisja zapłaci kwotę 56 tys. EUR na rzecz Yvesa Francheta i Daniela Byka.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Huvis przeciwko Radzie**

(Sprawa T-221/05) ⁽¹⁾

(Dumping — Przywóz włókien poliestrowych z Korei — Rozporządzenie kończące przegląd okresowy — Zastosowanie metody innej niż metoda stosowana w pierwotnym okresie dochodzenia — Konieczność zmiany okoliczności — Korekta żądana z uwagi na koszty kredytu — Termin zapłaty — Ciężar dowodu — Zasada dobrej administracji — Artykuł 2 ust. 10 lit. b) i g) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96)

(2008/C 209/76)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Huvis Corp. (Gangnam-gu, Seul, Korea Południowa) (przedstawiciele: J.-F. Bellis, F. Di Gianni i R. Antonini, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa, avocat)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Righini oraz K. Talabér-Ricz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2005 z dnia 10 marca 2005 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Chińskiej Republiki Ludowej i Arabii Saudyjskiej, wprowadzającego zmiany do rozporządzenia (WE) nr 2852/2000 nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Republiki Korei i kończącego postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu z Tajwanu (Dz. U. L 71, str. 1) oraz, po drugie, wniosek żądający, na podstawie art. 241 WE, stwierdzenia niemożności stosowania przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), w zakresie w jakim są one podstawą zakwestionowanych wniosków zawartych w rozporządzeniu nr 428/2005.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2005 z dnia 10 marca 2005 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Chińskiej Republiki Ludowej i Arabii Saudyjskiej, wprowadzającego zmiany do rozporządzenia (WE) nr 2852/2000 nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz włókien poliestrowych z Republiki Korei i kończącego postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu z Tajwanu, w zakresie w jakim cło antydumpingowe nałożone na wywóz do Wspólnoty Europejskiej towarów produkowanych i wywożonych przez Huis Corp. przekracza cło, które znalazłoby zastosowanie, gdyby dokonano korekty normalnej wartości z tytułu opłat importowych i podatków pośrednich w zastosowaniu metody „input” stosowanej w pierwotnym okresie dochodzenia.

2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.

3) Rada pokrywa koszty własne oraz 70 % kosztów poniesionych przez Huis Corp.

4) Komisja pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Marcuccio przeciwko Komisji**

(Sprawy połączone T-296/05 i T-408/05) (¹)

**(Zabezpieczenie społeczne — Żądanie zwrotu kosztów leczenia
w 100 % — Odmowa wyraźna i dorozumiana)**

(2008/C 209/77)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciele: na początku A. Distanto, potem G. Cipressa i L. Garofalo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i J. Currall, pełnomocnicy, wspierani przez A. Dal Ferro, adwokata)

Przedmiot sprawy

W szczególności żądanie stwierdzenia nieważności dwóch dorozumianych decyzji Wspólnej Kasy Ubezpieczeń w razie

choroby WE odmawiających zwrotu w 100 % kosztów leczenia poniesionych przez skarżącego, a także żądanie mające na celu obciążenie Komisji wypłatą na rzecz skarżącego kwoty poniesionych przez niego kosztów leczenia.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Coffee Store przeciwko OHIM (THE COFFEE STORE)**

(Sprawa T-323/05) (¹)

**(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego THE COFFEE STORE —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter
opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE)
nr 40/94)**

(2008/C 209/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: The Coffee Store GmbH (Mannheim, Niemcy) (przedstawiciel: M. Buddeberg, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo T. Eichenberg, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 czerwca 2005 r. (sprawa R 855/2004-2) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego THE COFFEE STORE jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) *The Coffee Store GmbH* zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
Apple Computer przeciwko OHIM — TKS-Teknosoft
(QUARTZ)**

(Sprawa T-328/05) (¹)

*(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie
sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku
towarowego QUARTZ — Wcześniejszy graficzny wspólno-
towy znak towarowy QUARTZ — Względna podstawa
odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w
błąd — Podobieństwo towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b)
rozporządzenia (WE) nr 40/94)*

(2008/C 209/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Computer, Inc. (Cupertino, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: P. Rawlinson, S. Jones, J. Rutter i T.M. D'Souza Culora, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. García Murillo, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: TKS-Teknosoft SA (Trélex, Szwajcaria) (przedstawiciele: C. Moreau, T. van Innis i K. Manhaeve, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 27 kwietnia 2005 r. (sprawa R 416/2004-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między TKS-Teknosoft SA a Apple Computer, Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Apple Computer, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
Audi przeciwko OHIM (Vorsprung durch Technik)**

(Sprawa T-70/06) (¹)

*(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspól-
notowego znaku towarowego Vorsprung durch Technik —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru
odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE)
nr 40/94 — Częściowa odmowa rejestracji przez eksperta —
Prawo do bycia wysłuchanym)*

(2008/C 209/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Audi AG (Ingolstadt, Niemcy) (przedstawiciele: S. O Gillert i F. Schiwiek, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 grudnia 2005 r. (sprawa R 237/2005-2) oddalającą częściowo odwołanie od decyzji eksperta, na mocy której odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego Vorsprung durch Technik dla towarów i usług należących do klas 9, 12, 14, 25, 28, od 37 do 40 i 42.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Audi AG pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Sviluppo Italia Basilicata przeciwko Komisji**

(Sprawa T-176/06) ⁽¹⁾

*(Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (FEDER) —
Zmniejszenie pomocy finansowej — Skarga o stwierdzenie
nieważności — Fundusze o kapitale venture — Końcowa data
realizacji inwestycji — Postępowanie — Zasady ochrony
uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa — Zasada proporcjonalności — Uzasadnienie — Skarga odszkodowawcza)*

(2008/C 209/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sviluppo Italia Basilicata S.p.A. (Potenza, Włochy) (przedstawiciel: adwokaci F. Sciaudone, D. Fioretti, S. Frazzani i R. Sciaudone)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Flynn i M. Velardo, pełnomocnicy wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006)1706 z dnia 20 kwietnia 2006 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przyznanej w postaci ogólnej dotacji, celem realizacji działań wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa działające w regionie Basilicata we Włoszech, w kontekście wspólnotowych ram wsparcia na rzecz inwestycji strukturalnych w regionach Włoch na podstawie celu nr 1, a po drugie skarga o naprawienie szkody spowodowanej tą decyzją.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sviluppo Italia Basilicata S.p.A. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
Komisja przeciwko D**

(Sprawa T-262/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Stwierdzenie w pierwszej instancji nieważności decyzji Komisji — Choroba zawodowa — Odmowa uznania, że choroba, na którą cierpi funkcjonariusz lub jej pogorszenie ma podłoże zawodowe — Dopuszczalność odwołania — Dopuszczalność zarzutu badania w pierwszej instancji — Powaga rzeczy osądzonej)

(2008/C 209/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: J. Currall, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: D (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: J. Van Rossum, S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i É. Marchal, adwokaci)

Interwenient popierający stronę wnoszącą odwołanie: Axa Belgium (przedstawiciele: początkowo C. Goossens, P. Meessen i S. Wilmet, później C. Goossens i P. Meessen, adwokaci)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie F-18/05 D przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), zmierzające do jego uchylecia.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie F-18/05 D przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi do spraw Służby Publicznej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Hartmann przeciwko OHIM (E)

(Sprawa T-302/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Naruszenie prawa — Brak oceny ad casum — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 209/83)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy) (przedstawiciel: K. Gründig-Schnelle, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 września 2006 r. (sprawa R 805/2006-4) dotyczącą wniosku o rejestrację słownego znaku towarowego E jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 5 września 2006 r. (sprawa R 805/2006-4).
- 2) OHIM pokrywa koszty własne jak i koszty poniesione przez Paul Hartmann AG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. — Reber przeciwko OHIM — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart)

(Sprawa T-304/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy Mozart — Przedmiot sporu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Obowiązek uzasadnienia — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Zasada legalności — Artykuł 7 ust. 1 lit. c), art. 51 ust. 1 lit. a), art. 73 zdanie pierwsze i art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 209/84)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Reber GmbH & Co. KG (Bad Reichenhall, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat O. Spuhler)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG (Kilchberg, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci R. Lange i G. Hild)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 września 2006 r. (sprawa R 97/2005-2), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG a Paul Reber GmbH & Co. KG.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Paul Reber GmbH & Co. KG pokrywa koszty własne oraz poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHM).
- 3) Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — Stradivarius España przeciwko OHIM — Ricci (Stradivari 1715)

(Sprawa T-340/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Stardivari 1715 — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe Stradivarius — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 209/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Stradivarius España (Arteixo, Hiszpania) (przedstawiciele: G. Marín Raigal i P. López Ronda, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Montalto i A. Sempio, pełnomocnicy)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Cristina Ricci (Reggello, Włochy) (przedstawiciele: P. Roncaglia, G. Lazzaretti, M. Boretto i E. Gavuzzi, adwokaci)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 września 2006 r. (sprawa R 1024/2005-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Stradivarius España, SA a Cristiną Ricci.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Stradivarius España, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Komisja przeciwko Economidisowi

(Sprawa T-56/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Unieważnienie w pierwszej instancji decyzji Komisji o obsadzeniu stanowiska kierownika wydziału — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Powołanie innego kandydata — Określenie poziomu stanowiska w ogłoszeniu o wolnym stanowisku — Zasada rozdziału grupy zaszerogowania i funkcji — Zasadność odwołania — Osądzony spór — Oddalenie skargi)

(2008/C 209/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Ioannis Economidis (Woluwé-St-Etienne, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats)

Interwenienci popierający stronę wnoszącą odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: C. Burgos i A. Lukošiūtė, pełnomocnicy); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm i I. Sulce, pełnomocnicy); oraz Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i B. Schäfer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie F-122/05 Economidis przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego wyroku

Sentencja wyroku

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie F-122/05 Economidis przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, zostaje uchylony.
- 2) Skarga Ioannisa Economidisa wniesiona do Sądu do spraw Służby Publicznej zostaje oddalona.

- 3) I. Economidis oraz Komisja pokryją każdy swoje koszty postępowania związane zarówno z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i z postępowaniem w niniejszej instancji.
- 4) Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej oraz Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich pokryją każdy swoje koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2008 r. —
BYK przeciwko OHIM (Substance for Success)**

(Sprawa T-58/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Substance for Success — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 209/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BYK-Chemie GmbH (Wesel, Niemcy) (przedstawiciele: J. Kroher i E. Hettenkofer, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 stycznia 2007 r. (sprawa R 816/2006-4) dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego Substance for Success jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) BYK-Chemie GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. —
Lancôme przeciwko OHIM — CMS Hasche Sigle (COLOR
EDITION)**

(Sprawa T-160/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy COLOR EDITION — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Interes prawny — Artykuł 55 rozporządzenia nr 40/94)

(2008/C 209/88)

Język postępowania: francuski.

Strony

Strona skarżąca: Lancôme parfums et beauté & Cie SNC (Paryż, Francja) (przedstawiciel: E. Baud, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: CMS Hasche Sigle (Kolonja, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 lutego 2007 r. (sprawa R 231/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między CMS Hasche Sigle a Lancôme parfums et beauté & Cie SNC.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lancôme parfums et beauté & Cie SNC pokrywa koszty własne jak również koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. —
Ashoka przeciwko OHIM (DREAM IT, DO IT!)**

(Sprawa T-186/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DREAM IT, DO IT! — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2008/C 209/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ashoka (Arlington, Virginia, Stany Zjednoczone (przedstawiciele: A. Link i A. Jaeger-Lenz, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 marca 2007 r. (sprawa R 635/2006-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego DREAM IT, DO IT! jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ashoka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 1 lipca 2008 r. —
AWWW przeciwko FEACVT**

(Sprawa T-211/07) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Kryteria wyboru — Kryteria udzielania — Obowiązek uzasadnienia)

(2008/C 209/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AWWW GmbH ArbeitsWelt-Working World (Göttingen, Niemcy) (przedstawiciele: B. Schreier, V. Wellens, adwokaci i G. Dennis, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Fundacja na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (FEACVT) (przedstawiciel: C. Callanan, solicitor)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Fundacji na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy z dnia 17 kwietnia 2007 r. odrzucającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego w przedmiocie świadczenia usług w zakresie informacji i analiz dotyczących jakości pracy i zatrudnienia, stosunków w pracy i restrukturyzacji na szczeblu europejskim.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) AWWW GmbH ArbeitsWelt-Working World zostaje obciążona kosztami włącznie z kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. —
Entrance Services przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-333/07) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Utrzymanie i konserwacja sprzętu automatycznego, stolarki i podobnego wyposażenia w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty — Poważne wykroczenie zawodowe — Artykuł 93 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002)

(2008/C 209/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Entrance Services (Vilvorde, Belgia) (przedstawiciele: A. Delvaux i V. Bertrand, avocats)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i P. López-Carceller, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu, na mocy której odrzucono ofertę przedłożoną przez skarżącą w ramach procedury przetargowej w zakresie utrzymania i konserwacji sprzętu automatycznego, stolarki i podobnego wyposażenia w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli i udzielono zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego, na mocy której odrzucono ofertę złożoną przez Entrance Services w ramach procedury przetargowej w zakresie utrzymania i konserwacji sprzętu automatycznego, stolarki i podobnego wyposażenia w budynkach Parlamentu Europejskiego w Brukseli i udzielono zamówienia innemu oferentowi.
- 2) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. — Fondazione Opera S. Maria della Carità i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-234/00 R, T-235/00 R i T-283/00 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność)

(2008/C 209/92)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fondazione Opera S. Maria della Carità (Wenecja, Włochy); Codess Sociale Cooperativa sociale Soc. Coop. rl i in. (Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: F.G. Gaiulli i I. Gianniotti, adwokaci); i Metropolitan Srl e Comitato „Venezia Vuole Vivere” (Wenecja, Włochy) (przedstawiciel: A. Bianchini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Righini i V. Di Bucci, pełnomocnicy).

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy dla przedsiębiorstw w Wenecji i Chioggii w drodze obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i nr 206/1995 [tłumaczenie nieoficjalne] (Dz.U. L 150, str. 50).

Sentencja postanowienia

- 1) Sprawy: T-234/00 R, T-235/00 R i T-283/00 R, pozostające sprawami połączonymi, zostają oddzielone od innych spraw, których

dotyczy postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r.

- 2) Wnioski o zastosowanie środków tymczasowych zostają oddalone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 czerwca 2008 r. — Leclercq przeciwko Komisji

(Sprawa T-299/06) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak działania strony skarżącej — Umorzenie postępowania)

(2008/C 209/93)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sylvie Leclercq (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo S. Rodrigues, C. Bernard-Glanz, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2006 r. odmawiającej, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. U. L 145, str. 43), przyznania skarżącej dostępu do pewnych dokumentów

Sentencja postanowienia

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Sylvie Leclercq pokryje własne koszty postępowania, jak również koszty poniesione przez Komisję. Republika Finlandii pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 326 z 3.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — FMC Chemical i Arysta Lifesciences przeciwko EFSA

(Sprawa T-311/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FMC Chemical SPRL (Bruksela, Belgia) i Arysta Lifesciences SAS (Noguères, Francja) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: początkowo A. Cuvillier i D. Detken, następnie A. Cuvillier i S. Gabbi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: European Crop Protection Association (ECPA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck i N. Rampal, adwokaci)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: B. Doherty, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności opinii EFSA z dnia 28 lipca 2006 r. w sprawie oceny substancji czynnej karbofuranu zgodnie z dyrektywą Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1) oraz, po drugie, o odszkodowanie za poniesione szkody.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FMC Chemical SPRL, Arysta Lifesciences SAS, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), European Crop Protection Association (ECPA) oraz Komisja ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — FMC Chemical przeciwko EFSA

(Sprawa T-312/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/95)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FMC Chemical SPRL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: początkowo A. Cuvillier i D. Detken, następnie A. Cuvillier i S. Gabbi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: European Crop Protection Association (ECPA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck i N. Rampal, adwokaci)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: B. Doherty, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Skarga, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności opinii EFSA z dnia 28 lipca 2006 r. w sprawie oceny substancji czynnej karbo-sulfanu zgodnie z dyrektywą Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1) oraz, po drugie, o odszkodowanie za poniesione szkody.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) FMC Chemical SPRL, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), European Crop Protection Association (ECPA) oraz Komisja ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 czerwca 2008 r. — Dow AgroSciences przeciwko EFSA

(Sprawa T-397/06) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga z tytułu odpowiedzialności — Dyrektywa 91/414/EWG — Środki ochrony roślin — Opinia Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności — Akt niezaskarżalny — Akt przygotowawczy — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dow AgroSciences Ltd (Hitchin, Hertfordshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, avocats)

Strona pozwana: Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (przedstawiciele: początkowo A. Cuvillier i D. Detken, następnie A. Cuvillier i S. Gabbi, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Parpala i B. Doherty, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności opinii EFSA z dnia 28 lipca 2006 r. dotyczącej oceny substancji czynnej Haloksyfop-R na podstawie dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1) oraz po drugie, żądanie naprawienia poniesionej szkody.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Dow AgroSciences Ltd, Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) oraz Komisja ponoszą koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. — VDH Projektentwicklung i Edeka Rhein-Ruhr przeciwko Komisji

(Sprawa T-185/08 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/97)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VDH Projektentwicklung GmbH (Erkelenz, Niemcy) i Edeka Handelsgesellschaft Rhein-Ruhr mbH (Moers, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Antweiler)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Sauer, D. Kukovec i O. Weber, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych na podstawie art. 243 WE w związku z skargą na bezczynność Komisji

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony jako niedopuszczalny.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 października 2007 r. w sprawie F-112/06, Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, wniesione w dniu 2 maja 2008 r. przez Erikę Krcovą

(Sprawa T-498/07 P)

(2008/C 209/98)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Erika Krcova (Trnava, Słowacja) (przedstawiciel: J. Rooy, adwokat)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 18 października 2007 r. w sprawie F-112/06 Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze),
- stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 17 października 2005 r. o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącą wraz z upływem okresu próbnego, i w zakresie w jakim jest to konieczne, decyzji z dnia 16 września 2005 r. o przedłużeniu okresu próbnego o dwa miesiące oraz raportu z okresu próbnego z dnia 12 września 2005 r. zawierającego wniosek o rozwiązanie stosunku pracy ze skarżącą,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi w postępowaniu przed Sądem do spraw Służby Publicznej jak również przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu strona skarżąca wnosi o uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 października 2007 r. wydanego w sprawie F-112/06 Krcova przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości oddalającego skargę, w której skarżąca wносиła o stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Sprawiedliwości o rozwiązaniu stosunku pracy ze skarżącą z upływem okresu próbnego.

Strona skarżąca zarzuca Sądowi do spraw Służby Publicznej, że orzekł *ultra petita* oraz że dokonał błędnej wykładni art. 34 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2008 r. — Rui Manuel Alves dos Santos przeciwko Komisji

(Sprawa T-184/08)

(2008/C 209/99)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Rui Manuel Alves dos Santos (Rominha, Alvaiázere, Portugalia) (przedstawiciel: A. Marques Fernandes, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (KE) wydanej w ramach sprawy 89 0488 P1 i doręczonej skarżącemu w dniu 3 marca 2008 r., zobowiązującej go do zwrotu kwoty 25 485,02 EUR, odpowiadającej 5 109 287 escudo portugalskich (PTE).

Zarzuty i główne argumenty

Szkolenia zostały przeprowadzone w całości.

Audytorzy posłużyli się kryteriami oderwanymi od rzeczywistości i ustalili, że koszty są niekwalifikowalne ze względów całkowicie obcych skarżącemu.

Wszystkie koszty powinny być uznane za kwalifikowalne i wzięte pod uwagę przy ostatecznym rozliczeniu.

Blisko dwadzieścia lat po zaistnieniu stanu faktycznego, zwrot jakiegokolwiek kwoty, stanowi rażącą niesprawiedliwość i narusza podstawowe zasady proporcjonalności i bezpieczeństwa prawnego obywateli względem prawa i instytucji.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2008 r. — Polson i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-197/08)

(2008/C 209/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Magnus Polson (Lerwick, Zjednoczone Królestwo), Garry Sandison (Lerwick, Zjednoczone Królestwo), Andrew Anderson (Whalsay, Zjednoczone Królestwo), Ian Johnston (Lerwick, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: R. Murray, Solicitor, R. Thompson, QC)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 oraz art. 3, 4 i 5 decyzji Komisji z dnia 13 listopada 2007 r. — Pomoc państwa C 39/2006 (ex NN 94/2005) — Program pomocy dla osób po raz pierwszy obejmujących udziały w statkach wdrożony przez Zjednoczone Królestwo;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżące wnoszą o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2008/166/WE z dnia 13 listopada 2007 r. — Pomoc państwa C 39/06 (ex NN 94/05) — Program pomocy dla osób po raz pierwszy obejmujących udziały w statkach wdrożony przez Zjednoczone Królestwo⁽¹⁾. W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pomoc była niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie dotyczącym pomocy dla osób po raz pierwszy obejmujących udziały w używanych statkach rybackich i zobowiązała Zjednoczone Królestwo do odzyskania przyznanej pomocy. Skarżące są beneficjentami pomocy podlegającej odzyskaniu.

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z następujących powodów:

- Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że wszystkie kwoty na rzecz osób po raz pierwszy obejmujących udziały w używanych statkach rybackich były niezgodne ze wspólnym rynkiem i musiały zostać zwrócone; skarżące twierdzą, że przyznana im pomoc wchodzi w zakres rozporządzenia Komisji nr 875/2007⁽²⁾, a więc powinna być uznana za pomoc de minimis, zgodną ze wspólnym rynkiem; skarżące dodają również, że art. 1 ust. 2 oraz art. 3-5 zaskarżonej decyzji niezgodnie z prawem obejmuje beneficjentów pomocy, którzy w istocie spełnili wymogi wynikające z właściwych wytycznych wspólnotowych;
- Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że zwrot wspomnianych kwot jest zgodny z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽³⁾ oraz z ogólnymi zasadami pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 55, str. 27.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 875/2007 z dnia 24 lipca 2007 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rybołówstwa i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1860/2004, Dz.U. 2007 L 193, str. 6.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu (Dz.U. 1999 L 83, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Habanos przeciwko OHIM — Tabacos de Centroamérica (KIOWA)

(Sprawa T-207/08)

(2008/C 209/101)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Corporación Habanos S.A. (La Havana, Kuba) (przedstawiciele: adwokaci V. Gil Vega i A. Ruiz López)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Tabacos de Centroamérica S.L. (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 marca 2008 r., stwierdzenie, że w przypadku mieszanego znaku towarowego KIOWA i wcześniejszych mieszanych znaków towarowych COHIBA, które oznaczają identyczne towary, faktycznie istnieje podobieństwo i prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd oraz że zgłaszający próbował czerpać nienależne korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy wyżej wskazanych wcześniejszych znaków towarowych COHIBA czy też działać na ich szkodę i w konsekwencji dokonanie odmowy rejestracji wspólnotowego (mieszanego) znaku towarowego nr 3.963.931 KIOWA; posiłkowo strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wyżej wskazanej decyzji OHIM, nakazanie ponownego przekazania akt sprawy Izbie Odwoławczej OHIM celem rozpatrzenia twierdzeń i dowodów odnoszących się do art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94; oraz

- obciążenie OHIM kosztami postępowania we wszystkich instancjach, włączając w to poniesione przez stronę skarżącą koszty zastępstwa procesowego.
- Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tabacos de Centroamérica S.L.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „KIOWA” zgłoszony dla towarów z klasy 34 (zgłoszenie nr 3.963.931)

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Corporación Habanos S.A., występująca w obrocie jako Habanos S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „COHIBA” (wspólnotowy znak towarowy nr 3.323.292), słowny znak towarowy „COHIBA” (hiszpański znak towarowy nr 1.271.173) i graficzny znak towarowy „COHIBA” (hiszpański znak towarowy nr 2.052.344) zarejestrowane dla towarów z klasy 34

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: W szczególności wysoki stopień podobieństwa kolidujących ze sobą znaków wywołujący prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

**Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2008 r. —
Bundesverband Deutscher Milchviehhalter i.in. przeciwko
Radzie**

(Sprawa T-217/08)

(2008/C 209/102)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband Deutscher Milchviehhalter e. V. (Bonn, Niemcy), Romuald Schaber (Petersthal, Niemcy), Stefan Mann (Eberdorfergrund, Niemcy) i Walter Peters (Körchow, Niemcy) (przedstawiciele: W. Renner i O. Schniewind, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 248/2008 z dnia 17 marca 2008 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do krajowych kwot mlecznych (Dz.U. L 76, s. 6);
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą zarzuty dotyczące rozporządzenia Rady (WE) nr 248/2008⁽¹⁾, które zwiększa określone w załączniku IX do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007⁽²⁾ krajowe kwoty mleczne o 2 % od dnia 1 kwietnia 2008 r. w celu ułatwienia zwiększonej produkcji mleka we Wspólnocie i spełnienia nowych wymogów rynku mleka.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą, po pierwsze, że zwiększenie krajowych kwot mlecznych jest skutkiem nadużycia swobodnego uznania, bowiem służy ono innym celom, niż wymienione w motywach.

Ponadto zaskarżone rozporządzenie narusza traktat WE, bowiem art. 37 ust. 2 WE został błędnie zastosowany jako podstawa prawna ze względu na zaniedbanie określonych w art. 33 ust. 1 lit. a) i b) WE celów, nie zostały uwzględnione wymogi ochrony środowiska w rozumieniu art. 6 WE oraz naruszony został obowiązek zachowania i ochrony dziedzictwa kulturowego we Wspólnocie zgodnie z art. 151 WE.

Ponadto naruszone zostało prawo własności skarżących i wolność wykonywania zawodu przez skarżących, jak również zakaz dyskryminacji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 248/2008 z dnia 17 marca 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do krajowych kwot mlecznych (Dz.U. L 76, s. 6).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2008 r. — Szomborg
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-228/08)

(2008/C 209/103)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Grzegorz Szomborg (Jastarnia, Polska) (przedstawiciel: R. Nowosielski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Komisja zaniechała działania poprzez uchybienie wykonania zobowiązań, które na niej ciążyły na mocy art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 2187/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r.⁽¹⁾ w związku z niewydaniem naukowej oceny skutków używania w szczególności sieci skrzelowych, trójściennych i oplatających dla waleni i przedstawienia jej wyników Parlamentowi Europejskiemu i Radzie;
- obciążenie pozwanej Komisji kosztami postępowania;
- zwrot kosztów postępowania na rzecz strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 27 Rozporządzenia Rady nr 2187/2005, Komisja została zobowiązana do zapewnienia, w terminie do dnia 1 stycznia 2008 r., przeprowadzenia naukowej oceny skutków używania w szczególności sieci skrzelowych, trójściennych i oplatających dla waleni i przedstawienia jej wyników Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W związku z nieprzedstawieniem takiej opinii w przewidzianym terminie skarżący wezwał Komisję do działania pismem z dnia 25 lutego 2008 r. W odpowiedzi na wezwanie skarżącego Komisja potwierdziła, że taka naukowa ocena nie została jeszcze przedstawiona za powód podając brak współdziałania innych podmiotów.

Uznając, że niewypełnienie przez Komisję obowiązku wynikającego z art. 27 Rozporządzenia nr 2187/2005 jest w tych okolicznościach bezsporne, skarżący wniósł, zgodnie z art. 232 WE niniejszą skargę na zaniechanie działania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Belt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1434/98 i uchyłające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (Dz.U. L 349, str. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. —
Luksemburg przeciwko Komisji**

(Sprawa T-232/08)

(2008/C 209/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: F. Probst, pełnomocnik i adwokat M. Theisen)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2008) 1283 Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 2008 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburg z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), w zakresie w jakim w odniesieniu do lat finansowych 2004-2005 wyłączyła ona z finansowania wspólnotowego, do wysokości 949.971,51 EUR, wydatki poniesione przez agencje płatnicze z powodu braku zgodności z przepisami wspólnotowymi,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 8 kwietnia 2008 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) ⁽¹⁾, w zakresie w jakim wyłącza ona w odniesieniu do lat finansowych 2004 i 2005 niektóre wydatki poniesione przez Luksemburg.

Odnosząc się do planowania kontroli beneficjentów na miejscu, strona skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie zarzuca, że dokonała większość kontroli w tym samym okresie roku, zamiast przeprowadzić je w trakcie całego roku, oraz że nie zawsze uwzględniała optymalny okres weryfikacji określonych zobowiązań.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że wbrew temu, co twierdziła Komisja przed organem pojedynczym, na etapie przed wniesieniem skargi do Sądu, przeprowadzone kontrole na miejscu dotyczyły w rzeczywistości całości zobowiązań beneficjentów od czasu rozpoczęcia biegu terminu zobowiązania.

Strona skarżąca jest zdania, odnosząc się do dokumentacji kontroli przeprowadzonych na miejscu, że wyłącznie fakt, iż sprawozdania kontrolne nie są wystarczająco szczegółowe, jak twierdziła Komisja na etapie przed wniesieniem skargi do Sądu, nie oznacza ipso facto, że kontrole nie zostały przeprowadzone

i nie dowodzi istnienia ryzyka finansowego, które uzasadniałoby zastosowanie korekty ryczałtowej.

Wreszcie strona skarżąca podnosi, iż brak zastosowania sankcji w przypadku stwierdzenia zawyżenia przez beneficjentów nie może stanowić podstawy konkrety ryczałtowej w wysokości 5 %, skoro rzeczywisty poziom dokonanych nieprawidłowo wydatków może zostać dokładnie określony. Poza tym kwota nieprawidłowych wydatków jest niezwykle niska w porównaniu z całkowitą kwotą wypłaconą przez Wspólnotę.

⁽¹⁾ Notyfikowana jako dokument nr C(2008) 1283, Dz.U. L 109, s. 35.

**Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — EuroChem
MCC przeciwko Radzie**

(Sprawa T-234/08)

(2008/C 209/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC) (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i B. Evtimov, prawnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończącego częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji w zakresie, w którym nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą, jej zależne spółki produkcyjne i przedsiębiorstwa powiązane wymienione w motywie dziesiątym zaskarżonego rozporządzenia,
- nakazanie właściwym instytucjom, mając na uwadze ciężar naruszeń prawa wspólnotowego, zaniechania dalszego nakładania cła antydumpingowego na skarżącą, jej zależne spółki produkcyjne i przedsiębiorstwa powiązane, do czasu przyjęcia przez instytucje wspólnotowe środków koniecznych do wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, rosyjski producent i eksporter roztworów mocznika i azotanu amonu żąda na podstawie art. 230 WE stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 ⁽¹⁾ (zwanego dalej zaskarżonym rozporządzeniem).

Na poparcie swego wniosku skarżąca podnosi jeden podstawowy zarzut nieważności składający się z trzech części. Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe błędnie określiły jej wartość normalną, co tę wartość sztucznie podwyższyło. Jednocześnie instytucje te przeprowadziły błędne porównanie z ceną wywozu i w związku z tym błędnie przyjęły wystąpienie dumpingu naruszając w ten sposób art. 1 i art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, popełniając przy tym szereg oczywistych błędów w ocenie i naruszając podstawowe zasady prawa wspólnotowego. Naruszenia te doprowadziły zdaniem skarżącej do nieuzasadnionego zakończenia częściowego przeglądu okresowego bez zmiany środka antydumpingowego względem skarżącej.

Skarżąca podnosi w szczególności, w ramach pierwszej części zarzutu, że instytucje wspólnotowe dopuściły się błędu, co do prawa i naruszyły art. 2 ust. 3 i ust. 5 rozporządzenia podstawowego nieuwzględniając znacznej części kosztów produkcji skarżącej i kwalifikując je jako nierzetelne lub stosując de facto nierynkową metodę przy określaniu większej części normalnej wartości skarżącej.

W ramach drugiej części zarzutu, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie decydującej o dostosowaniu cen gazu. Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja niedostatecznie uzasadniła dostosowanie cen gazu na podstawie wewnątrzspółnotowych cen gazu w Waidhaus (Niemcy) i nie odejmując od kwoty dostosowania 30 % rosyjskiego cła eksportowego od rosyjskiego gazu.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i dopuściły się oczywistego błędu w ocenie okoliczności odejmując od ceny wywozowej skarżącej powstające przy sprzedaży na rzecz pierwszego niezależnego odbiorcy koszty dystrybucji, administracji i ogólne oraz prowizje związane z przedsiębiorstwami powiązanymi, które tworzą wraz ze skarżącą ekonomiczną całość i należą do jej zintegrowanego działu sprzedaży.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończące częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji (Dz.U. 2008 L 75, str. 14).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Acron i Dorogobuzh przeciwko Radzie**(Sprawa T-235/08)**

(2008/C 209/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Acron OAO (Nowogród Wielki, Rosja) i Dorogobuzh OAO (Wierchniepropietrowski, Rosja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i B. Evtimov, prawnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończącego częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji w zakresie, w którym nakłada ono cło antydumpingowe na skarżące i przedsiębiorstwa z nimi powiązane, wymienione w motywie jedenastym zaskarżonego rozporządzenia,
- nakazanie właściwym instytucjom, mając na uwadze ciężar naruszeń prawa wspólnotowego, zaniechania dalszego nakładania cła antydumpingowego na skarżące i przedsiębiorstwa powiązane, do czasu przyjęcia przez instytucje wspólnotowe środków koniecznych do wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące, rosyjscy producenci i eksporterzy roztworów mocznika i azotanu amonu żądają na podstawie art. 230 WE stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 (zwanego dalej zaskarżonym rozporządzeniem) ⁽¹⁾.

Na poparcie swego wniosku skarżące podnoszą jeden podstawowy zarzut nieważności składający się z trzech części. Skarżące podnoszą, że instytucje wspólnotowe błędnie określiły ich wartość normalną, co tę wartość sztucznie podwyższyło. Jednocześnie instytucje te błędnie przyjęły wystąpienie dumpingu naruszając w ten sposób art. 1 i art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, popełniając przy tym szereg oczywistych błędów w ocenie i naruszając podstawowe zasady prawa wspólnotowego. Naruszenia te doprowadziły zdaniem skarżących do nieuzasadnionego zakończenia częściowego przeglądu okresowego bez zmiany środka antydumpingowego względem skarżących.

Skarżące podnoszą w szczególności, w ramach pierwszej części zarzutu, że instytucje wspólnotowe dopuściły się błędu co do prawa i naruszyły art. 2 ust. 3 i ust. 5 rozporządzenia podstawowego nieuwzględniając znacznej części kosztów produkcji skarżących i kwalifikując je jako nierzetelne lub stosując de facto nierynkową metodę przy określaniu większej części normalnej wartości skarżących.

Ponadto, skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie decydując o dostosowaniu cen gazu. Jednocześnie Komisja niedostatecznie uzasadniła dostosowanie cen gazu na podstawie wewnątrzspółnotowych cen gazu w Waidhaus (Niemcy) i nie odejmując od kwoty dostosowania 30 % rosyjskiego cla eksportowego od rosyjskiego gazu.

Skarżące podnoszą, że gdyby marża dumpingowa została określona w sposób poprawny, zgodnie z rozporządzeniem podstawowym i podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego, instytucje wspólnotowe stwierdziłyby brak wystąpienia dumpingu lub dumping o stopniu nieznacznym i środki antidumpingowe zastosowane względem skarżących i ich spółek powiązanych mogłyby zostać uchylone lub w istotnym stopniu zmienione.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończące częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cla antidumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji (Dz.U. 2008 L 75, str. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, str. 1).

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 kwietnia 2008 r. odrzucającej jej ofertę złożoną w ramach postępowania przetargowego na zawarcie umów ramowych o tłumaczenie dokumentów dotyczących polityki i administracji Unii Europejskiej, ze wszystkich języków urzędowych UE na język angielski (przetarg nr FL-GEN07-EN) (¹). Uzasadnieniem dla odrzucenia oferty skarżącej były niedostateczne kompetencje techniczne i zawodowe oraz brak doświadczenia zawodowego lub brak wykazania w dostateczny sposób doświadczenia zawodowego.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi tylko jeden zarzut. Jej zdaniem postępowanie administracyjne miało nieprawidłowy przebieg i naruszone zostały jej prawa procesowe. Skarżąca twierdzi, że od wielu lat wykonywała z powodzeniem tłumaczenia na angielski na rzecz Komisji w ramach wcześniej zawartych i regularnie odnawianych umów, które w odniesieniu do jakości usług były oceniane jako zadawalające. Zdaniem skarżącej komisja przetargowa w swojej decyzji nie uwzględniła lub uwzględniła w nieodpowiednim stopniu fakt, że przez 12 lat skarżąca z powodzeniem wypełniała obowiązki w zakresie wykonywania tłumaczeń dla Komisji oraz nie uwzględniła dokumentów poświadczających kwalifikacje techniczne i zawodowe pracowników skarżącej, kierowników ds. jakości i podwykonawców.

(¹) Ogłoszenie o zamówieniu opublikowane: Dz.U. 2007 S 180 — 219517.

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2008 r. — Comtec Translations przeciwko Komisji

(Sprawa T-239/08)

(2008/C 209/107)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Comtec Translations Ltd (Leamington Spa, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: L. R. Scott i E. Bentley, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji oraz ponowne rozpatrzenie oferty skarżącej;

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM — Laboratorios Alcala Farma (oli)

(Sprawa T-240/08)

(2008/C 209/108)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: N. Beckett i T. Scourfield, Solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Laboratorios Alcala Farma SL (Alcala de Henares, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie R 1481/2007-2 oraz decyzji Wydziału Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 lipca 2007 r. wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 893 216; uwzględnienie wniesionego przez skarżącą sprzeciwu wobec rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego graficznego znaku towarowego „oli” dla towarów z klas 3 i 5, zgłoszonego w dniu 4 października 2004 r.; nakazanie OHIM odmowę rejestracji tego znaku, zgłoszonego w dniu 4 października 2004 r.;
- obciążenie stron niniejszego postępowania kosztami.
- Zarzuty i główne argumenty
- *Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy*: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „oli” dla towarów z klas 3 i 5 — zgłoszenie nr 4 059 176.

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca.

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe znaki towarowe „OLAY” dla towarów z klas 3 i 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ występujące w sprawie znaki towarowe są podobne i używanie zgłoszonego znaku towarowego prawdopodobnie wywoła prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — CBI i Abisp przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/08)

(2008/C 209/109)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Coordination Bruxelloise d'Institutions sociales et de santé (CBI) (Bruksela, Belgia) i Association Bruxelloise des

Institutions de Soins Privées (Abisp) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej Komisji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 10 kwietnia 2008 r. potwierdzającej, zdaniem skarżących, decyzję Komisji z dnia 10 stycznia 2008 r., w której Komisja nie uwzględniła ich skargi wniesionej w dniach 7 września i 17 października 2005 r. na pomoc państwa przyznaną przez Królestwo Belgii publicznym szpitalom sieci IRIS w regionie Bruxelles-Capitale i odmówiła wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do omawianej pomocy na podstawie art. 88 ust. 2 WE.

Zarzuty i główne argumenty skarżących są takie same jak te, które zostały podniesione w sprawie T-128/08 CBI i Abisp przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, C 142, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2008 r. — Ravensburger przeciwko OHIM — Educa Borrás (EDUCA Memory game)

(Sprawa T-243/08)

(2008/C 209/110)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ravensburger AG (Ravensburg, Niemcy) (przedstawiciele: G. Würtenberger, adwokat, i R. Kunze, adwokat i solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Educa Borrás SA (Sant Quirze del Valles, Barcelona, Hiszpania)

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2008 r. — C-Content przeciwko Urzędowi Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

(Sprawa T-247/08)

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 kwietnia 2008 r. w sprawie R 597/2007-2;

(2008/C 209/111)

Język postępowania: angielski

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „EDUCA Memory game” dla towarów z klasy 28 — wspólnotowy znak towarowy nr 495 036.

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: słowny międzynarodowy znak towarowy „MEMORY” nr R 393 512; słowny znak towarowy Beneluksu „MEMORY” nr 38 328; słowny niemiecki znak towarowy „MEMORY” nr 964 625.

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień.

Podniesione zarzuty: (i) naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że potencjalnie kolidujący element występującego w sprawie wspólnotowego znaku towarowego jest wyłącznie opisowy i w związku z tym nie może powodować występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do wcześniejszych znaków towarowych skarżącej; (ii) naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza niesłusznie zażądała od skarżącej wykazania występowania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd; (iii) naruszenie art. 74 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza nie wzięła właściwie pod uwagę panujących na odnośnym rynku zwyczajów w zakresie etykietowania towarów; (iv) naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 40/94, jako że Izba Odwoławcza, mimo stosownego wniosku skarżącej, nie przeprowadziła rozprawy.

Strony

Strona skarżąca: C-Content BV (s Hertogenbosch, Niderlandy) (przedstawiciel: M. Meulenbelt, advocaat)

Strona pozwana: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (Urząd Publikacji) naruszył wspólnotowe prawo dotyczące przetargów i zamówień, o których mowa w niniejszej skardze;

— zasądzenie od Urzędu Publikacji odszkodowania na pokrycie określonych w skardze kosztów i szkód poniesionych przez skarżącą;

— obciążenie Urzędu Publikacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wystąpiła ze skargą z tytułu odpowiedzialności pozaumownej wynikającej ze szkód, które, jak twierdzi, poniosła w wyniku zarzucanych nieprawidłowości, których dopuścił się Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (Urząd Publikacji) w ramach niektórych przetargów dotyczących usług publikacji elektronicznej.

Skarżąca podaje szereg powodów powstania odpowiedzialności w odniesieniu do każdego z kwestionowanych przetargów.

Skarżąca twierdzi, że Urząd Publikacji naruszył zasadę dobrej administracji i staranności oraz zasady równego traktowania, przejrzystości i ochrony uzasadnionych oczekiwań:

1. W przetargu nr 2034 na produkcję i powielanie płyt CD-ROM zawierających serie L i C Dziennika Urzędowego: ze względu na to, że zamówienia udzielono konkurentowi skarżącej, mimo iż skarżąca złożyła najkorzystniejszą ekonomicznie ofertę; że wprowadzono zamiany do istotnych warunków specyfikacji i obniżono wymogi w toku postępowania przetargowego lub po dokonaniu wyboru wykonawcy, nie informując o tym pozostałych oferentów; że odmówiono przeprowadzenia odpowiedniej kontroli wyników przetargu, gdy Urzędowi Publikacji zostały zgłoszone zastrzeżenia co do wyniku przetargu; że zaniechano zorganizowania nowego przetargu zamiast pozostawać przy zamówieniu nr 2034 mającego jako podstawę znacznie obniżone kryteria.

2. W przetargu nr 6019 na świadczenie usług dotyczących elektronicznych publikacji, zwłaszcza Suplementu do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej (Dz.U. S.), po przystąpieniu 10 nowych państw członkowskich: ze względu na to, że unieważniono przetarg na podstawie art. 101 rozporządzenia 1605/2002 ⁽¹⁾ z powodu ujawnienia poufnych informacji; skarżąca podnosi, że rzezone ujawnienie nie mogło mieć wpływu na wynik przetargu, ponieważ informacje te były już publicznie znane, a oferty zostały złożone już przedtem. Ponadto skarżąca utrzymuje, że Urząd Publikacji nie podał odpowiedniego uzasadnienia. Skarżąca podnosi wreszcie, że unieważnienie spowodowało dla niej znaczne szkody, a z dwóch ofert, które nadal brały udział w przetargu, to ona złożyła najkorzystniejszą ofertę.

3. W przetargu nr 1695 na świadczenie usług dotyczących elektronicznych publikacji, zwłaszcza Suplementu do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej (Dz.U. S.): ze względu na zastosowanie przedłużenia zamówienia 1695 w celu jego zmiany. Skarżąca twierdzi, że nie istniała podstawa prawna upoważniająca Urząd Publikacji do tego, by dokonać przedłużenia zamówienia lub na nie zezwolić, a w związku z tym zmienić je poprzez zmianę podwykonawcy. Skarżąca podnosi, że Urząd Publikacji nie negocjował ani nie badał w poważny sposób możliwości pozostawienia skarżącej w charakterze głównego podwykonawcy w pozostałym okresie.

Skarżąca utrzymuje, że bezpośrednio w wyniku powyższych naruszeń utraciła ona swoją pozycję przedsiębiorstwa zaopatrującego Urząd Publikacji w oprogramowanie i poniosła znaczne koszty, szkody oraz utraciła zyski, oraz uważa, że Urząd Publikacji jest zobowiązany do wypłacenia za nie odszkodowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248 str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Coin przeciwko OHIM — Dynamiki Zoi (FITCOIN)

(Sprawa T-249/08)

(2008/C 209/112)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Coin SpA (Mestre, Wenecja, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Perani i P. Pozzi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Dynamiki Zoi Anonymi Etairia (Peristeri, Grecja)

Żądania strony skarżącej

- zmiana decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie R 1429/2007-1; odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 3 725 298 „FITCOIN”; oraz obciążenie pozostałych uczestników postępowania kosztami postępowania, włączając koszty związane z postępowaniem w sprawie sprzeciwu i postępowaniem odwoławczym przed OHIM.
- Zarzuty i główne argumenty
- Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FITCOIN” zgłoszony dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41 — zgłoszenie nr 3 725 298

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Włoski znak towarowy „coin”, rejestracja nr 160 126 dla towarów z klasy 25; włoski znak towarowy „coin”, rejestracja nr 253 233 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41; włoski znak towarowy „coin”, rejestracja nr 240 305 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41; włoski znak towarowy „coin”, rejestracja nr 169 548 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41, rozszerzona na Beneluks, Francję, Węgry, Austrię i Portugalię; włoski znak towarowy „coin”, rejestracja nr 240 286 dla towarów i usług z klasy 25, rozszerzona na Beneluks, Francję, Węgry i Austrię; wspólnotowy znak towarowy „coin”, rejestracja nr 109 827 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35; międzynarodowy znak towarowy „coin”, rejestracja nr R 381 015 dla towarów i usług z klas 16, 25, 28, 35, 36 i 41, wywołująca skutki w Beneluksie, Niemczech, Hiszpanii, Francji, Austrii, Portugalii, Słowenii i na Węgrzech

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ rozpatrywane znaki są do siebie podobne pod względem wizualnym i fonetycznym, a towary i usługi oznaczone tymi znakami są identyczne; naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ używanie zgłoszonego znaku towarowego może wprowadzać w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2008 r. — Edward William Batchelor przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-250/08)

(2008/C 209/113)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward William Batchelor (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: F. Young, Solicitor, A. Barav, Barrister, D. Reymond, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności dorozumianej negatywnej decyzji Komisji Europejskiej, wywiedzionej z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, wydanej w dniu 9 kwietnia 2008 r. oraz jej wyraźnie negatywnej decyzji z 16 maja 2008 r. wydanej w przedmiocie wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, złożonego na postawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga o stwierdzenia nieważności wniesiona na podstawie art. 230 WE jest skierowana przeciwko dorozumianej negatywnej decyzji Komisji z dnia 9 kwietnia 2008 r. i wyraźnej decyzji Komisji z dnia 16 maja 2008 r., wydanej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, w której pozwana oddaliła wniosek skarżącego o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących notyfikacji środków podjętych na podstawie art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady (EWG) w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i

administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej.

Skarżący twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 253 WE i art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, a zatem jest nieważna ze względu na poważne naruszenie proceduralne, w szczególności brak dostatecznego uzasadnienia decyzji odmowy dostępu do wnioskowanych dokumentów. Skarżący twierdzi następnie, że odmawiając dostępu do wnioskowanych dokumentów zaskarżona decyzja narusza art. 255 WE i art. 1 a oraz art. 3, art. 4 ust. 1–6 rozporządzenia nr 1049/2001. W szczególności skarżący utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza rozporządzenia nr 1049/2001, w zakresie w jakim stoi na stanowisku, że wyjątki z art. 4 ust. 3 akapit drugi i art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie tego rozporządzenia znajdują zastosowanie, i wreszcie, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001, w zakresie w jakim nie uzasadnia ona odmowy udzielenia częściowego dostępu do wnioskowanych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2008 r. — Tipik przeciwko Komisji

(Sprawa T-252/08)

(2008/C 209/114)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tipik Communication Agency SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: E. Gillet, L. Levi i C. Dubois, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, z nieznaną datą, na mocy której odrzucono ofertę złożoną przez skarżącą w ramach postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego na usługi dotyczącego w szczególności strony internetowej EUROPA (PO/2007-31/C2);

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z nieznaną datą, na mocy której udzielono rzeczzonego zamówienia konsorcjum reprezentowanemu przez spółkę *European Service Networ*;

— zasądzenie od pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącą w wyniku przyjęcia tych sprzecznych z prawem decyzji, wynoszącą 5 063 773,29 EUR, wraz z odsetkami za zwłokę biegnącymi od daty ogłoszenia przez Sąd wyroku do dnia rzeczywistej zapłaty. Wysokość stawki odsetek za zwłokę powinna być obliczona według stawki rocznej równej stawce ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonej o 3 punkty;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji, na mocy której odrzuciono jej ofertę złożoną w ramach procedury przetargowej na zamówienie zatytułowane „Komunikacja za pośrednictwem portalu EUROPA (oficjalnej witryny internetowej UE) oraz innych produktów informacyjnych i komunikacyjnych w wersji drukowanej i online zarządzanych przez Dyрекcję Generalną ds. Komunikacji Komisji Europejskiej — pomoc redakcyjna, graficzna, techniczna i tłumaczeniowa w projektowaniu, tworzeniu i utrzymaniu” (Dz.U. 2007, S 193-234221) jak też decyzję o udzieleniu zamówienia konsorcjum reprezentowanemu przez European Service Network. Skarżąca żąda ponadto odszkodowania za szkodę, jaką miałyby ponieść w wyniku błędów popełnionych przez Komisję.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi przede wszystkim, że Komisja powinna wykluczyć konsorcjum reprezentowane przez European Service Network z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia, w zakresie w jakim w odniesieniu do jednego z członków tego konsorcjum stwierdzony został istotny brak wywiązania się ze zobowiązań umownych w ramach zamówienia przeznaczonego dla służb Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich (OPOCE), podobnych do zobowiązań będących przedmiotem omawianego zamówienia.

Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy badaniu oferty złożonej przez konsorcjum reprezentowane przez European Service Network przyznając mu taką samą ocenę jak skarżącej, chociaż Komisja nie mogła być w żadnym razie pewna co do możliwości dostarczenia przez wskazane konsorcjum zadawalających w tej kwestii rozwiązań technicznych.

Skarżąca twierdzi, że te nieprawidłowości mogą pociągać za sobą odpowiedzialność Komisji, gdyż po pierwsze, popełniła ona błąd, a po drugie, naruszyła w poważnym zakresie i oczywisty sposób granice wyznaczające jej swobodne uznanie.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2008 r. — Montero Padilla przeciwko OHIM — Padilla Requena (JOSE PADILLA)

(Sprawa T-255/08)

(2008/C 209/115)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Eugenia Montero Padilla (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Aguilhouette Gandasegui i P. Linde Puelles)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: José María Padilla Requena

Żądania strony skarżącej

stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 1 marca 2008 r. i odrzucenie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego „JOSE PADILLA” dla klas 9, 25 i 41.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: José María Padilla Requena

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „JOSE PADILLA” (zgłoszenie nr 2.844.066) zgłoszony dla towarów i usług z klas 9, 25 i 41 Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpański słowny znak towarowy „JOSE PADILLA” zarejestrowany dla towarów i usług z klasy 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 4 i 7 ust. 1 lit. a), b), c) i f) oraz art. 8 ust. 1 i 5 rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Wrigley przeciwko OHIM — Mejerigaarden (POLAR ICE)

(Sprawa T-256/08)

(2008/C 209/116)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wm. Wrigley Jr. Company (Chicago, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey, S. Schäffler i A. Bognár)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mejerigaarden Holding A/S (Thisted, Dania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie R 845/2006-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „POLAR ICE” dla towarów z klas 3, 5 i 30.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczności: uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeczności: graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 1 273 564 „Polar is” dla towarów z klasy 30; słowny duński znak towarowy nr VR 1971 03528 „POLAR IS” dla towarów z klasy 30; słowny duński znak towarowy nr VR 1994 07979 „POLAR MAXI” dla towarów z klasy 30.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odmowa rejestracji wspólnotowego znaku towarowego w całości.

Decyzja Izby Odwoławczej: o dalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ kolidujące znaki towarowe różnią się od siebie na płaszczyznach wizualnej, fonetycznej i koncepcyjnej na tyle, że wyłączone jest występowanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 4 lipca 2008 r. — Grammatikopoulos przeciwko OHIM — National Academy of Recording Arts and Sciences (GRAMMY)

(Sprawa T-20/06) ⁽¹⁾

(2008/C 209/117)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 3.6.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca 2008 r. — UPS Europe i UPS Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-100/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/118)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 czerwca 2008 r. — Lodato Gennaro & C. przeciwko Komisji

(Sprawa T-417/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/119)

Język postępowania: włoski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 czerwca
2008 r. — Ryanair przeciwko Komisji****(Sprawa T-433/07)** ⁽¹⁾

(2008/C 209/120)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 26.1.2008**Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 lipca
2008 r. — Vakakis przeciwko Komisji****(Sprawa T-41/08)** ⁽¹⁾

(2008/C 209/121)

Język postępowania: angielski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2008 r. — Dalmasso przeciwko Komisji

(Sprawa F-61/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Zatrudnienie — Zaszeregowanie do grupy funkcyjnej — Wniosek o rewizję zaszeregowania i wynagrodzenia ustalonych przy zatrudnieniu — Były członek personelu pomocniczego zatrudniony w charakterze pracownika kontraktowego — Artykuły 3a i 80 ust. 2 i 3 WZIP — Zadania wynikające z różnych grup funkcyjnych — Równe traktowanie — Skarga bezzasadna)

(2008/C 209/122)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Raffaele Dalmasso (Schaerbeek, Belgia) (przedstawiciel: L. Vogel, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę wnoszącą odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i I. Sulce, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej zażalenie skarżącego, byłego członka personelu pomocniczego, wniesione na decyzję ustalającą jego zaszeregowanie i wynagrodzenie jako pracownika kontraktowego i po drugie, żądanie odszkodowania (dawniej T-269/05)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 229 z 17.09.05, s. 30 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod nr T-269/05, a następnie przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005).

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pełny skład) z dnia 24 czerwca 2008 r. — Cerafogli i Paolo Poloni przeciwko BCE

(Sprawa F-116/05) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownicy EBC — Wynagrodzenie — Metoda corocznej waloryzacji wynagrodzeń — Wykonanie wyroku sądu wspólnotowego — Akt potwierdzający — Niedopuszczalność)

(2008/C 209/123)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafogli i Paolo Poloni (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Malfrière i K. Sugar, działający w charakterze pełnomocników, wspierani przez H.-G. Kamann, avocat)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzenia skarżących z lipca 2001 r. sporządzonych przez Europejski Bank Centralny w maju 2005 r. w ramach wykonania wyroku Sądu z dnia 20 listopada 2003 r. wydanego w sprawie T-63/02 Cerafogli i Poloni przeciwko EBC i po drugie, żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 25.2.2005 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich pod numerem T-431/05 a następnie przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej postanowieniem z dnia 15.12.2005).

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 21 lutego 2008 r. — Semeraro przeciwko Komisji

(Sprawa F-19/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2004 — Artykuł 43 regulaminu pracowniczego — Obowiązek uzasadnienia — Awans — Procedura akredytacji)

(2008/C 209/124)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Magdalena Semeraro (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L.I. Vogel, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Berscheid i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 8 listopada 2005 r. oddalającej zażalenie skarżącej w sprawie sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącej za rok 2004.

Sentencja wyroku

- 1) Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej M. Semeraro sporządzone za okres od dnia 1 stycznia do 31 grudnia 2004 r. jest nieważne.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 6.5.2006, s. 30.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 6 marca 2008 r. — Skareby przeciwko Komisji

(Sprawa F-46/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2004 — Cele — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2008/C 209/125)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carina Skareby (Bichkek, Kirgistan) (przedstawiciele: początkowo S. Rodrigues i Y. Minatchy, avocats, następnie S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej skarżącej za 2004 r. i po drugie żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 17.6.2006, s. 39.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 3 kwietnia 2008 r. — Bakema przeciwko Komisji

(Sprawa F-68/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownik kontraktowy — Zaszeregowanie do grupy — Grupa funkcyjna IV — Dyplom — Doświadczenie zawodowe)

(2008/C 209/126)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reint J. Bakema (Zuidlaren, Niderlandy) (przedstawiciele: L. Rijpkema i A. Kootstra, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji odmawiającej przeklasyfikowania skarżącego w ramach grupy funkcyjnej IV z kategorii zaszeregowania 14 na 16 i uznania jego „kandidaatsdiploma” jako dowodu ukończenia pełnych studiów uniwersyteckich w rozumieniu art. 82 WZIP oraz art. 2 ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących postępowania w sprawie zatrudnienia pracowników kontraktowych przez Komisję.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja, którą organ upoważniony do zawierania umów zaklasyfikował R. Bakema do grupy funkcyjnej IV w kategorii zaszeregowania 14, stopień 1 tytułem umowy z dnia 25 października 2005 r. wiążącej go z Komisją Wspólnot Europejskich w charakterze pracownika kontraktowego, jest nieważna.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006, s. 48.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 24 kwietnia 2008 r. — Longinidis przeciwko Cedefop

(Sprawa F-74/06) (¹)

(Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Przeniesienie — Komisja odwoławcza — Skład i regulamin wewnętrzny — Zachowanie niełojalne — Zakończenie umowy o pracę — Uzasadnienie — Oczywisty błąd w ocenie — Nadużycie władzy)

(2008/C 209/127)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Pavlos Longinidis (Panorama, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i N. Keramidis, adwokaci)

Strona pozwana: Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) (przedstawiciele: M. Fuchs, pełnomocnik, wspierany przez P. Anestisa, adwokat)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji zarządu Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) w sprawie zakończenia umowy o pracę skarżącego zawartej na czas nieokreślony a także innych decyzji dotyczących w szczególności komisji odwoławczej Cedefop i po drugie, żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako niedopuszczalna, a w części oddalona jako bezzasadna.

- 2) Każda ze stron pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 237 z 30.9.2006, s. 15.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 maja 2008 r. — Kerstens przeciwko Komisji

(Sprawa F-119/06) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Dopuszczalność — Schemat organizacyjny — Akt niekorzystny — Zmiana miejsca pracy — Zmiana funkcji — Interes służby — Równowaga stanowisk — Ukryta kara — Nadużycie władzy)

(2008/C 209/128)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: C. Mourato, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Herrmann i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze żądanie uchylenia decyzji dyrekcji urzędu ds. administracji i zaspokajania roszczeń indywidualnych (PMO) z dnia 8 grudnia 2005 r. zmieniającej schemat organizacyjny tego urzędu w zakresie, w jakim decyzja ta skutkuje objęciem przez skarżącego, wcześniej szefa jednostki „Zasoby” PMO, stanowiska o charakterze badawczymi i po drugie żądanie odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 294 z 2.12.2006, s. 68.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 22 maja 2008 r. — Pascual-García przeciwko Komisji

(Sprawa F-145/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Warunki kwalifikacyjne — Wymagane doświadczenie zawodowe — Odmowa przyjęcia kandydata wpisanego na listę rezerwową — Uznanie komisji konkursowej i organu powołującego)

(2008/C 209/129)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cesar Pascual-García (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: B. Cortese i C. Cortese, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Wspólnego Centrum Badawczego Komisji z dnia 7 kwietnia 2006 r. odrzucającej kandydaturę skarżącego na stanowisko objęte ogłoszeniem o wakacie COM/2005/2969 — B*3/B*11 — IHCP — Iskra i wprowadzającej wzmiankę na liście rezerwowej laureatów konkursu EPSO/B/23/04 informującą służby Komisji, że skarżący nie spełnia warunków kwalifikacyjnych konkursu.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja dyrektora generalnego Wspólnego Centrum Badawczego (WCB) Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 7 kwietnia 2006 r., odrzucającej kandydaturę C. Pascual García na stanowisko objęte ogłoszeniem o wakacie COM/2005/2969 i wprowadzającej wzmiankę na liście rezerwowej laureatów konkursu EPSO/B/23/04, informującą służby Komisji, że skarżący nie spełnia warunków kwalifikacyjnych, jest nieważna.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 10.3.2007, s. 42.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Joseph przeciwko Komisji

(Sprawa F-54/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Wniesienie skargi po upływie terminu — Nieprzewidywalne okoliczności — Zatrudnienie — Artykuły 3a, 3b i 85 WZIPW — Czas trwania umowy — Decyzja Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie maksymalnego czasu zatrudnienia niestalego personelu w służbie Komisji — Artykuł 12 regulaminu pracowniczego dotyczący procedury zatrudniania i zatrudnienia pracowników kontraktowych w Komisji — Równe traktowania)

(2008/C 209/130)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Anne Joseph (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: N. Lhoëst i S. Fernandez Menendez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Berscheid i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności umowy o pracę zawartej ze skarżącą w charakterze pracownika kontraktowego, ponieważ okres trwania umowy nie został określony na 3 lata, lecz na 15 miesięcy, po pierwsze na podstawie decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie maksymalnego okresu zatrudnienia niestalego personelu w służbach Komisji i po drugie art. 12 ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących procedury zatrudniania i zatrudnienia pracowników kontraktowych w Komisji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 z 26.8.2008, s. 50.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 26 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-5/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji — Zwiąże przedstawienie zarzutów w skardze — Termin na wniesienie zażalenia — Nowy fakt — Oczywista niedopuszczalność)

(2008/C 209/131)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciel: F. Rollinger, avocat)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier, G. Corstens i J. Vermer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego (AIPN), który nie awansował skarżącego do stopnia A*11 w ramach awansów w roku 2006 — Stwierdzenie nieważności kilku decyzji dotyczących przebiegu kariery skarżącego i innych urzędników Trybunału Obrachunkowego — Stwierdzenie nieważności wyników wyborów do komitetu pracowniczego z 2006 r. w Trybunale Obrachunkowym — Żądanie odszkodowania.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona częściowo jako oczywiście niedopuszczalna i częściowo jako bezzasadna.
- 2) B. Nijs zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 10.3.2007, s. 44.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 czerwca 2008 r. — Baudelet-Leclaire przeciwko Komisji

(Sprawa F-40/07) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Niewpisanie na listę rezerwową — Równe traktowanie)

(2008/C 209/132)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cécile Baudelet-Leclaire (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: M. Korving, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i M. Velardo, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności konkursu EPSO/AST/7/05 — Dziedzina 2 — Zarządzanie umowami/projektami z uwagi na podnoszoną dyskryminację pomiędzy kandydatami wewnętrznymi pochodzącymi z instytucji wspólnotowych a kandydatami zewnętrznymi

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście bezzasadna
- 2) Każda ze stron poniesie swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 09.06.2007, s. 28.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 27 czerwca 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-1/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Art. 35 ust. 1 lit e) regulaminu — Przedstawienie zarzutów i argumentów — Termin na wniesienie zażalenia — Oczywista niedopuszczalność)

(2008/C 209/133)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciel: F. Rollinger, avocat)

Strona pozwana: Europejski Trybunał Obrachunkowy (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania A*11 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2005 r. oraz po drugie, żądanie odszkodowania.

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje częściowo oddalona jako oczywiście niedopuszczalna, częściowo odrzucona jako oczywiście bezzasadna.

2) B. Nijss zostaje obciążony całością kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008, s. 68.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2008 r. — Carlo De Nicola przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu

(Sprawa F-55/08)

(2008/C 209/135)

Język postępowania: włoski

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2008 r. — Bartha przeciwko Komisji

(Sprawa F-50/08)

(2008/C 209/134)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: L. Isola, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Strony

Strona skarżąca: Gábor Bartha (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: P. Homoki, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EPSO dotyczącej niewpisania skarżącej na listę rezerwową konkursu EPSO/AD/56/06.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej Europejskiego Urzędu Doboru Kadr z dnia 19 listopada 2007 r. w zakresie dotyczącym wyników konkursu „EPSO/AD/56/06, administratorzy (AD5) obywatelstwa węgierskiego”;
- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO z dnia 23 stycznia 2008 r. oddalającej zażalenie dotyczące wyników uczestnictwa w konkursie;
- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO z dnia 31 marca 2008 r. potwierdzającą decyzję o odaleniu zażalenia dotyczącego wyników uczestnictwa w konkursie;
- obciążenie strony pozwanej obowiązkiem naprawienia szkody będącej rezultatem decyzji, których nieważność zostanie stwierdzona;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Żądania strony skarżącej

stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej przesłanej pocztą elektroniczną w dniu 17 listopada 2007 r. i przekazanej na piśmie w dniu 19 grudnia 2007 r., w zakresie w jakim oddała zażalenie skarżącego na decyzję przełożonych dotyczącą 2006 r., w jakim stwierdzono w niej, że skarżący zrezygnował ze swoich roszczeń w odniesieniu do wad proceduralnych, którymi została dotknięta roczna ocena za rok 2006 i wreszcie w jakim wskazano w niej, że skarżący zgadza się z zarzutami przełożonych;

stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 13 lipca 2007 r. dotyczących awansu, w zakresie w jakim nie uwzględniono w nich skarżącego w części dotyczącej przejścia z grupy funkcyjnej E do grupy funkcyjnej D;

- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów związanych i poprzedzających, pośród których znajduje się ocena skarżącego za rok 2006, między innymi dlatego, że nie proponuje ona oceny A lub B+ ani awansu skarżącego do grupy funkcyjnej D, i w stosownym przypadku stwierdzenie niezgodności z prawem a w konsekwencji niemożności stosowania ograniczeń (ilościowych bądź innego rodzaju) nałożonych w drodze wytycznych Dyrekcji ds. zasobów ludzkich;
- stwierdzenie stosowania mobbingu wobec skarżącego;
- zobowiązanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego do zaprzestania mobbingu wobec skarżącego i zadośćuczynienia przeszłym i przyszłym krzywdom fizycznym, moralnym oraz naprawienia przeszłych i przyszłych szkód majątkowych,;

- obciążenie Europejskiego Banku Inwestycyjnego kosztami postępowania.
- Opis sporu
- Skarżący żąda po pierwsze częściowego stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej dotyczącej jego rocznej oceny za rok 2006 a po drugie, stwierdzenia stosowania mobbingu wobec skarżącego i obciążenia strony pozwanej obowiązkiem zaprzestania mobbingu i naprawienia poniesionej szkody.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — De Britto Patricio-Dias przeciwko Komisji

(Sprawa F-56/08)

(2008/C 209/136)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jorge De Britto Patricio-Dias (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Massaux, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego (AIPN) oddalającej wniosek skarżącego o prawo korzystania przez jego dzieci z podstawowego systemu ubezpieczeń.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego (AIPN) nr R/559/07 z dnia 10 marca 2008 r.;
- stwierdzenie, że dzieci skarżącego mają prawo do podstawowego systemu ubezpieczeń;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2006 r. — Avogadri i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-58/08)

(2008/C 209/137)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Chiara Avogadri (Bruksela, Belgia) i in. (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji określających warunki zatrudnienia skarżących w charakterze pracowników kontraktowych lub członków personelu tymczasowego, w zakresie w jakim czas trwania umowy lub jej przedłużenia jest ograniczony do określonego okresu.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji określających warunki zatrudnienia skarżących, w zakresie w jakim czas trwania umowy lub jej przedłużenia jest ograniczony do określonego okresu.
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 30 czerwca 2008 r. — Feral przeciwko Komitetowi Regionów

(Sprawa F-59/07) ⁽¹⁾

(2008/C 209/138)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy w związku z zawarciem ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 z 25.8.2007, s. 51.